

சீறுகதை என்பது...

தெல்லிப்பாழைக் கலை இலக்கியக் கள
விவளியீடு

சீறுகதை என்பது...

தொகுப்பாசிரியர்கள் :

கலாபூஷணம், சைவப்பலவர் ச. செல்லத்துரை
கலாபூஷணம், இலக்கியவித்தகர் திருமதி கோகலா மகேந்திரன்
திருமதி ராஜ் கெங்காதரன்

வெளியீடு :

கலை இலக்கியக் களம்
தெல்லிப்பழை
2014

- ❖ Chirukathai Enpathu...
- ❖ Short Stories and articles about the creation of short stories.
- ❖ Editors : *Saivappulavar S. Selladurai*
Ilakkiya viththakar Kohila Mahendran
Mrs. Raji Gengatharan
- ❖ © : Editors
- ❖ First Edition : December 2014
- ❖ Published by : Lyceum of Literary and Aesthetic Studies,
Tellippalai.
- ❖ Printing and
Cover Designing : Amma Printing Works
Innuvil.
- ❖ Pages : 124 + viii
- ❖ Price : 325/=
- ❖ ISBN : 978-955-51144-4-8

பதிப்புரை

கலை இலக்கியத் துறைகளில் உயர்தர இரசனையைப் பேணுதல், தமிழ் மொழி இலக்கியம் என்பவற்றின் ஆக்கத்திற்காக உழைத்தல் ஆகியவற்றைத் தனது முதல் நிலை இலக்குகளாகக் கொண்டு இயங்கும் தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களம் தனது ஆரம்ப காலம் தொட்டுச் சிறுகதைப் பட்டறைகளை நடத்தும் வழமையைக் கொண்டிருந்தது. குறிப்பாக 17-07-1988இல் தெல்லிப்பழை யூனியன் கல்லூரியில் நடைபெற்ற சிறுகதை நாள் பல அரங்குகளைக் கொண்டிருந்ததோடு அன்று இலக்கிய விமர்சகர்கள் பலராலும் பத்திரிகைகளாலும் விதந்துரைக்கப்பட்ட ஒன்றாக அமைந்தது.

2014ஆம் ஆண்டில் இருமுறை சிறுகதைப் பட்டறைகளை நடத்தும் வாய்ப்பு எமக்குக் கிடைத்தது. 30-03-2014இல் மருதனார் மடம் இராமநாதன் கல்லூரியில் நடைபெற்ற பட்டறையில் இவ்வருடம் தமிழ்த்தினப் போட்டியில் “சிறுகதை எழுதல்” போட்டியில் பங்குபெற இருந்த மாணவர்களும் அவர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்களும் கலந்துகொண்டனர். அன்றைய தினம் வளவாளர்களாகத் திருமதி கோகிலா மகேந்திரன், திருமதி. ராஜி கெங்காதரன், திரு. ம. பா. மகாலிங்கசிவம் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

தொடர்ந்து 13-09-2014இல் இணுவில் மத்திய கல்லூரியில் நடைபெற்ற பட்டறையில் மாணவர்களும், இளம் எழுத்தாளர்களும், ஆசிரியர்களும் பங்குபற்றினர். அன்றைய தினம் திருமதி கோகிலா மகேந்திரன் அவர்கள் சிறுகதையின் உருவம் பற்றியும், திரு. தி. செல்வமனோகரன் அவர்கள் சிறுகதையின் உள்ளடக்கம் பற்றியும், திருமதி ராஜி கெங்காதரன் அவர்கள் சிறுகதையின் மொழி பற்றியும், திரு. இ. இராஜேஸ்கண்ணன் அவர்கள் சிறுகதை ஆக்கக் கொள்கைகள் பற்றியும் காலை அமர்வில் கருத்துரை வழங்கினர்.

மாலை அமர்வில் திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், திரு. க. சட்டநாதன், திரு. சமரபாகு சீனா உதயகுமார் ஆகியோர் தத்தம் சிறுகதைகளில் ஒவ்வொன்றை வாசிக்கக் காலையில் நிகழ்ந்த கருத்துரைகளுக்கு அமைவாக இச்சிறுகதைகள் பற்றிய கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது.

காலை அமர்விற்குக் களத்தலைவர் கலாபூஷணம் சைவப் புலவர் சு. செல்லத்துரை அவர்களும், மாலை அமர்வுக்கு இணைச் செயலாளர் திருமதி கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களும் தலைமை தாங்கினர்.

இந்நிகழ்ச்சி மிகக் கனங்காத்திரமாகவும் சிறுகதை பற்றிய தெளிவான விளக்கத்தைத் தருவதாகவும் அமைந்தது. பட்டறையில் பங்குகொண்டவர்கள் மத்தியில் அதிக வரவேற்பையும் உற்சாகத்தையும் தந்தது.

இதன் பயனாக இப்பயிற்சியின் அடுத்த கட்ட அமர்வு 04-10-2014 இல் இணுவில் மத்திய கல்லூரியில் நடைபெற்றபோது பங்குதாரர் பலரும் சிறுகதை எழுதி வந்திருந்தனர். அவர்கள் அனைவரது கதைகளும் வாசிக்கப்பட்டுக் கலந்துரையாடப்பட்டன. அன்று திருமதி கோகிலா மகேந்திரன், திரு. க. சட்டநாதன், இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன், பண்டிதர் ம. ந. கடம் பேஸ்வரன், சமரபாகு சி. உதயகுமார் ஆகியோர் வளவாளராகக் கலந்து கொண்டனர். கலந்துரையாடலின் பின்னர் மேலும் செம்மையான சிறுகதைகளை உருவாக்கி அவர்கள் களத்திடம் கையளித்தனர். அவற்றில் பல தரம் மிக்கவையாக இருந்தன.

சிறுகதைப் பட்டறையில் கலந்துகொண்டவர்களுக்கு மட்டுமன்றிச் சிறுகதை ஆக்கத்தில் விருப்பமுடைய அனைவருக்கும் பயன்பட வேண்டுமென்னும் நோக்கில் “சிறுகதை என்பது...” எனும் இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது.

சிறுகதைப் பட்டறையில் வழங்கப்பட்ட கருத்துரைக் கட்டுரைகளும், பட்டறையில் பங்குகொண்டவர்கள் அதன் பயனாக ஏற்பட்ட மனவெழுச்சி கொண்டு எழுதிய தரமான சிறுகதைகள் சிலவும் கலை இலக்கியக் களம் தனது வெள்ளி விழாவை ஒட்டி நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் திறந்த பிரிவில் பரிசுபெற்ற சிறுகதைகளும் இதில் இடம்பெறுகின்றன.

ஆக்க இலக்கியத் துறையில் ஈடுபாடுள்ள அனைவருக்கும் இது பயன்தர வேண்டும் என விரும்புகிறோம்.

தலைவர்,

தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களம்

கலாபூஷணம் சைவப்புவவர்

சு. செல்லத்துரை

06-11-2014

தெல்லியழைக் கலை இலக்கியக் களத்தின் சிறுகதைப் பணிகள்

- ♦ 1986 1) கோகிலா மகேந்திரனின் “பிரசவங்கள்” சிறுகதைத் தொகுதி அறிமுகம்.
2) “ஒக்டோபர் மாதச் சிறுகதைகள்” பற்றிய கருத்துரை
3) திரு. க. பாலசுந்தரத்தின் “அந்நிய விருந்தாளி” சிறுகதைத் தொகுதி அறிமுகம்.
4) பாடசாலை மாணவருக்கான சிறுகதைப் பட்டறை.
- ♦ 1987 1) புனைகதை பற்றிய கருத்துரை
- ♦ 1988 1) சிறுகதை எழுத்தாளர் குறமகளுடன் செவ்வி
2) அண்மைக்காலச் சிறுகதைகள் பற்றிய கருத்துரை
3) நூலு் அரங்குகளைக் கொண்ட சிறுகதை நாள்
- ♦ 1989 1) இரு ஆண்டுகளில் வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதிகள் பற்றி ஆய்வு.
- ♦ 1997 1) கோகிலா மகேந்திரனின் “வாழ்வு ஒரு வலைப் பந்தாட்டம்” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீடு
- ♦ 2003 1) கோகிலா மகேந்திரனின் “முகங்களும் மூடிகளும்” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீடு
- ♦ 2009 1) “சீர்மியச் சிறுகதைகள்” நூல் வெளியீடு
- ♦ 2010 1) மாணவருக்கான சிறுகதைப் போட்டியும் பரிசளிப்பும்
2) சிறுகதைப் பட்டறை - கொழும்பு
3) சிறுகதைப் பட்டறை - நீர்கொழும்பு
- ♦ 2012 1) வெள்ளி விழாச் சிறுகதைப் போட்டியும் பரிசளிப்பும்
- ♦ 2014 1) மாணவருக்கான சிறுகதைப் பட்டறை
2) வளர்ந்தோருக்கான சிறுகதைப் பட்டறை
3) சிறுகதை என்பது - நூல் வெளியீடு

உள்ளடக்கம்

01. பதிப்புரை	
02. தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களத்தின் சிறுகதைப் பணிகள்	
03. உள்ளடக்கம்	
04. சிறுகதையின் உருவம்	1
05. ஈழத்துச் சிறுகதையின் உள்ளடக்கம்	7
06. சிறுகதையில் மொழி நடை	10
07. சிறுகதை ஆக்கக் கொள்கைகள்	22
08. பிறழும் நெறிகள்	31
09. அரும்பு	43
10. எண்டாலும் எனக்குப் பயம்	59
11. சொத்து	69
12. எப்ப எங்கடை ஊருக்குப் போவம்	80
13. உறுதி இலக்கம் 1919	88
14. எப்ப வருமோ?	96
15. நல்லதோர் வீணை	106
16. அவனுடைய அவள்	110
17. கறுத்தக் கொழும்பான்	120

சீறுகதையின் உருவம்

—இலக்கியவித்தகர் திருமதி கோகிலா மகேந்திரன்—

மனிதன் தோன்றிய போதே கலைகளும் தோன்றியிருக்க வேண்டும். உலகில் தோன்றிய பல்வேறு நாகரிகங்களினதும், பண்பாடுகளினதும் அசைக்க முடியாத அடையாளங்களாகக் கலைகள் இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

கலை என்பது ஓர் உணர்வினை அல்லது பெறுமானத் தினை வெளிப்படுத்துவதிலும் தொடர்புபடுத்துவதிலும் மனிதத் திறன் வெளிப்படும் முறைமை என்பார் ஹோனிக் மன்.

மனிதன் தன்னைச் சுற்றியுள்ள யதார்த்தத்தின் செல் வாக்கில் அனுபவித்துள்ள உணர்ச்சிகளையும் எண்ணங்களையும் தனக்குள் மீண்டும் எழுச் செய்து அவற்றைத் திட்டவட்டமான வடிவங்களில் வெளியிடும் போது கலை பிறக்கிறது என்பது ரஷ்ய அறிஞர் பிளாக்னோவின் கருத்து.

அழகு, சுவை, ரம்மியம் என்பவற்றுக்கு இடமாகி மனிதர்கள் புளக முறும்படி செய்யும் தொழில்களை எல்லாம் ஆங்கிலேயர் மதுர கலைகள் என்று கூறுவர். இக்கலைகள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு விதமான பழக்கத்தின் மேலும், பயிற்சியின் மேலும் ஏற்படக் கூடியதென்றாலும் பொதுவாக அவை ஆழ்ந்த மனக் கிளர்ச்சி உடையோரும் வரப்பிரசாதிகளென்று கருதப்படுவோருமாகிய பெரியார்களுக்கே இனிது சாத்தியம் என்பார் மகாகவி சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

கலைஞர்கள் பொதுவாக அகநிலை யதார்த்தத்தின் நிகழ்வுகளை ஆராய்கிறார்கள். இதனால்தான் கலைப் படைப்புக்கள் உருவாகின்றன. இயற்கையில் தெளிவாக இல்லாத அழகை கலைஞர்கள் ஒழுங்குபடுத்தித் தருகிறார்கள். கலைஞர்களின் புலன்கள் நுண் உணர்வுடையனவாக இருப்பதோடு அக்கலையை ரசிப்பவர்களின் அறிவும் நுண்மை பெறுகின்றது.

“அறிவும் ஆராய்ச்சியும் கொண்டு வளர்வது அறிவியலாயின் உணர்வும் கற்பனையும் கொண்டு வளர்வது கலை. ஆகவே ஊன்றி நின்று நடப்பது போன்றது அறிவியல். தாவிப் பறப்பது போன்றது கலை” என்று அறிவியலுக்கும் கலைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைத் தெளிவுபடுத்துவார் அறிஞர் மு. வ.

கலைகள் பல வகைப்படும். அவற்றுள் ஆக்க சிந்தனையைப் பெரிதும் வேண்டி நிற்பது நுண்கலை. இலக்கியம் ஒரு நுண்கலை. இலக்கியத்தின் ஒரு வடிவம் சிறுகதை.

சிறுகதையின் ஊடகம் உரைநடை. மேற்கு நாட்டில் இருந்து எம்மிடம் வந்து சேர்ந்த வடிவம்தான் சிறுகதை என்றாலும் தமிழில் அது தனக்கே உரித்தான தனி முத்திரையைப் பதித்துக் கொண்டுள்ளது. சிறிய கதைகள் எல்லாம் சிறு கதைகள் ஆவதில்லை. நாட்டுப்புறக் கதைகளும், உபகதைகளும் சிறுகதைகள் இல்லை.

கற்பனை, தற்புதுமை, விரிந்த சிந்தனை, உள்ளுணர்வு மேதா விலாசம், புதியது காணல் ஆகிய கூறுகள் ஆக்கத்திறனில் அமைவதால் அவை சிறுகதையிலும் காணப்படும்.

ஆக்கத்திறன் என்பது திடீரென்று ஒரு மின்னல் பொறியாகத் தட்டும் என்று பொதுவாகக் கூறப்படுவது சிறுகதைக்கும் பொருந்தும். அவ்வாறு தோன்றும் ஒரு பொறி எழுத்தாளருடைய மனதில் தயாராதல், அடை காத்தல், உந்தல், சரி பார்த்தல் என்ற படிநிலைகளைத் தாண்டிப் படைப்பாக உருமாறும்.

படைப்பு என்பது ஒரு தூண்டற்பேறு. தான் வாழும் சூழலில் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ ஏற்படுகிற தூண்டல்களுக்கு எழுத்தாளர் ஒரு கலை வடிவிலான தூண்டற்பேறைக் காட்டுகிறார். அதனால்தான் தன்னைப் பாதித்த அனுபவங்களையே ஒரு கலைஞன் படைப்புப் பொருளாகக் கொண்டு வருகிறான் என்று சொல்வார்கள். இலக்கியத்தை ஒரு போதும் வாழ்வில் இருந்து பிரிக்க முடியாமல் இருப்பதற்கும் இதுவே காரணம். உயிரோட்ட

முள்ள ஒரு வாழ்க்கைத் தரிசனம்தான் சிறந்த இலக்கியமாகிறது. சிறந்த சிறு கதையாகிறது.

சிறுகதை ஒன்றுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுவது கடினமானது. ஆயினும் “சிறுகதை என்பது ஒரு சம்பவத் தொகுப்பு மட்டுமில்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு குழுவில், சிக்கலில், நிகழ்ச்சியில் அல்லது அனுபவத்தில் ஒரு பாத்திரம் அல்லது சில பாத்திரங்கள் இயங்கும் முறை, அவற்றின் மனநிலை, உணர்வுகள், உணர்ச்சிகள் ஆகியவற்றைக் கூறுவது” என்று ஒருவாறு கூறலாம். பாத்திரங்களின் மனநிலைக்கு அதிக அழுத்தம் தருவதே சிறுகதையைக் கட்டுரையில் இருந்து வேறுபடுத்துகிறது.

சிறுகதைக்கு மூலக்கருத்து ஒன்று இருக்கும். ஒரே ஒரு கதைப் பொருள் கூறு மட்டும் விளக்கம் பெறுதல் சிறுகதையை நாவலில் இருந்து பிரித்துக் காட்டும்.

எந்த ஒரு நிகழ்வும் அல்லது பொருளும் ஏதாவது ஒன்றின் மூலமே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது. அதுவே அதன் வடிவம் எனப்படும். சிறுகதை நூறு மீற்றர் ஒட்டம் போன்றது என்று கூறுவார்கள். தொடக்கத்தில் வலு வேகமாகத் தொடங்கி அதே வேகத்தில் ஓடி, இன்னும் வேகமாக முடிந்துவிடும். நின்று நிதானிப்பதற்கோ, திரும்பிப் பார்ப்பதற்கோ இடம் இருக்காது.

இன்னொரு வகையில் சொன்னால் சிறுகதை என்பது ஒரு யன்னல் பார்வைக்கு ஒப்பானது என்பார்கள். வாழ்வை ஒரே ஒரு கோணத்தில் இருந்து மட்டும் பார்க்கும். சுற்றி வந்து எல்லாப் பக்கமும் இருந்து பார்த்தால் அது நாவல் ஆகிவிடும்.

சமூக நிகழ்வுகளின் வடிவ அமைப்பிலும், வடிவ ஆக்கத்திலும் மனித சமூகத்திற்குப் பெரும் பங்கு உண்டு. சமூக நிகழ்வுகளின் சரித்திரம் திரிபுபட்டுப் போகாமல் காப்பதிலும் இலக்கியங்கள் முக்கிய பங்கை ஆற்றி வந்திருக்கின்றன. ஆற்ற வேண்டும்.

சிறுகதையின் வடிவத்தைப் பல காரணிகள் தீர்மானிக்கும்.
அவற்றில் சில வருமாறு.

1. உள்ளடக்கம்
2. கலைஞனின் மனநிலையும் பாத்திரத்தின் மனநிலையும்
3. அந்தியக் கலை இலக்கியத் தாக்கம்
4. மரபுகளின் செல்வாக்கு
5. விடுபடத் துடிக்கும் முயற்சி
6. பயிற்சி, பழக்கம், மனக்கிளர்ச்சி
7. நுகர்வோர் தள வேறுபாடு

பண்டைய மரபின் தொடர்பும் தொடர்பின்மையும் வடிவத்தில் இருக்கலாம். முன்னோடும் திறன் உள்ளவர்கள், சிறுகதையில் புதிய வடிவங்களைக் கொண்டு வருவர்.

ஒரு நல்ல சிறுகதை, கதையைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வை வாசகனிடம் எழுப்பாமல் இருக்க வேண்டும். வாழ்க்கையைப் பார்க்கிறோம் என்று தோன்றச் செய்ய வேண்டும். சிறுகதையின் நிலைக்களனும் பாத்திரங்களும் நிகழ்ச்சிகளும் நடைமுறையை ஒட்டி இருந்தால் இது எளிதாகும்.

வாழ்வும் எழுத்தும் ஐக்கியமாகும் ஒரு நிலையில் சிறுகதை கலாபூர்வமாகவும் அமையுமானால் அது பெரு வெற்றியாகும். எங்காவது ஒரு மிகை தோன்றி “இதோ கதைதான் படிக்கிறோம்” என்ற உணர்வைப் புகச் செய்துவிட்டால் கலைநயம் பறிபோய் விடலாம்.

நல்ல கதை இயல்பாக இருக்கும். ஆயினும் யதார்த்தம் மட்டுமே இலக்கியமாகிவிடாது. அது மனித உணர்வின் ஆழ்ந்த மீட்டலாகவும் ஒலிக்க வேண்டும்.

சிறந்த சிறுகதை புதியதொரு பிரக்கஞையை எமக்கு அளிக்கும். மனிதனை அவனுக்கே புதிதாய் நினைவுபடுத்தும்.

சிறுகதையின் வடிவ அம்சங்களைப் பின்வரும் தலைப்புக் களில் பார்க்கலாம்.

01. கதைப்பின்னல்

கதைப் பின்னலின் ஊடு அகநிலை உணர்வு முக்கியப் படுத்தப்படலாம். அல்லது மண்ணில் காலான்றும் மனிதர்களைப் படைக்கலாம். நிகழ்வுகளின் ஊடு கதையைப் பின்னலாம் அல்லது உணர்வுகளின் ஊடு பின்னலாம்.

“நான் எப்படி ஒன்றைத் தரிசிக்கிறேனோ அதை அப்படி எனது நோக்கில் உங்களுக்குக் காட்ட விரும்பும் முயற்சியே எனது கதைகள்” என்று ஜெயகாந்தன் குறிப்பிடுகிறார்.

02. பாத்திரவாக்கம்

சிறுகதையில் ஓரிரு பாத்திரங்கள் வருவதே சிறப்பு. அந்தக் கணத்தில் பாத்திரம் இயங்கும் முறையே தேவைப்படும். பாத்திரத்தின் முழு விபரமும் சொல்லப்படத் தேவையில்லை. சில வேளை பாத்திரத்தின் நாமரூபம் இன்றிக் குண வெளிப்பாடு மட்டும் வந்தாலும் போதும்.

03. மொழி நடை

04. வருணனை

சிறுகதையின் வருணனை மையத்தோடு இணைய வேண்டும். காரணம் இன்றிய, பொருளற்ற வருணனை தேவையில்லை. பரந்த வருணனைக்கும் சிறுகதையில் இடமில்லை.

05. அமைப்பாக்கம்

- அ) கதாசிரியர் சொல்லுதல்
- ஆ) பாத்திரங்கள் சொல்லுதல்
- இ) நிகழ்ச்சிகளை அடுக்குதல்
- ஈ) உரையாடல் மூலம் கூறுதல்
- உ) எல்லாம் கலந்து கூறுதல்

படித்துப் படித்துப் பழகிப்போன அம்சங்களைக் கொண்ட சிறுகதை சோர்வு தருவது. அதேபோல “பிரசங்கங்கள்” கதையின் கலைத்துவத்தைப் பாதிக்கும். பிரசாரக் குயில் கலையின் எதிரியான மிகை. சிறுகதையின் பாத்திரச் சித்திரிப்புகள் பொறுப்புடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

சிறுகதையின் முடிவு வெளிப்படையாகவும் இருக்கலாம். உய்த்துணர் முடிவாகவும் இருக்கலாம். கதையின் முடிவில் குறியீடாக வரும் வாக்கியங்கள் வலிமை மிக்கவை.

சமூக விதிகளைப் போலவே கலை வடிவங்களும் காலப் போக்கில் மாறிவருபவை. அதீத தன்மைகளும் லட்சியத் தன்மைகளும் இயல்பான தன்மைகளுக்கு இடம்விட்ட போக்கைச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் பார்க்க முடியும். இப்போது பல பரிசோதனை வடிவங்கள் சிறுகதையில் வந்துள்ளன. அவற்றின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்பதை இப்போது கூறமுடியாது.

எப்போதுமே லேசான பாணியில் சிரித்துக் கொண்டே வாசித்து சுருக்கென்று உணரும் வகையில் சொல்லும் கதை வெற்றி அடையும்.

(13-09-2014இல் நடைபெற்ற சிறுகதைப் பட்டறையின் கருத்துரை)

ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கம்

- ம. மா. மகாலிங்கசிவம் -

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு 1920களிலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றது. இக்காலத்தில் சிறுகதைகளை எழுதத்தொடங்கிய வ.வே.சு. ஐயர், பாரதியார், மாதவையா ஆகிய மூவரும் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகள் என்று போற்றப்படுகின்றனர்.

ஈழத்துச் சிறுகதை 1930களின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே ஆரம்பிக்கின்றது. இலங்கையர்கோன், சி. வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகியோர் ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகள் எனப் போற்றப்படுகின்றனர். தற்போது கோ. நடேசையரையும் ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவராகக் கொள்ளும் மரபு உள்ளது. இக்காலத்திலிருந்து ஈழத்துச் சிறுகதைகளிற் பேசப்பட்ட பொருள் பற்றிய சிறு அறிமுகமாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. ஆரம்ப காலச் சிறுகதைகளை உள்ளடக்க அடிப்படையில் இரண்டாக வகைப்படுத்தலாம்;

1. சமூகக் கதைகள் :

தமது சமகாலச் சமூகத்திற் காணப்பட்ட பிரச்சினைகளைப் பொருளாகக் கொண்டவை. இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப் பாதசரம், முதற்கம்பளம், சி. வைத்திலிங்கத்தின் பாற்கஞ்சி, கோ. நடேசையரின் திரு. இராமசாமி சேர்வையின் சரிதை முதலிய கதைகள் இத்தகையவையாகும்.

2. வரலாற்றுக் கதைகள் :

புராணங்கள், காவியங்கள், பைபிள், சிங்கள வரலாற்று நூல்கள் முதலியவற்றில் காணப்பட்ட வரலாறுகளை அடிப் படையாகக் கொண்டவையாக இவை அமைந்தன. இலங்கையர்கோனின் மேனகை புராணக் கதையையும், மரியாமதலேனா கிறிஸ்தவக் கதையொன்றையும் அநுலா சிங்கள வரலாற்று நூல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட கதைகளாகும்.

1940களில் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினரின் வருகையுடன் சமூகப் பிரச்சினைகள் கதைப் பொருளாக முக்கியத்துவம் பெறுவதைக் காணலாம். வரதர், அ. செ. முருகானந்தம், அ.ந. கந்தசாமி முதலியோர் இக்காலத்தில் எழுதத் தொடங்கியவர்கள். அ. செ. முருகானந்தம் யாழ்ப்பாணத்தை மட்டுமன்றிக் கொழும்பு, மலையகம் முதலிய இடங்களையும் கதைக் களங்களாக்கி அப் பகுதிகளிலுள்ள சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கதைப் பொருள் களாக்கினார். இக்காலப் பகுதியில் எழுதத் தொடங்கிய அ. ந. கந்தசாமி ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் முதன்முதலாக மாக்ஸியக் கண்ணோட்டத்துடன் கதைகளை எழுதத் தொடங்கினார். இவரது கதைகளில் வர்க்க முரண்பாடுகள் கதைப் பொருளாயின. நாயினும் கடையர், இரத்த உறவு, சந்திப்பு, நள்ளிரவு என்பவை இவரது இத்தகைய கதைகளாகும். எஸ். பொன்னுத்துரை, செ. கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா முதலியோர் இத்துறையில் தொடர்ந்து எழுதினர்.

1950களில் கதைப் பொருளில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தால் உருவான இனரீதியான முரண்பாடுகளும் சாதிய முரண்பாடுகளும் அவற்றுக்கெதிரான போராட்டங்களும் முன்னிலை பெறத் தொடங்கின. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன. புதுமைலோலன் 1956இல் அப்பேலங்கா என்ற சிறுகதையினூடாகத் தமிழ்த்தேசிய வாதம் தொடர்பான சிறுகதை மரபை ஆரம்பித்து வைத்தார். செங்கையாழியானின் நாட்டிற்கு இருவர், ஈழத்துச் சோமுவின் நாகவிகாரை, மு. தளையசிங்கத்தின் பெப்ரவரி 4, முத்து சிவஞானத்தின் உரிமைப் போர், நவத்தின் போர் முனை முதலிய கதைகள் இனப்பிரச்சினையின் பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பொருள்களாகக் கொண்டிருந்தன.

தமக்கு இழைக்கப்பட்ட சாதீய அடிப்படையிலான அடக்கு முறைகளுக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த படைப்பாளிகள் சாதிப் பிரச்சினையின் பாதிப்புக்களைக் கதைப்பொருளாக்கிப் பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர். டொமினிக் ஜீவா, டானியல்,

தெனியான், செ. கணேசலிங்கம் முதலியோர் இத்துறை சார்ந்த எழுத்தாளர்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இதேவேளை பெண்ணியல்வாதக் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டன. ஆண்களால் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளும், அவற்றிலிருந்து விடுபடவேண்டிய தேவைகளும் இத்தகையோரின் கதைப் பொருள்களாயின. மண்டுர் அசோகா, கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச்செல்வி, தாட்சாயணி முதலியோர் இத்துறை சார்ந்த பல நல்ல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர்.

மார்க்ஸியம் பின்னவீனத்துவம் முதலிய பல்வேறு தத்துவப் பின்புலங்களில் நின்று சிறுகதைகளை எழுத முயற்சிக்கும்போது சிறுகதைப் பொருள்களும் வேறுபடத் தொடங்குகின்றன. ஈழத்தில் திசேரா, இராகவன், அம்ரிதா, ஏ. யெம், இ. சு. முரளிதரன், சித்தாத்தன், மருதம் கேதீஸ், த. மலர்ச்செல்வன் முதலியோர் இத்துறை சார்ந்த எழுத்தாளர்களாக உள்ளனர்.

(30-03-2014இல் நடைபெற்ற பட்டறையின் கருத்துரை)

சிறுகதையில் மொழி நடை

- திருமதி இ. கெங்காதரன் -

ஓசையோடும், ஒலியோடும் ஆரம்பித்த மனிதனது எண்ணப் பரிமாற்றம் இன்று உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும் பல்வேறு மொழிகளாகப் பரிணமித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மனிதன் தனது எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தும் பரிமாற்று ஊடகமாக மொழி விளங்குகிறது. இலக்கிய வரலாற்றிலே மொழி காலத்துக்குக் காலம் பல மாறுதல்களைப் பெற்று வந்திருக்கிறது. இதேபோன்று இலக்கிய வடிவங்களும் வேறுபட்டுப் புத்தாக்கம் பெற்று வந்துள்ளன.

கருத்துப் பரிமாற்றம் ஒலிவடிவில் அமைகிறபோது அது பேச்சுமொழி எனவும் வரிவடிவின் ஒழுங்கமைப்பில் வெளிப்படும் போது எழுத்துமொழி எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. எத்தனைதான் இலக்கிய நூல்களைப் பெற்றிருந்தாலும் ஒரு மொழி பேசப்படும் மொழியாக அமைகின்றபோதுதான் அது வாழும்மொழி எனப் போற்றப்படுகிறது.

சங்ககால மொழிநடையைத் தமிழ் கற்றுணராதோர் விளங்கிக்கொள்ள முடியாதிருந்தபோதும் பின்வந்த காலங்களில் அது இலகுவட்டு வந்ததை அவதானிக்க முடிகிறது. 18ஆம் நூற்றாண்டின் பின் செய்யுள்நடை உரைநடையாக மாற்றம் கண்டது. உரைநடை இலக்கியங்கள் பல வேறுபட்ட மொழி நடைகளைக் கையாண்டன. செந்தமிழ்நடை, மணிப்பிரவாளநடை, இருவகை நடை (பேச்சு - எழுத்து) விபரிப்பு நடை, தனித்தமிழ் நடை என இத்தகைய மொழி நடைகள் சமகாலத்தில் தோன்றிய சிறுகதை, நாவல் இலக்கியங்களிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

நடப்பியல் வாழ்வை விசுவாசத்தோடு அணுகுவதன் விளைவாகவே உயர்ந்த இலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன. தன்னைச் சூழ்ந்திருப்போரின் வாழ்வில் காணப்படும் பண்பாடு, கலாசாரத்தையும் அதில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் ஒருவன் முனைப்போடு அவதானிக்கும் போது அவனுக்குக் கிடைக்கும்

அனுபவங்களை அழகியலோடு உலகுக்கு அளிக்க முயல்கிறான். அந்நிலையில் எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருளுக்கு உருவம் கொடுக்க முனைகையில் அதைக் கலையம்சத்தோடு படைக்க முயல்கிறான். அதற்கென அவன் எடுத்துக்கொண்ட ஊடகமே மொழி நடையாகிறது.

இதுபற்றிப் பேராசிரியர் சபாஜெயராசா கூறும்போது “புனைவில் ஈடுபாட்டையும், விளைவையும் தாக்கத்தையும் உண்டாக்கும் மொழிக்கட்டமைப்பாக எழுநடை(Style) விளங்குகின்றது. உரை நடையின் தனித்துவமும் கவிதையின் தனித்துவமும் எழுநடையால் உயிர்ப்பூட்டப்படுகின்றன. புனைவின் பொருளையும் அதனை மொழியாக உருக்கொடுத்தலையும் உள்ளடக்கிய முழுப் பொருளாக எழுநடை அமைகிறது” என்று கூறுகிறார். சாதாரணமாக நாம் கானும் காட்சியைவிட மேலான புலக்காட்சியைப் படிப்போர் மனதில் உருவாக்குவதற்கு இந்த எழுநடை உதவுகிறது.

உதாரணமாகப் புகைவண்டி நிலையத்தில் எட்டிப் பார்த்தேன். நண்பனைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன் என்று எழுதினால் அது சாதாரணமாகிவிடும். அது படிப்பவர் மனதில் படமாக அமைவதில்லை. “புகைவண்டி நின்றது, நிலையப் பலகை கண்ணெதிரே தெரிந்தது. வெள்ளை நிறம் தீட்டிய பலகையில் கருநிற எழுத்துக்கள் கொட்டையாக “ஆவடி” எனத் தெரிந்தன. என் கையை யாரோ தொட்டதை உணர்ந்து திரும்பிப் பார்த்தேன். நண்பனின் மலர்ந்த முகத்தில் முறுவலைக் கண்டேன்” என்று கூறும்போது அக்காட்சி படிப்பவர் மனதில் புலனாகும்.

வாசகன் கதையைப் படிப்பவனாக மட்டும் தொழிற்படுவதில்லை. இலக்கியப் படைப்போடு இடைவினை கொள்வோனாகவும் இருக்கிறான். அவ்வாறான இடைவினை ஆக்கத்திற்குரிய புலக்காட்சியை வளப்படுத்துவதில் எழுநடையின் பண்பு முக்கியமானதாகும். சொற்கள் எண்ணக் கருக்களைக் கொண்டுள்ளன. கையாளப்படும் சொற்கள் கருத்துருவாக்கத்திலே முக்கிய பங்கு

வகிக்கின்றன. அது மட்டுமல்லாமல் வாசிப்போரைக் கதை சொல் வோராக உருவாக்குவதற்குரிய எழுச்சியை இத்தகைய எழுநடை கள் வழங்குகின்றன.

ஒரு படைப்பாளியின் மொழிநடையானது அவரது கதையின் கருப்பொருள், களம், உருவம், பாத்திரப் படைப்பு என்பவற்றைச் சார்ந்ததாகவும், ஆசிரியர் ஏற்படுத்த எண்ணியுள்ள தாக்கத் தையும் சார்ந்ததாகவும் மட்டுமன்றி படைப்பாளியின் அனுபவ அறிவு, ஆழ்ந்த புலமை, சமூகப் பிரக்கஞ், மொழித்திறன் அவர் களது தொழில், வாழிடம் என்பவற்றின் தாக்கத்தைக் கொண்ட தாகவும் அமைகிறது. வ.வே.சு. ஐயர், கு.ப.ரா, புதுமைப் பித்தன் ஆகியோரின் கதைகளின் மொழிநடை; ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி, இலங்கையோர்கோன் அவர்களது மொழிநடை; வ. அ. இராசரத்தினம், சட்டநாதன், நீர்வை பொன்னையன், நந்தி போன்றோரது நடை; செங்கை ஆழியான், கோகிலா மகேந்திரன், ஞானசேகரன் போன்றோரது மொழிநடை என்பவற்றில் இந்தத் தாக்கங்களைக் காணலாம். இவர்களது ஆக்கங்களைத் தொடர்ந்து படிப்போர் இந்த வேறுபாட்டை உணரலாம்.

சிறுகதைகளில் சுருக்கம், இறுக்கம், அமைப்பு, அழகு, சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல், குறிப்பாகச் சொல்லல், சொல்லாமலே சொல்லுதல் போன்ற பல அம்சங்கள் இருக் கின்றன. இவற்றை வெளிப்படுத்த உதவுவது மொழிப்பிரயோகம். படைப்பாளி தான் சொல்ல வந்த கருவுக்கேற்ற சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் தெரிந்தெடுத்தல், புதிய புதிய கோலங் களில் அமைத்தல், குறியீட்டு மொழி, உவமை, உருவகங்கள் என்பவற்றின் மூலம் தனித்துவமான எழுநடையை (‘ஸ்ரைல்’) உருவாக்கிக் கொள்கிறான். ஒரு பனிப்பாறை அசைவதில் உள்ள அழகு அதன் சிறு முனைமட்டும் வெளியே தெரிய மிகுதி உடல் முழுவதும் நீரில் அமிழ்ந்து இருப்பதுதான். அது போன்றிருப்பதே சிறுகதைக்கு அழகு என ஏனெஸ்ட் ஹெமிங்வே கூறுகிறார். “ஒரு அடை மொழியை ஒரு சொல்லின் முன்னால் வைப்பதா, பின்னால் வைப்பதா என்று நான் சில வேளைகளில் கால்மணிநேரம்

சிந்திப்பேன்” என்கிறார் ஹென்ரி ஸ்ரென்டில். இக் கருத்துக்கள் மொழிநடையின் முதன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஆரம்ப காலத்தில் செந்தமிழ் நடையில் கதைகள் எழுதப் பட்டன. காலப்போக்கில் கதை நிகழும் களத்துக்கேற்ப பேச்சு மொழியில் உரையாடல்களை எழுதுவது சிறந்தது என்ற கருத்து வலுப்பெற்றது. “பேச்சு வழக்கினை இலக்கிய ஆக்கத்திற்குப் பயன்படுத்துவதன் சாதக பாதகம் பற்றிய வாதப்பிரதிவாதத்தில் தவிர்க்க முடியாதவாறு உயிர்த்துடிப்புள்ள பேச்சு வழக்கே வாகை குடியது” என்பது பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களின் கூற்றாகும். பேச்சு வழக்கில் எழுதுவது சிறந்தது என்ற முடிவு எழுந்தபின் அது பிரதேச வழக்காகவும், வட்டார வழக்காகவும், சமூக வழக்காகவும் விரிவடைந்தது. பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் கதையோட்டத் தைத் தூய மொழியிலும், உரையாடல்களைப் பேச்சு வழக்கிலும் எழுத ஆரம்பித்தனர். இதனால் மொழிநடை வலுவும் வனப்பும் பெற்றது.

வட இலங்கைப் பேச்சுத்தமிழில் கே. டானியல், செ. கணேசலிங்கம், அ. முத்துலிங்கம், கோகிலா மகேந்திரன், செங்கை ஆழியான், தாட்சாயணி, கே. ஆர். டேவிட், சமரபாகு. சி. உதய குமார் போன்ற பலரையும் கிழக்கு இலங்கை மொழியில் வ. அ. இராசரத்தினம், நவம், அன்புமணி போன்றோரையும் மலையகப் பேச்சு மொழியில் என். எஸ். எம். இராமையா, தெளி வத்தை ஜோசப், சாரல்நாடன், மு. சிவலிங்கம், சிவனுமனோகரன் போன்றோரையும், முஸ்லீம் சமூகத்தைப் பிரதிபலித்தவர்களாக அப்துலிப் லத்தீப், அப்துல்சமது, நயீமா சித்திக் போன்றோரையும் கூறலாம்.

சிறு கதையின் தலைப்புக்கூட ஆவலைத் தூண்டும் தன்மையோடு அமைக்கப்படுகிறது. தருமு சிவராம் எழுதிய யாழ் என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையில் வெளியான கதையின் தலைப்பு “கதவைத் தொட்டகை” என்பதாகும். கதாசிரியரின் எந்தக் கையும்தலைப்போடு பொருந்தவில்லை. ஆனால் கதையின் முடிவில்

கொலை வெறியோடு வந்தவன் எதிரியைச் சந்திக்கிறான். சில நிமிடங்கள் பார்வைகள் சந்திக்கின்றன. கத்தி கீழே விழ ஒடிச்சென்று கட்டித் தழுவுகிறான். “நமது சொந்த இயல்பை மட்டும் நாம் ஏன் மறந்து போகிறோம்”. இது கதையின் முத்தாய்ப்பு. கதையின் தலைப்பு ஒரு சொல்லை அவாவி நிற்கிறது. மனக் கதவைத் தொட்டகை எனப் பொருள் தருவதாக இத்தலைப்பு அமைந்து விடுகின்ற சிறப்பைப் பார்க்கலாம். இதுபோன்ற வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் $1+1=1$, $1-1=2$ என்றும் (1981) புலம்பெயர் எழுத்தாளர் ஷோபா சக்தி அகதிகளின் கார்ட் தொடர்பான பிரச்சினையை விளக்கும் வகையில் எழுதிய கதைக்கு V96740D267430743VD5848365 என்றும் கலாமோகனின் சீதனப் பிரச்சினை தொடர்பான தலைப்பு 1 , $1\frac{1}{2}$, $1\frac{3}{4}$, 2 என்றும் அமைகிறபோது இந்த எண்களே மொழியாகி வாசகனைக் கவர்ந்துவிடுகின்றன.

ஒரு கதையின் ஆரம்ப வசனம்கூட வாசகனைக் கவர்வதா கவும், கதையோட்டத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதாகவும் அமைகிறது. புலோலியூர் க. சதாசிவம் எழுதிய “இடறுகால்” என்ற கதை “அவனை நான் சந்திப்பேன் என நான் என்றுமே எதிர்பார்க்கவில்லை”. என்று தொடங்கும்போது “அவன் யார்? ஏன் இதுவரை சந்திக்கவில்லை” என்ற கேள்வி வாசகன் மனதில் எழுந்து வாசிக்கத் தூண்டுகிறது.

அண்மையில் டென்மார்க் ஜீவகுமாரன் எழுதிய “விவா கரத்து” என்ற கதை இவ்வாறு ஆரம்பிக்கிறது. 12 வருடத் திருமண வாழ்க்கைக்குப்பின் நாம் பிரிந்து வாழ முடிவு செய்திருக்கிறோம். கொப்பனேகன் நகர மண்டபத்திற்கு அருகிலுள்ள உணவு விடுதியில் நடைபெறவுள்ள எமது விவாகரத்து நிகழ்வில் தாங்கள் தங்கள் குடும்ப சமேதராக வந்து கலந்து கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறோம். இங்ஙனம் சபேசன் - சாந்தா. இந்தப் புதுவித மாறுபட்ட அழைப்பு கதையின் முடிவு வரை காரணத்தைத் தேடித்துளாவ வைக்கிறது.

ஒரு கதையின் முடிவு பற்றிக் கூறும் போது "ஆற்றொழுக் காக நகரும் கதையை முற்றுப்புள்ளியிட்டுக் கதாசிரியர் முடிக்கும் போது குளத்தில் கல்லெறிந்தது போலாகும். வீழ்ந்த கல் நீரில் அலை அலையாகச் சலனத்தை ஏற்படுத்துவது போல எமது மனத்தையும் சலனப்படுத்தினால் அது கதாசிரியரின் வெற்றி யாகும்" என Dr. எம்.கே. முருகானந்தன் கூறுகிறார்.

புலோலியூர் க. சதாசிவம் எழுதிய புதுவாழ்வு என்ற கதை "யன்னலோரம் நின்று செல்லம்மா உருண்டோடும் அந்த அணில் கோந்திய நல்ல ரக மாம்பழத்தைத் தன் மருண்ட விழிகளால் பார்த்தபடி நின்றாள்" என்பதை இறுதி வசனமாகக் கொண்டு அமைந்தது.

வறுமையின் கொடுமையால் ஏமாற்றப்பட்டு, கருவைச் சுமந்த நிலையில் மற்றொருவனுக்கு மனைவியாகி நிற்கும் செல்லம்மா என்ற பாத்திரத்தைக் கோதிய நல்ல ரக மாம்பழத் திற்கு உவமையாக்கி நயம்படக் கூறுகிறார். அது போன்றே கு. ப. ராவின் "விடியுமா?" என்ற தலைப்போடு தொடங்கும் கதை "விடிந்துவிட்டது" என்று முடிகிறது. தந்தியைப் பார்த்து என்ன நிலையோ என்ற ஏக்கத்துடனும் பயத்துடனும் தவித்த தவிப்புக்கு ஏற்பட்ட முடிவே விடிந்துவிட்டது என்பதன் பொருள் எனக் கதை விமர்சகர் கூறினாலும் சாதாரண வாசகர்களின் மனம் அம்முடிவை ஏற்காமல் இராமையர் மரணிக்கவில்லை என நினைக்கும் வகையில் முடித்திருக்கிறார் என்பது பெரும் பாராட்டைத் தேடித் தந்தது.

தொடக்கமும் முடிவும் அமையும் விதம், கையாளப்படும் மொழி ஆகியன ஆவலைத் தூண்டுவதாகவும், சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகவும் அமைவது சிறப்பானது.

கதை எழுதப்படும்போது கதை நிகழும் களத்தினையும், பாத்திரங்களையும் பிரதிபலிக்கும் வகையில் மொழிநடை கையாளப்படுகிறது. எனவே வேறுபட்ட உரைநடைகளைக் காண லாம்.

செந்தமிழ் நடை : “உன் நண்பனையே நினைத்துக் கொண் டிருந்தால் படத்தின் மையக்கருத்துப் புரியாமலே போய்விடும். அரைமணி நேர நித்திரைக்குப் பிறகும் கதையின் ஓட்டத்தை படித்துக் கொள்வதற்கு இது ஒன்றும் தமிழ்ச்சினிமா அல்ல” என்றான் நடேசன். சிற்பியின் சத்திய தரிசனம் என்ற கதையின் உரையாடல் இவ்வாறு அமைகிறது. இதில் கதாசிரியரின் கதையோட்டம் மட்டும் அல்லாமல் பாத்திர உரையாடலும் எழுத்து மொழியிலேயே அமைகிறது.

இருவகைநடை : “பாவம் வாயில்லாச் சீவன் உங்கட எரிச்சலுக்குத் தெரியுமே” என்ற மனைவியின் அனுதாபக் குரலைக் கேட்டும் கேட்காதவன் போல அவன் சைக்கிளில் ஏறினான். இவ்வாறு பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் தமது கதையைப் பேச்சுவழக்கு எழுத்து வழக்கு இரண்டையும் கலந்தே எழுது கிறார்கள். “தபாற்காரச் சாமியார்” என்ற கதையில் சொக்கன் இவ்வகை எழுத்தை மேற்கூறியவாறு கையாண்டுள்ளார்.

பேச்சுவழக்கு நடை : “றோதை அச்சில புடிச்சிருக்க களி எப்படி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கு. சைக்கிள் உருட்டக்கூட ஏலா, ஏலாமத்தான் அப்பிக் கொண்டிருக்கிற கரியைக் கழற்றி எடுக்கக் குந்திற்றா” எனத் தனது தாய் என்ற கதையில் வ. அ. இராசரத் தினம் முழுமையான பேச்சுத் தமிழ் (கிழக்கிலங்கை) எழுதியுள்ளார். கதை முழுவதும் கதை சொல்லியாக எழுத்தாளர் மாத்திரமே இயங்குகிறார். அத்தோடு வருணனையும் விபரிப்பும் கலந்த நடையாகவும் பிரதேச மொழியூடாகவும் கதை நகர்கிறது.

முஸ்லீம்களின் பேச்சுவழக்கு : எம். எல்.எம். மன்கூர் எழுதிய முக்காடுகள் மீட்கும் முகாரி ராகங்கள் என்பதில் “ராகிலாட விசயத்தைச் சுருக்க முடிச்சிடேனும். நீங்க ஒப்பிடி செல்லி செல்லி அவன் கெழவியாங் காட்டியும் இரிங்க பீடியை குடிச்சி குடிச்சி” என்பது மகளமீது அக்கறை காட்டாத தந்தையை ஏசுவதாக அமைகிறது.

வட இலங்கைப் பேச்சுவழக்கு : கோகிலா மகேந்திரனின் “முகாமுக்குப் போகாத அகதி” என்ற கதையில் “எடே நாங்கள் அகதியாய் வெளிக்கிட்டம். எங்கள் விடக் குறைஞ்ச அந்தஸ்து உள்ளவையோட சேர்ந்து இருக்கலாம். சின்மன் காடன்ஸ் லெவல் ஆக்களோட இருக்கேலாது. நீ எங்கையாவது வறுமைப்பட்ட படிக்காத சனங்கள் இருக்கிற வீட்டில ஒரு அறை பாத்துக் கொண்டுவா” என அமைகிறது.

பிராமணப் பேச்சு வழக்கு : புலம்பெயர் எழுத்தாளரது “விண்ணினின்று மீளினும்” என்ற கதை விண்வெளிக்குச் சென்று திரும்பிய பெண்ணை மருமகளாக ஏற்க மறுக்கும் ஒருவரது பேச்சாக அமைகிறது. “அபசாரம்... அபசாரம்... என்ன சொல்றேன் வெள்ளக்காரிய கட்டிக்கப் போறானாமா? இதுதா ஐஞ்ச வருஷத்துக்கு முன்னய அடிச்சுண்டேன். அவனுக்கு ஒரு கால்கட்டு போடலாம்னு கேட்டேனா? இனி அடி கழுவாதவள ஆத்துல வைச்சுண்டு ஆரு மாரடிக்கிறது”.

மலையகப் பேச்சுநடை : “வாறாக தொரை சாணி அம்மா வாங்க. இப்பத்தா விடிஞ்சதோ? மொகறையைப் பாரு நேரம் என்ன ஆவது? சுணங்கி வாற ஆளுக்கு ஏன் வேலை கொடுத்தேன்னு கொப்பன் குதிப்பதே. நீயா வதிலு சொல்லுவே” எனக் கங்காணி பேசுவதாக எம்.எஸ்.எம். இராமையா “ஒரு கூடை கொழுந்து” கதையில் எழுதுகிறார்.

மணிப்பிரவாள நடை : மணிக்கொடி பத்திரிகைக் கால எழுத்தாளர் வடமொழியும் தமிழும் கலந்த மொழியில் கதைகளை எழுதினர். “பிரம்மராசுடஸ்” என்ற கதையில் புதுமைப்பித்தன் “ஜடத்திலே தோன்றாத விபரீதமான பிராண சக்திகள் பேரலை வீசிக்கோஷித்தன. அந்தச் சக்திக் கடலின் திசை முகட்டிலே ஒளிச் சர்ப்பங்கள் விளையாடித் திரிந்தன. அதன் ஒலிதான் அந்தக் கோரக் கர்ஜனைகள்” என எழுதுகிறார்.

நவீன மணிப்பிரவாள நடை : அண்மைக் காலத்தில் ஆங்கிலச் சொற்களும் அதிகமாகக் கலந்து எழுதப்படுகிறது. பத்மா சோமகாந்தனின் பனங்காணி என்ற கதையில் “சம்மர் பருவத்தைக் கொண்டாட நாங்கள் பிக்னிக் செல்ல உள்ளோம். திரும்பி ஊர் வர இரண்டு வாரமாகும். இடையில் மாமியின் மரணம் ஏற்பட்டால் அதற்கான செலவுக்கு செக் தந்துவிடுறன்” என்பதை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

எள்ளல் நடை : “இவனது காற்சட்டைப் பொக் கற்றுக்குள் இருந்த சீப்பு ஒரு தடவை தலையில் அமர்ந்துவிட்டு மீண்டும் மறைந்து கொண்டது” என ஒரு பெண்ணின் வருகையைப் பார்த்திருப்பவனது செயலை பாரதி என்ற கதையில் புலோலியூர் இரத்தினவேலோன் கூறுகிறார்.

மனிதர்களின் அவலத்தை விலங்குகளைப் பாத்திரமாகக் கொண்டு மாறுபட்ட வகையில் எழுதுவதுண்டு. தெனியானின் உவப்பு என்ற கதையில் மனித மாமிசத்தை விரும்பிய பெண் காகம் அதனை ஒரு அகால வேளையில் எங்கே தேடலாம் என்று வினா எழுப்ப ஆண் காகம் “அடி விசரி மனித இறைச்சிக்கும் இப்ப இங்க பஞ்சமா? எங்க போனாலும் குவிஞ்சு கிடக்குது. இப்ப இரு வந்திடுறன். எது வேணும் மூளையோ.... ஈரலோ...” என்று கேட்ப தாக அவலமும் அழகாகக் கூறப்படுகிறது. சிறந்த உரையாடல் ஒன்றின் மூலம் எதிர்பாராத அதிர்ச்சி வைத்தியமாகத் தான் ஏற்படுத்த நினைத்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடுகிறார் கு. அழகிரி சாமி. குழந்தைப் பருவத்திற்கே உரிய கேள்விகள் உரையாடல் ஆகின்றது.

“சுவாமிப் படங்களை நாம் ஏன் மாட்டியிருக்கோம்? சுவாமிதானே நம்மைக் காப்பாத்துறார். சுவாமி இல்லா விட்டால் நமக்கு மழை ஏது? சுவாமியா நமக்கு ரூபாய் கொடுக்கிறார்?”

திகைத்துப்போன இராமசாமி ஐயர் தமது குடும்பப் படத்தைச் சுவரில் மாட்டுகிறார். “நம்ம வீட்டிலே நம்ம படம்

எதுக்கப்பா?” “ஏன்டா கண்ணு அப்படிக்கேக்கிற. நம்ம படத்தை நம்ம வீட்டிலே மாட்டாமல் யார் வீட்டில மாட்டுறது?”

“அப்படின்னா காந்தித் தாத்தா படத்தைக் காந்தித் தாத்தா வீட்டிலேதானே மாட்டணும்.”

“அவர் நமக்கு ரொம்ப நல்லது செஞ்சிருக்கிறார்”. “அப்ப டின்னா நமக்கு சவரம் செய்யறவ, சலவை செஞ்ச தாறவ படங்களையும் மாட்டலாமே. அவாளும் நமக்கு நன்மைதானே செய்யறா”.

மனிதாபிமானம் நிறைந்த கேள்வி ஐயரை மெய் சிலிர்க்க வைக்கிறது. “ஜக்கு என் வயிறுறிலும் தெய்வம் பிறக்குமா? ஜக்கு இன்று பிறந்துவிட்டதே” என்றார். “தெய்வம் பிறந்தது” என்ற இக்கதையில் குழந்தை தந்தைக்கு ஒரு உபதேசத்தையே செய்துவிட்டது.

சிறுகதையை அழகுபடுத்தும் மொழிநடையில் உவமைகள், உருவகங்கள், குறியீடுகள் என்பனவும் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. வாசகன் உள்ளத்தில் படிமத்தை உருவாக்குகின்றன.

உவமை உருவகம்:

க. பாலசுந்தரம் எழுதிய “ஸ்கூல் பிளஸ் மினிபஸ் ரைம் ரேபிள்” என்ற கதையில் அதோ ஒரு மினிபஸ் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து எமனின் பீரங்கிப் பாசக் கயிற்றுக்கு உயிர்தப்பி ஓடி வருகின்றது. அவன் இதயம் முடுக்கி விடப்பட்ட மெசின் துப்பாக்கி போலப் படபடக்கிறது. பீரங்கிப் பாசக்கயிறு என்ற உருவகம் மெஷின் துப்பாக்கி உவமை சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

மலைமதி சந்திரசேகரன் எழுதிய “அவள் விட்டில் பூச்சியல்ல” என்ற கதையில் “வெறிகொண்ட வேகத்தில் காத்திருந்த ஓநாயிடம் ஒரு பாவமும் அறியாத ஆட்டுக் குட்டி சிக்கிக்கொண்டது” என்று ஒரு பெண்ணின் அவல நிலை

சுறப்படுகிறது. சோமகாந்தனின் நிலவோ நெருப்போ என்ற கதையில் “நெருப்பைக் கிழித்துக் கொண்ட பொன்னி என்ற நெருப்புச் சுடர் விர்ரென்று விரைந்து மறைகிறது” என்று பெண்ணின் உறுதி சுறப்படுகிறது. இரு வேறுபட்ட உருவகங்களை இவற்றில் பார்க்கலாம்.

குறியீடுகள்:

சுத்து என்ற கதையில் நவம் சுறுகிறார். “நாகாத்தையும் சுத்தாடத் தயாராகிக் கொண்டுதான் இருக்கிறான். அவன் ஏற்க இருக்கும் பாத்திரம் கண்ணீர் நிறைந்தது” இதில் நாடகத்தைச் சொல்வது போல வாழ்வின் எதிர்காலம் காட்டப்படுகின்றது.

வாழ்க்கையின் அநுபவங்களைக் குறியீடுகளாகப் பேசுவது தொன்மம் எனப்படும். கிழித்த கோட்டைத் தாண்ட மாட்டா, இந்தா போறான் சகுனி, இவர் பெரிய அரிச்சந்திரன், மன் மதனென்ற நினைப்பு, இராமன்தான் வரவில்லை - இராவணர் களுக்குமா பஞ்சம். இப்படியான தொன்மக் குறியீடுகள் மக்களை விரைவில் ஈர்க்கின்றன. கண்முன் உலவுகின்றவர்களைவிடப் பழங்கதைகளில் வருகின்ற மாந்தர்கள் உயிர்த் துடிப்புள்ளவர்களாக இருப்பதுதான் காரணம்.

களவிபறிப்பு (வருணனை):

“இருளின் மைவண்ணத் திரையைக் கிழிக்கும் இராட்சதக் கண்களால் பார்த்துக் கொண்டு வண்டி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. தண்டவாளத்தின் ஓரங்களில் அமைந்த சில கட்டிடங்கள் மின்மினிப் பூச்சிகளின் ஒளிச் சன்னங்களை நினைவூட்டிக் கொண்டிருப்பது தெரிகிறது. கிளைத்துச் சடைத்து, நெடித்து ஒன்றொடொன்று தழுவிநிற்கும் மாபெரும் விருட்சங்கள் இருளின் ஆதீனத்தைக் கைலாகு கொடுத்து வரவேற்பது போன்ற காட்டை ஊடறுத்துச் செல்கிறது வண்டி” என்று புகையிரத ஓட்டத்தையும் சூழலையும் “துணை” என்ற கதையில் இ. நாகராஜன் அழகாகக் கூறுகிறார்.

மேற்கூறப்பட்ட பல விடயங்களும் வேறுபட்ட மொழி நடைகள், பேச்சு வழக்குகள், உவமை, உருவகங்கள் குறியீடு போன்ற அம்சங்களும் கதையை - கதையின் கருப்பொருளை அணி செய்கின்றன. கதாசிரியரின் தனித்துவமும் கதை ஓட்டத்திலும் மொழி நடையிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. திரைப்படம் என்பது புலக்காட்சியாக அமைகிறது. ஆனால் தன் எழுத்தாற்றல் மூலம் சிரிக்கவும், அழவும் நெகிழ்ந்து போகவும் சிந்திக்கவும் தூண்டுபவன் எழுத்தாளன். எங்களோடு வாழ்கின்ற சில உறவுகளைப்போல சில எழுத்தாளர்களும் அவர்களது எழுத்தும் பாத்திரங்களும் எம்முடனே உறவாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

கதைகளைத் தொடர்ந்து வாசிக்கும்போது எழுத்தாளனையும் நாம் இனங்காண்கிறோம். அவர்களது மொழி நடையை ("ஸரைல்") விளங்கிக் கொள்ள முடியும். ஆரம்பகால எழுத்தாளர் தாம் வாழ்ந்த சூழலைப் பிரதி பலித்தார்கள். செங்கை ஆழியான், டாக்டர் ஞானசேகரம், க. சதாசிவம் போன்றோர் தாம் பணிபுரிந்த வேறுபட்ட களங்களைப் பிரதிபலித்தனர். கோகிலா மகேந்திரனின் கதைகளில் விஞ்ஞான உளவியல் கருத்துக்கள் வேரோடியிருக்கும். டென்மார்க் ஜீவகுமாரனின் கதைகளில் புலம்பெயர் வாழ்வு, பசுந்திரா சசியின் கதைகளில் அகதிமுகாம் வாழ்க்கை அவலங்கள் போன்றவை இடம்பெறுவதை அவதானிக்கலாம். எனவே கதை, உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி என்பவற்றை வெளிப்படுத்தும் உன்னத சாதனமாக, ஊடகமாக அமைவது மொழிநடையேயாகும்.

(பட்டறைக் கருத்துரை 13-09-2014)

சிறுகதை ஆக்கக் கொள்கைகள்

-இ. இராஜேஸ்கண்ணன்-

“படைப்பாக்கக் கோட்பாடுகள்” அல்லது “படைப்பாக்கக் கொள்கைகள்” படைப்பாக்க வளர்ச்சியின் வரலாற்றுடன் சமந்தரமாக நோக்கப்பட வேண்டியவை. படைப்பு முந்தியதா? படைப்பாக்கக் கொள்கை முந்தியதா? என்று கேட்டால் படைப்புத் தான் முந்தியது என்பதே பதிலாகும். மரபான இலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கெனப் பல்வேறு “வரன்முறைகளை” இலக்கண நூல்கள் வகுத்து வைத்திருந்தன. இந்த வரன்முறைகளில் அதிகமானவை படைப்பின் உள்ளடக்கத்தை விட உருவத்திற்கே அதிகளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்தன. உருவமோ உள்ளடக்கமோ கூறப்பட்ட இலக்கணங்களின் பிரகாரம் அமையவேண்டும் என்ற “விதிகூறல்” முனைப்புக் பெற்றிருந்தது. காப்பிய இலக்கணம், யாப்பு அருங்கல விதிகள், புராண லக்ஷணங்கள் என்பனவெல்லாம் படைப்பாக்க “விதிகள்” அல்லது “நியதிகள்” ஆயின. இவை பெருமளவில் செய்யுள் இலக்கியங்கள் மீது கோலோச்சின. இதுபோன்ற நியதிகள் பிற்காலத்தில் உரைநடை சார்ந்த இலக்கியங்களுக்கும் வகுத்துக் கூறப்பட்டன.

“இலக்கணம் வகுத்தல்” என்பது இரண்டு வகை நோக்கில் அமைந்தது.

1. வகுக்கப்பட்ட இலக்கணம் அல்லது நியதிகளுக்கு ஏற்ற வகையில் படைப்புக்களை ஆக்குதல்.
2. ஆக்கப்பட்ட படைப்புக்களின் உருவ உள்ளடக்கங்களை ஆராய்ந்து ஒரு பொதுவான இலக்கியப் போக்கினைக் கண்டறிந்து வரையறுத்தல்.

இவற்றில் இரண்டாவது போக்குத்தான் இலக்கியப் படைப்பாக்க உலகினை ஆளுகின்ற கோட்பாடுகளின் உருவாக்கத்துக்கு அடிப்படைக் காரணமானது. இத்தகைய போக்கானது இலக்கியத்துக்கான இலக்கணம் கூறுதல் என்ற தடத்திலிருந்து சற்று விலகி “இலக்கிய விமர்சனம்” அல்லது “திறனாய்வு” என்ற திசை

நோக்கிப் பயணிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது. இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஒரு குறித்த காலத்துக்குரிய “இலக்கியப் போக்கு” எது என்பதை அடையாளப்படுத்துவதற்குப் படைப் பாக்கம் வெளிப்படுத்தும் கொள்கையினை அடிப்படையாகக் கொள்வர். இந்த விளக்கத்தின் அடிப்படையில் படைப்பாக்கக் கொள்கை என்பது ஒரு படைப்பை உருவாக்குவதற்கான கொள்கை நிலைப்பட்ட விதிமுறைத் திசைவழிகாட்டலாகவும் அப்படைப்பின் போக்கினைத் திறனாய்வு செய்யும் கொள்கை ரீதியான அளவு கோலாகவும் அமைந்து விடுவது தவிர்க்க வியலாதுது.

பொதுவாக இலக்கியங்களைப் படைப்பாக்கம் செய்பவர்களும் அவற்றைத் திறனாய்வு செய்பவர்களும் தமக்கான ஒரு கோட்பாடு அடிப்படையில் பயணிப்பர். இந்தப் பயணத்தில் படைப்பவனதும் திறனாய்வு செய்பவனதும் “சித்தாந்த நிலை” வேறுபட்டதாக அமையலாம். இருப்பினும் ஒரு திறனாய்வாளன் ஒரு படைப் பினைத் திறனாய்வுக்கு உட்படுத்தும் தருணத்தில் படைப் பாளியின் படைப்பாக்கம் குறித்த சித்தாந்த நிலையினை வெளிக்கொணர முயல்கின்றான். அதே நேரத்தில் படைப்பாக்கம் தொடர்பாகத் தான் நம்புகின்ற சித்தாந்த ஒளியிலும் அந்தப் படைப்பினை விளங்கிக் கொள்ள முயல்கின்றான். இது எப்படி அமைந்தாலும் படைப் பாக்கம் என்பது அடிப்படையில் ஒரு சித்தாந்தத்தைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்து வலுப்பெறுகின்றது. இதனால் ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பாக்கச் சித்தாந்தமே அவனது படைப் பாக்கக் கொள்கையாகின்றது என்பதே முடிவாகின்றது.

பொது நிலையில் ஒரு படைப்பாக்கம் மீதான விமர்சனத்துக் குத்தான் படைப்பாக்கக் கொள்கை அவசியப்படுவதாகக் கருதும் நிலை யுள்ளது. ஏனெனில் விமர்சனம் என்பது இரண்டு தளங்களில் நிகழ்ந்து வந்துள்ளது. ஒன்று படைப்பு ரசனை சம்பந்தப்பட்ட விமர்சனம். மற்றொன்று ரசனையுடன் மாத்திரம் நின்றுவிடாது படைப்பின் தத்துவார்த்தச் சிந்தனை குறித்ததுமான

விமர்சனம். இவற்றில் இரண்டாவது வகை விமர்சனத்தின் பொது நிலை அளவுகோல்களாகப் படைப்பாக்கக் கொள்கைகள் அமைந்துவிடுகின்றன. ஏனெனில், ரசனை விமர்சனமானது படைப்பின் உருவத்துக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தினை அதன் உள்ளடக்கத்துக்குக் கொடுப்பதில்லை. ஆனால், பொதுவாகப் படைப்புக்களின் உள்ளடக்கம்தான் அதன் உருவம் எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பதனைத் தீர்மானிக்கின்றது.

காலத்துக்குக் காலம் வேறுபடும் இலக்கியப் போக்குகள் சமூக மாற்றங்களைத் தூண்டும் பல்வேறு காரணிகளுடன் சம்பந்தப் படுவதால், படைப்பாக்கக் கொள்கைகள் சமூக மாற்றங்களினதும் அம்மாற்றங்களைத் தூண்டும் காரணிகளினதும் பிரதிபலிப்புக் களாக அமைந்துவிடுகின்றன. இதனால், ஒரு படைப்பாக்கம் தொடர்பான கொள்கை அடிப்படையிலான மதிப்பீடு என்பது படைப்புத் தோன்றிய காலம், மற்றும் சமூக நிலையின் பிரதி பலிப்பாக அமைய வேண்டிய தேவையுள்ளது. இது தவிர்க்க முடியாத அம்சம் எனினும் பிந்திய காலத்துப் படைப்பு ஒன்றை முந்திய காலத்து படைப்பாக்கக் கொள்கையின் வரன்முறைகளில் வைத்து விளங்கிக் கொள்ளும் போக்கும் கேள்விகள் எதுவுமின்றித் தொடர்வதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் ஒரு படைப்பாளி, படைப்பாக்கக் கொள்கைகள் குறித்து இதுவரை திரட்டி வைக்கப் பட்டுள்ள கருத்துக்களைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வது அவசியமாகின்றது.

கவிதை, சிறுகதை போன்ற நவீன இலக்கியங்களைப் படைக்க முயலும் ஓர் ஆரம்ப நிலைப் படைப்பாளி அறிந்திருக்க வேண்டிய படைப்பாக்கக் கொள்கைகளாகப் பின்வருவன அமையும்.

1. யதார்த்த வாதம்
2. அதீத கற்பனாவாதம்
3. அனார்கிஸம்
4. நவீனத்துவம்
5. பின் நவீனத்துவம்
6. புரோய்டியம்

7. லகானியம்
8. பெண்ணியம்
9. தலித்தியம்

மேற்கண்ட கொள்கைகளுக்கு ஏற்பத்தான் ஒரு படைப்பாக்கத்தின் உத்திகள், வடிவங்கள், மொழி என்பன விளங்கிக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இனி சிறுகதைப் படைப்பாக்கத்தினை முன்வைத்து இத்தகைய கொள்கைகள் குறித்த அடிப்படைகளை விளங்கிக்கொள்ள முற்படலாம். யதார்த்தவாதம் என்பது இன்றுவரை சிறுகதைப் படைப்பாக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்ற கொள்கையாகும். யதார்த்தவாதம் என்பது “உள்ளதை உள்ளபடி கூறுதல்” என்று மேலெழுந்தவாரியாக விளங்கிக் கொள்ளப்படுகின்றது. “பௌதீகவாதம் அல்லது பொருள்முதல் வாதத்தின் இலக்கிய உருவம் தான் யதார்த்தவாதம்” எனவும் இதனை விளக்க முற்படுகின்றனர். ஆனால் Naturalism என்பதும் Realism என்பதும் வேறு வேறானவை. இவை இரண்டுக்குமான வேறுபாட்டை விளங்கிக் கொள்வதற்கு “ஒரு ஓவியம் சிரிப்பதாக யதார்த்தவாத இலக்கிய ஆசிரியன் எழுதிவிட முடியாது. ஒரு குழந்தை அப்படி “நினைத்தது” என்று மட்டும்தான் எழுது முடியும்” என்ற கெ. விஸ்வநாதனின் கூற்றுப் பொருத்தமாக அமையலாம். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் “இயல்புவாதம் கற்பனா வாதத்தை உடைக்க உதவுமே தவிர அதுவே நிஜமாகி விடுமா? என்பது பிரச்சினையே” என்று கூறுவது கற்பனாவாதத்திற்கும் இயல்புவாதத்திற்கும் இடையில்தான் யதார்த்தவாதத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடியும் என்பதை உணர்த்துகின்றது. இந்நிலையில்தான் “மகத்தான தர்மசங்கடங்கள்தான் மகத்தான இலக்கியங்களாயின” என்ற கருத்துத் தொடர்பாகச் சிந்திக்க முடிகின்றது. அதாவது மனிதன் - படைப்பாளி - தான் சமூகத்தில் எதிர் கொள்ளும் தர்மசங்கடங்களைப் பதிவாக்கம் செய்யும் நிலையில் யதார்த்தவாதியாகின்றான். இதனால்தான் டோல்ஸ் டோய், தாஸ்தாயோவ்ஸ்கி போன்றவரின் படைப்புகள் பற்றிக்

சுறுபவர்கள், “இருபதாம் நூற்றாண்டின் கருத்துலகு பிறக்கும் போது ஏற்பட்ட பிரசவவலிகள் இவர்கள் படைப்புக்களில் வெளிப்பட்டன” என்று கூறுகின்றனர். இக்கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கும்போது யதார்த்தவாதம் என்பது சமூகப் பிரதிபலிப்பாக அமைகின்றது. “பட்டறிவுச் சிந்தனைப் படுத்தலே” சமூகப் பிரதிபலிப்பாக அமைகின்றது எனச் சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகின்றார். பொதுவாக இலங்கையில் மாக்ஸிய முற்போக்குவாதிகளாக கொள்கைநிலைப்பட்டவர்களின் படைப்புக்களில் “சோசலிச யதார்த்தவாதம்” வெளிப்பட்டது. இப்படைப்புக்கள் சமூகப் பிரதிபலிப்புக்களாக அமைந்தன. இப்படைப்புக்கள் சமூகத்தினைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் முயற்சியல்ல - பதிலாக சமூகத்தை உள்வாங்கி - புரிந்துகொண்டு - அதனைப் “பிரதிபலித்துக் காட்டும்” முயற்சியாகின்றது.

அதீத கற்பனாவாதம் என்பது இரண்டு வழிகளிலே விளக்கப் படுகின்றது.

1. யதார்த்த நிலைக்கு அப்பால் நின்றனுகொண்டு இயல்பாக இல்லாத ஒன்றைச் சித்திரிக்க முயல்வது.
2. ஓர் இலட்சிய சமுதாயத்தைச் சித்திரித்துக் காட்டும் கற்பனாவாதம்.

இவற்றில் இரண்டாவது ஏற்புடையதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஏனெனில் ஆரம்பகாலத்துச் சமூக சிந்தனையாளர்களிடம் கூட எதிர்கால சமுதாயம் எப்படி இருக்கவேண்டும் எனக் கனவு காணும் நிலையிருந்தது. புரட்சிகரமான அதீத கற்பனாவாதத்தினால் (Revolutionary Romanticism) சமுதாய மாற்றங்கள் சாத்தியமாகியிருந்தன. “கள்வர் இல்லாமையினால் காவல ரில்லை; கொள்வர் இல்லாமையால் கொடுப்பாருமில்லை” என்று ஓர் இலட்சிய சமுதாயத்தைப் படைப்பது - சித்திரிப்பது கற்பனா வாதமானது. படைப்பாளிகள் இத்தகைய இலட்சிய சமுதாயத்தினை இயல்பான நிலைகடந்து சித்திரிக்கவும் முனைகின்றனர். சமூக நோக்குடைய எந்தவொரு படைப்பாளியிடத்திலும் இத்தகையதொரு இலட்சிய நிலை நிச்சயம் இருக்கும்.

மேற்கண்ட இருபோக்குகளில் முதலாவது ஆபத்தானதாகும். அதுபற்றி தி.க. சிவங்கரன் கூறும்போது “இன்றைய வாழ்வின் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் கொடுமைகளையும் துயரங்களையும் நேருக்குநேர்காண மறுத்து அவற்றிலிருந்து தப்பியோடி (தந்த கோபுரத்தில் இருந்த வண்ணம்) ஒரு சொர்க்கத் தீவில் திளைத்துக் கொண்டிருப்பதே அதீத கற்பனாவதம்” என்றார். இப்போக்கு யதார்த்தத்தை நிராகரித்த கற்பனை உலகொன்றில் படைப் பாளியைச் சஞ்சரிக்க வைக்கின்றது.

அராஜகவாதம் (Anarchism) என்பது அதீத கற்பனாவாதத் தினைப் போலவே ஒருவனைப் போதையுலகுக்கு அழைத்துச் செல்லும் கொள்கையாகின்றது. “வாழ்வின் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் கொடுமைகளையும் மக்களின் போராட்டங்களையும் புறக்கணித்து விட்டு.... போதை இலக்கியங்களைப் படைத்து மக்களைத் திசை திருப்பும்” முயற்சிகளைச் செய்யும் இலக்கிய அராஜகப் போக்குடையவர்களாகச் சில படைப்பாளிகள் உள்ளனர். “இலக்கியப் படைப்பு முறைகளில் எல்லாவிதமான சட்டங்களையும், மரபுகளையும், பண்பாடுகளையும் உடைத்தெறிய வேண்டும். நாம் விரும்புவதையெல்லாம் சர்வசுதந்திரமாக எழுதவேண்டும். இதற்குத் தடையாக நிற்கும் நியதி (ஆர்டர்) மற்றும் “எஸ்டாப் பிளிஷ்மெண்ட்” அனைத்தும் நொறுக்கப்பட வேண்டும் என்பதே இலக்கிய அராஜகவாதிகளின் கோட்பாடாகும்” என்று கூறுவார் தி.க.சி (1973). Anarchy என்பது “குழப்பநிலை” அதாவது, நியம மீறல்கள். நியம மீறல் என்பது மரபுகளையும் பண்பாடுகளையும் உடைக்கும் ஒரு கலக நிலை. இத்தகைய கலகநிலை புரட்சியல்ல. இது ஒரு போதைக்கு ஆட்பட்டவனின் குழப்பநிலை போன்றது. இத்தகைய போக்கிலே படைப்புக்களை ஆக்குபவர்கள் நியம மீறல்களுக்கான படைப்புக்களைத் தருகின்றனர். பாலியல் விடயங்களை வெளிப்படையாக எழுதத்துடிக்கும் படைப்பாளிகள் இந்த வகையினரே.

நவீனத்துவம் மற்றும் பின்னவீனத்துவம் ஆகிய படைப்பாக்கக் கொள்கைகள் பற்றிப் பார்க்கும்போது முன்னையதன் தொடர்ச்சி

யாகப் பின்னையதை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். நவீனத்துவம் என்பது மேலைத்தேசங்களின் விஞ்ஞானப் புரட்சிகளின் விளைபொருளான கொள்கை. மேலை மயமாக்கம், நவீன மயமாக்கம், ஜனநாயக மயமாக்கம் என்பவற்றின் விளைவாகச் சமூகத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களை இலக்கியத்தின் பாடு பொருளாக உள்வாங்குவதுடன் அவற்றை வெளிப்படுத்தும் நவீன வழிமுறைகளைக் கையாள்வதையும் உள்ளடக்கிய கொள்கை. உண்மையில் சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவம் கூட நவீனத் துவத்தின் விளைபொருளே.

இன்று தமிழ்ப் படைப்பாக்கச் சூழலில் நிகழ்ந்துவரும் பரிசோதனை முயற்சிகள் பலவும் பின்னவீனத்துவக் கொள்கையின் விளக்கங்களின் வழியானவையே. இதற்கான முயற்சிகளை மௌனி, கோணங்கி போன்றவர்களின் படைப்புக்களில் முன்னர் இனங்காண முடிந்தாலும் இன்று இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளில் திசேரா, இராகவன், மருதம் கேதீஸ், சித்தாந்தன், தானா விஷ்ணு, இ. சு. முரளிதரன் போன்ற படைப்பாளிகள் உதிரிகளாகவும், தொகுதிகளாகவும் எழுதும் படைப்புக்களில் இப்போக்கினைக் காணலாம். பெரும்பாலும் இச் சிறுகதைகள் வடிவ உடைப்புக்களாகவும், தொன்மங்களின் மீள் வாசிப்புக்களாகவும், அமைப்புக்கு உட்படாத சிதறல்களாகவும், இருந்துவந்த மரபின் நிராகரிப்புக்களாகவும் அமைந்தன. இந்த முயற்சிகளில் சில தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியின் பாய்ச்சல்களாகக் கருதப்படத்தக்கன எனினும் வடிவ உடைப்பு மட்டும் புதுமையாகிவிடாது. அத்துடன் நவீனத்துவத்தில் மாற்றங்களையே சரிவர ஏற்றுக்கொள்ள முன்வராத சமூக நிலவரத்தில் பின்னவீனத்துவ நியமங்களை வெளிப்படையாகப் பேசுதல் என்பது ஒரு “அதிர்ச்சி” தரும் முயற்சியாகவே அமையும். இது குறித்து இளம் படைப்பாளிகளிடம் சமூகப் பயன் நோக்கிலான ஒரு தெளிவான புரிதல் அவசியம். இல்லையாயின் இதுகூட ஒரு “இலக்கிய அராஜக வாதமாக” நிலைக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படலாம்.

இன்றைய படைப்பாக்கக் கொள்கைகளில் உளவியல் அணுகுமுறைகள் அதிகம் உள்வாங்கப்படுவதைக் காணலாம்.

படைப்பாளியின் “படைப்பு - மனம்” கதாபாத்திரங்கள் வெளிப் படுத்தும் “சமூக மனம்” என்பன குறித்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகம் முனைப்பாகச் சிந்திக்கின்றது. சி.சு. செல்லப்பா அவர்கள் பெ.கோ. சுந்தரராஜன் என்பவரின் சிறுகதைகள் குறித்து “மனோதத்துவப் பாங்கு” என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். இந்த மனோதத்துவப் பாங்கினை அமைப்பியல்வாத நோக்கில் சிறுகதைகளைப் படைப்பவர்களிடத்தில் சிக்மண்ட் புரோய்டின் உளப்பகுப்பாய்வு கொள்கை அடிப்படையிலும், பின்னவீனத்துவ நோக்கில் படைப்பவர்களிடத்தில் லகானிய உளவியல் கொள்கை அடிப்படையிலும் விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது. இன்றைய பின்னவீனத்துவ மனோதத்துவப் பாங்கானது முன்னைய உளப் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறைகளை நிராகரிக்கும் விதத்தில் வெளிப்படுகின்றது. இதனால் மனத்தின் அடியாளத்தில் புதையுண்ட விடயங்கள் இங்கு வெளிப்படையாக எந்தவிதக் கூச்சமுமின்றிப் பேசப்படும் பொருளாகிவிட்டன. நியமங்களாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட உளப்பாங்குகளும் நடத்தைகளும் கேள்விக் குள்ளாக்கப்படுகின்றன. “பிம்பத்தின் ஆதிக்கம்” என்ற உளவியல் எண்ணக்கருவை விளக்கும் லகான், லோரன்ஸ் என்பவரின் பரிசோதனையால் கவரப்பட்டார். முட்டைகளை அடைகாத்துவந்த வாத்தினைக் குஞ்சுகள் பொரிக்கும் தறுவாயில் அகற்றித் தாய் வாத்துக்குப் பதிலாகத் தனது சப்பாத்தினை வைத்தார். பொரித்த குஞ்சுகள் சப்பாத்தினையே முதல் தாயின் விம்பமாகக் கண்டு அதற்கு அடிமையாகி லோரன்ஸ் அணிந்து நடந்த அந்தச் சப்பாத்தை தொடர்ந்து நடந்தன. இப்படியான உளவியல் கருத்துக்களை உள்வாங்கி மரபுவழி மனப்பாங்குகள், நியதிவழி மனப்பாங்குகளைக் கேள்விக்கு உட்படுத்தும் போக்குகள் சிறுகதைப் படைப்புக்களில் வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளன. இவை பற்றித் தெளிவான புரிதல்கள் இளம் படைப்பாளிகளிடத்தே ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இன்றைய படைப்பாக்க வெளியில் பெண்ணியம் மற்றும் தலித்தியம் தொடர்பான கொள்கைகள் மிகவும் முனைப்புப் பெற்றவை. புதிய உலகமயமாக்க ஒழுங்கில் “எல்லைகள் அற்ற

உலகவெளி” பற்றிய முனைப்பான கருத்துக்கள் வலியுறுத்தப் படும் அதேவேளை மைய நிலைக்கு வராத எல்லைக்குட் படுத்தப்பட்ட சமூகப் பிரிவினர் பற்றிய கருத்தாடல்களும் நிகழ்ந்த வண்ணமே யுள்ளன. பெண்கள் மற்றும் தலித்துக்கள் தொடர்பான சமூகத்தினால் தரப்பட்ட புறமொதுக்கல்கள் குறித்த கேள்விகள் படைப்புக்களில் பெண்ணியம், தலித்தியம் தொடர்பான கருத் தாடல்களுக்கான வழிமுறைகளைத் தருகின்றன. இவை சிறுகதைப் படைப்புக்களில் வெளிப்பட்டு அவர்களின் பிரச்சினை களைப் பேசுவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது “பெண்மொழி”, “தலித் மொழி” பற்றிய விவாதங்களுக்கும் வழிசமைப்பதுடன் அந்தப் பிரிவினர் தொடர்பான “இன வரையியல்” பதிவுகளாகச் சிறுகதை களை மாற்றிவிடுகின்றன.

சிறுகதை போன்ற நவீன இலக்கிய வடிவம் ஒன்றைப் படைக்க முனையும் ஒருவர் - ஒரு படைப்பாளி தனக்கான ஒரு கருத்து நிலைத் தெளிவைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு மேற்கண்ட விடயங்கள் பற்றிப் புரிந்திருப்பது அவசியம். ஒரு இளம் படைப்பாளியைப் பொறுத்தவரை இவை அவரின் படைப்பாக்க உந்தலுக்கான தடை களாகவோ அன்றித் திசைமாறல்களாகவோ அமைந்து விடவும் வாய்ப்புள்ளது. இவற்றை ஒரு “வாய்பாட்டுத் தனத்துடன்” ஏற்றுக் கொண்டு அதன்வழி “ஒழுக்க” வேண்டிய கட்டாயம் ஒரு இளம் படைப்பாளிக்கு இல்லை. இளம் படைப்பாளி ஒருவன் படைப் பதிலும் பன்மடங்கு தன் ஆர்வம் சார்ந்த படைப்புக்களைச் சரிவரத் தேர்ந்து படிப்பது இன்றியமையாதது. அத்தகைய படிப்பின்போது படைப்பு, அதன் வடிவம், அது கூறும் கருத்து நிலைகள், படைப்பாக்க உத்தி, படைப்பு மொழி என்பவற்றைப் புரிந்து கொள்ள இத்தகைய கோட்பாடுகளின் புரிதலும் தெளிவும் மிக அவசியமாகின்றது.

(13-09-2014இல் நடைபெற்ற சிறுகதைப் பட்டறையின் கருத்துரை)

பிறழும் நெறிகள்

- கோகிலா மகேந்திரன் -

அவர்கள் அவனைப் பார்த்த பார்வைகள் இன்னும் அவனது உடம்பில் ஈக்களாயும் எறும்புகளாயும் மொய்த்துக் கிடந்தன.

அப்படி என்னதான் விசித்திரமாய்ப் பார்க்கிறார்கள்? அவனது வகுப்பிலே ஸ்ரீதரனைப் “பிரின்சிப்பலு”க்குத் தெரியும். அவன் ஒவ்வொரு தவணையும் எப்படியோ முதலாம் பிள்ளையாக வந்து விடுகிறான். இவ்வளவு பாடங்களையும் வரி தவறாமல் நினைவில் வைத்துக் கொள்கிறான். தவணை முடிவில் நடக்கும் “அசெம் பிளியில்” மேடையில் ஏறிப் “பிரின்சிப்பலி”டம் “றிப்போட்” வாங்குகிறான். எல்லோரும் கை தட்டுவார்கள், இவன் மட்டும் தட்ட மாட்டான்.

“சரியான சப்பல் கட்டை! அவனை என்ன பாராட்டுறது?”

சிலவேளைகளில் இவனும் அவனும் ஒன்றாக நடந்து செல்லும் போது, “பிரின்சிப்பல்” ஸ்ரீதரனைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார். அவனது முதுகிலே தட்டி,

“இப்ப என்ன பாடம் தம்பி?” என்று கேட்கிறார். மற்றவன் கோபி! அவனையும் “பிரின்சிப்பலுக்கு” நல்ல நினைவு. அவன் அதிகமாக விளையாட்டுப் போட்டிகளில், அவர்களது பிரிவில் “சம்பியனாக” வந்து விடுகிறானே!

வெளியே துருத்திக் கொண்டிருக்கும் பற்களுடன், அவன் எவ்வளவு வேகமாக ஓடுகிறான்?

சிறுத்தை ஓட்டம்!

இவன் பல தடவை கோபியுடன் ஓடிப் பார்த்திருக்கிறான். அவனைப் பிடிக்க முடிவதென்ன? கிட்டவே போக முடியவில்லை!

சும்மா பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடுவான்!

சென்ற வருடம் உயரம் பாய்தலில் ஒரு புதிய சாதனையை நிலைநாட்டினானாம். அடுத்த நாள்.... அதற்கடுத்த நாள்... எல்லாரும் வகுப்பில் அவனது புகழையே பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கோபி என்ன மாதிரிப் பாய்ஞ்சான்... என்ன மச்சான்?”

“டேய்... அவன் கடைசியாக இரண்டு தரம் தட்டிப் போட்டான். பிறகு, குளுக்கோசையும் போட்டிட்டுப் போய்... அப்பிடியே சர்க்கஸ்காரன் மாதிரியெல்லோ பாய்ஞ்சான்....?”

“நீ ஐஞ்சு மணி வரையும் நிண்டு பாத்தனியோ?”

“ஓமடா ..... “றெக்கோட்” எண்ட உடனை நாங்கள் உவனைத் தூக்கிக் கொண்டு திரிஞ்சு... பெரிய முசுப்பாத்தியடா...”

“டேய்.... இவன் “றெக்கோட்” உடைச்சிட்டான் எண்ட உடனை பாரதி இல்லத்தாக்களுக்கு சரியான எரிச்சல் வந்திட்டுதடா....”

இவனுக்கு ஏற்பட்ட உணர்வுகளுக்கு உதாரணிக்க ஒன்று மில்லை.

“பெரிய கெட்டித்தனம் மதில் பாயிற மாதிரிப் பாயிறது...” இவனை ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. “பிரின்சிப்பல்” ஒருநாளும் இவனோடு கதைக்கவில்லை. இவனது கண்களில் தீவிரம் எரிந்தது!

கண்ணன் கூடப் படிப்பிலே “மொக்கு”த் தான். சரியான தூங்காளி! வகுப்பில் என்ன பாடம் நடந்தாலும் நித்திரையாகிப் போவான். ஆனால் அவனையும் எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. அன்றொரு நாள், இவனும் கண்ணனும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது “வைஸ் பிரின்சிப்பல்” கண்ணனைக் கூப்பிட்டு,

“கண்ணன் இஞ்சை வாரும், கன்ரீனுக்குப் போய் ஒரு ரீ வாங்கிக் கொண்டு வாறீரா?” என்று கேட்டு இரண்டு ரூபாத் தானைக் கொடுக்கிறார்.

இவனை அப்படி ஒரு வேலை செய்விப்பதற்குக்கூட ஒரு ஆசிரியர்களும் கூப்பிடுகிறார்களில்லை.

ஏன்....?

கண்ணன் அதிகமாகக் காலையில் தேவாரம் படிப்பான். வெள்ளிக்கிழமைகளில் சிவபுராணம் சொல்லிக் கொடுப்பான். ஆனால் இவனுக்குப் பாடவராது.

“வாய் திறந்தால் கழுதை கத்தினது போல இருக்கு...” என்று சமயபாட ஆசிரியர் ஒருநாள் கூற, எல்லாரும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறார்கள்.

“சிரிச்சால் எல்லாருக்கும் என்ன பெரிய குயில் போலை குரலோ?”

நுணுக்கங்கள் நிறைந்த மனம், நுணுக்கங்கள் நிறைந்த துன்பத்தை இவனுக்கு நீண்ட காலமாகவே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

சரி பரவாயில்லை. இப்போது மீனா “பிரின்சிப்பலிடம்” போயிருக்கிறாள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் “பிரின்சிப்பல்” இவனைக் கூப்பிடுவார்.

இனிமேல் அவனை எல்லோருக்கம் நிச்சயமாயும் நிஜமாயும் தெரிந்துவிடும். பிரின்சிப்பலுக்கும், ஆசிரியர்கள் எல்லாருக்கும், ஏனைய வகுப்பு மாணவர்களுக்குந்தான்.

ஆனால்.....!

இவர்கள் எல்லாம் என்ன அப்படி விசித்திரமாய்ப் பார்க்கிறார்கள்?

அவனது அடி வயிற்றில் இருந்து, வேகமாக ஏதோ ஒன்று உச்சியை நோக்கி எழுந்து செல்கிறது.

மீனா ஏன் கிளாஸ் ரீச்சரிட்டைப் போய்ச் சொல்லேல்லை? அவ புது ரீச்சர் ஒருத்தருக்கும் அடிக்க மாட்டா. எல்லாரோடையும் அன்பாத்தான் கதைப்பா. அவட்டைச் சொன்னா, எனக்கு அடி விழுறது ஐமிச்சம் எண்டுதான் பிரின்சிப்பலிட்டைப் போய் இருக்கிறாள்... போகட்டும்! பிரின்சிப்பலின்ரை அடிக்கு நான் என்ன பயமே?

அவன் தனக்குள் கறுவிக் கொண்டான்! ஒருத்தியால் இவ்வளவு தான் இளைக்க முடியும், இவ்வளவு தான் கறுக்க முடியும் என்பது போல் இருப்பாள் மீனா. வீட்டிலே வறுமை, ஆனாலும் படிப்பிலே... சூரி...!

அவன் எதிர்பார்த்த படியே, “பியோன்” வகுப்புக்கு வந்து அவனை அழைத்தான்.

“வசந்தனைப் பிரின்சிப்பல் வரட்டாம்!”

“அப்பாடி! இண்டைக்காவது பிரின்சிப்பல் என்ர பேரைச் சொல்லிப் போட்டார்!”

அவனது மனதின் மூலையொன்றில், லேசான பயம் தோன்றி யிருந்தாலும் பெருமளவு திருப்தியே உள்ளூர வியாபித்திருந்தது.

“இனியென்டாலும் வசந்தன் எண்டால் ஆரெண்டு பிரின்சிப் பலுக்குத் தெரியும்”

அவன் தயங்காமல்.... ஒரு மகாவீரன் போலப் “பியோனுக்குப்” பின்னால் நடந்தான். என்ன பயம்?

சிறுகதை என்பது...

வாழ்க்கையின் துயரங்கள் அவனது முகத்திற்கும் வந்திருந்ததைப் “பிரின்சிப்பல்” கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

இந்த விசாரணையை மிக விரைவாக நடத்தி முடித்துத் தண்டனையையும் வழங்கிவிட்டால், தான் அடுத்த அலுவலைப் பார்க்கலாம் என்பதிலேயே அதிபர் குறியாக இருந்தார்.

“வசந்தன் கெதியா வாடா உன்னை....!” குரலில் கசப்பும், அவசரமும், அலட்சியமும் ததும்பி நின்றன. உதட்டோரம் ஏளனம் சுழித்து நின்றது.

அவன் போய் அவருக்கு முன்னால் நின்றான். மறுபக்கத்தில் மீனா நிற்பதை, இரத்தம் ஒழுக நிற்பதை அவன் கடைக்கண்ணால் பார்த்துவிட்டுப் பின்னர் கீழே நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பிடிவாதத்தை உணர்த்தும் அவனது மெல்லிய உதடுகளைக் கவனிக்காமலே அவர் கேட்டார்.

“யார் இந்தப் பிள்ளைக்குப் பிளேட்டால் வெட்டினது?”

“எனக்குத் தெரியாது சேர். நான் காணேல்லை.” ஏன் உடனே உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும்? இவர் கொஞ்ச நேரம் செலவழித்து விசாரிக்கட்டுமே!

“என்ன....? உனக்குத் தெரியாதோ? நீ தான் வெட்டினது எண்டு அந்தப் பிள்ளை சொல்லுது....”

“அவ சொல்லுறது கட்டாயம் உண்மை எண்டால்.... பிறகு ஏன் என்னைக் கேட்டனீங்கள்?”

அவர் திரும்பி மீனாவைப் பார்த்தார்.

“இவன்தான் சேர்! பரிமளா, கலா, பானு... எல்லாரும் கண்டவை. நீங்கள் வேணுமெண்டால் அவையையும் கூப்பிட்டுக் கேளுங்கோ சேர்...”

பரிமளா வந்தாள். கோணலான உதடுகளுடன்! “இவன் எப்பவும் பின்னாலை இருந்து மீனாவோடை சேட்டை விடுறவன் சேர். பின்னலைப் பிடிச்ச இழுப்பான். பட்டம் சொல்லுவான். யூனி:போழுக்கு மை தெளிப்பான். இண்டைக்கும் முதல் யூனி :போமிலை வால் கட்டித் தொங்க விட்டவன்..... இவன் திரும்பி “என்ன...? நீ விட விட ஆகலும் சேட்டை விடுறாய், தெரியுமோ என்னைப் பற்றி....” என்று வெருட்டினாள். இவன் உடனை தன்ரை கொம்பாஸ்க்குள்ளை கிடந்த பிளேட்டை எடுத்து அவளின்ரை கையை “சதக்” எண்டு வெட்டிப் போட்டான்.”

பானு வந்து சொன்னாள்,

“நானும் கண்டனான் சேர். நான்தான் பிறகு என்ர லேஞ்சி யாலை இவளின்ர கையைக் கட்டி விட்டனான்....”

அதிபர் இதன் பின் தாமதிக்கவில்லை!

“பத்தாம் வகுப்புக்கு வந்திட்டாய்! பொம்பிளைப் பிள்ளைய னோடை என்ன சேட்டையடா உனக்கு? ம.... இதை விட்டா நீ நாளைக்கு வாளும் கொணந்து வெட்டுவாய்.... என்ன...?”

தனது “ஸ்பெஷல்” பிரம்பால் காலிலும், கையிலும், முதுகிலும் மாறி.... மாறி.....

இவன் நெளிந்தான், வளைந்தான். ஆனால் அழவில்லை. வாயிலிருந்து ஒரு சத்தமுமே வரவில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் அவர் பிரம்பை ஒங்கும் போது, அதைத் தடுக்கும் முயற்சியாய்க் கையால் மறித்தவன் நாலு அடிகள் விழுந்தவுடன் எட்டித் தொங்கிப் பிரம்பைப் பறித்துக்கொண்டான்.

அதிபர் விக்கித்துத்தான் போனார்! இப்படி ஒரு மாணவனை அவர் தமது இருபத்தைந்து வருட ஆசிரிய வாழ்வில் சந்திந் தாரில்லை.

“நான் இவனைக் கவனிக்கிறன். நீர் ஒரு “பிறிவ்வேகற்” ஓடை போய்க் காயத்திற்கு டிஸ்பென்சரியிலை மருந்து கட்டிக்கொண்டு வாரும்....” என்று கூறி மீனாவையும் அவளது சிநேகிதிகளையும் வெளியே அனுப்பிய அதிபர் வசந்தனின் வகுப்பாசிரியை திருமதி கேதீஸ்வரனைக் கூப்பிட்டனுப்பினார்.

அவர்கள் இருவரும் ஆங்கிலத்தில் உரையாடியதில் அவனுக்கு அதிகமாய் ஒன்றும் புரியவில்லை.

“ஜூவினைல் டெலிங்குவன்ட்....” என்ற சொல் அடிக்கடி கேட்டது.

அவன் பறித்துக்கொண்ட பிரம்புடன் வெளியேறித் தைரியமாய் நடந்து வகுப்பறைக்கு வந்தான்.

“லெ.:பற்.... றைற்.... லெ.:பற்..... ஜூவினைல் டெலிங்குவன்ற்... லெ.:பற்..... லெ.:பற்....”

அதிபரின் பிரம்புடன் கம்பீரமாய் நடந்து அவன் வகுப்பறைக்குள் வருவதைப் பார்த்து..... அவனை ஒரு “ஹீரோ....” போல நினைத்து.... அந்தப் பார்வையின் அர்த்தங்கள் பற்றி அவனுக்குத் துப்பரவாக அக்கறையில்லை.

“ஸ்ரீதரனைப் பாக்கிறியள்.... கோபியைப் பற்றிக் கதைக்கிறியள் கண்ணனை ரசிக்கிறியள்... இண்டைக்கு ஒருக்கா என்னையும் எல்லோரும்.....”

ஆங்கில ஆசிரியர் வகுப்பறைக்கு வந்தார்.

“சேர்.... ஜூவினைல் டெலிங்குவன்ற் எண்டால் என்ன கருத்து?” அவன் திடீரென எழுந்து நின்று கேட்டபோது, அவருக்குத் தலையும் புரியவில்லை, காலும் புரியவில்லை.

“ஏன் கேக்கிறீர்? “ஜூவினைல் டெலிங்குவன்ற்” எண்டால் பால்யக் குற்றவாளி எண்டு கருத்து.....”

“ஓ..... சும்மா கேட்டனான்.....”

அச்சவேலிக்குப் போகும் வழியில் வருகிற பால்யக் குற்ற வாளிகள் பாடசாலை அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அங்கேதான் இவனையும் அனுப்பப் போகிறார்களோ?

அனுப்பட்டும்.

மாலையில் கல்லூரி விட்டதும், பிரம்பை நாலு துண்டாக முறித்து எறிந்து விட்டு வீடு நோக்கி நடந்தான். வழியில் வாசிக சாலையில் நின்று “பந்தடி” பார்க்கலாம். ஆனால் அப்பா மணிக் கூட்டை முன்னால் வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார். மூன்று நாற்பதுக்கு அவன் வீடு போய்ச் சேராவிடில், “எங்கை நிண்டிட்டு வாறாயடா?” என்ற அவரது குறுக்கு விசாரணையில் இருந்து தப்பவே முடியாது.

அவனைப் பொறுத்தவரை வீடு ஒரு சிறைக்கூடம். அங்கிருந்து எங்கேயும் போக முடியாது. அவன் அங்கு வாழும் ஒரு மரக் கட்டை!

அந்த நாலு சுவர்களுக்குள்ளிருந்து அவன் எப்போதும் படிக்க வேண்டும். எதைத்தான் படித்துத் தொலைப்பது? மரக்கட்டை எப்படிப் படிக்கும்?

ஒரு நாள் ராணிமுத்து வாசித்ததை அப்பா கண்டுவிட்டார். மரக்கட்டைக்கும் கூட வலிக்கக்கூடிய தண்டனை கிடைத்தது. அவனது உலர்ந்த மனம் அன்றிலிருந்து மேலும் உலர்ந்து போனது. அதன்பின் அவனது அறைக்கு ஒவ்வொரு நாளும் “செக்கிங்” நடக்கும். பாடப் புத்தகம் தவிர வேறெதுவும் வைத்திருந்தால்.... கழுகுக் கண்கள்.....! அவர் எப்படியும் கண்டு பிடித்து விடுவார்.

“அவனுக்கு வயது வந்திட்டுது. இனிக் கண்டிப்பாய் இருக்க வேணும் அவனோட.....”

“இந்த வயதிலை படிக்காட்டிப் பிறகு கஷ்டப்படுவான் நல்லா...”

“இந்த வயதிலை கண்ட பெடியளோடை ஊர் சுத்த விடப் பிடுது...”

“சினிமாப் பைத்தியம் இப்ப தொடங்கினா... பிறகு ஒண்டும் மிச்சமில்லை...”

“இந்த நாளையிலை, கதைப்புத்தகம் வாசிச்சு ருசி கண்டா னெண்டால் பிறகு நிப்பாட்ட ஏலாது...”

“சந்திக்குச் சந்தி நிண்டு கதைக்கிற பழக்கம் இப்பத்தைப் பெடியளுக்கு.... அதுக்கு இவனை விடப்பிடுது...”

இந்த வசனங்களை அடிக்கடி அப்பா சொல்லும்போது கேட்க இவனுக்கு “விசர்” வரும். சம்மட்டியால் யாரோ ஓங்கி அடித்தது போன்ற வேதனை நெஞ்சைக் கவ்வும். ஆனாலும் ஒன்றும் எதிர்த்துக் கதைக்க முடியாது. ஒருநாள் ஒரு வார்த்தை திரும்பிச் சொல்லி விட்டதற்கு அப்பா “பூட்ஸ்” காலால் போட்டு உதை உதையென்று உதைத்து விட்டது சீவியத்தில் அவனால் மறக்க முடியாது.

அப்பா “பொலிசா”க இருந்து “றிரையர்” பண்ணியவர் என்பதற்கு இந்த “உதை” தவிர வேறு சாட்சி தேவையில்லை.

அம்மா ஒரு சடம்! வாழ்க்கையைப் பெரும் சுமையாகச் சுமப்பது போன்ற மௌனம். அப்பா எது செய்தாலும் அது சரியாகத்தான் இருக்குமென்ற எண்ணமுந்தான். அம்மா கதைப்பது மிக அருமை! ஏன் அவனுந்தான்....!

வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்த நீண்ட நேரமாய் அவனுக்கு மனதில் ஓர் உறுத்தல் கலந்த மகிழ்வு இருந்து கொண்டேயிருந்தது.

அவனது பிரத்தியேக உலகங்கள் யாவும் நொருங்கிவிட வழக்கம் போலவே... அறையில் அடைபட்டுக் கிடந்த போது.....

வெளியே பேச்சுக் குரல்!

யார் இது? கேதீஸ்வரன் ரீச்சர்!

“அம்மாடி.... இவ ஏன் இஞ்சை வந்தவ இப்ப? வேறே என்னத்துக்கு... நான் பிளேட்டாலை வெட்டினதை அப்பாவுக்கு சொல்ல.... பிரம்பு பறிச்சதை....”

அவன் இன்றுடன் தொலைந்தான்!

உறுத்தல் கலந்த மகிழ்வு இப்போது வேதனை கலந்த நடுக்கமாகி விட்டது. தரை பிளந்துவிடத் தலைகுப்புற விழுவது போன்ற உணர்வு! வீட்டை விட்டு ஓடி விடலாமா? அவன் விரித்திருந்த பக்கத்தை மூடிவிட்டு மெதுவாக எழுந்தான். பூனையைப் போலப் பதுங்கி வெளியே வருவதற்கும், ரீச்சர் கூப்பிடுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“வசந்தன்....! வசந்தன்... எங்கை நான் உம்மடை வீட்டை வந்திருக்கிறன்... உம்மைக் காணைல்லை...”

“என்றை குழப்படியை அப்பாட்டைச் சொல்ல வந்தவ ஏன் இவ்வளவு அன்பா என்னைக் கூப்பிட வேணும்? அப்பாட்டைச் சொல்லிப் போட்டுப் போறது தானே!”

விலகிப் போக முடியாமல் அவன் முன்னால் வந்து நின்றான்.

“எப்பிடி.... வசந்தன் பள்ளிக் கூடத்திலை குழப்படியோ? ஒழுங்காய்ப் படிக்கிறானோ?”

அப்பா கேட்க, இவனுக்குக் குருதியெல்லாம் உறைந்துவிட்ட உணர்வு!

“ஓ.... அவன் படிக்கிறான். இப்ப முந்தியை விடப் படிப்பிலை கவனம். வீட்டிலை என்ன செய்யிறானெண்டு அறியத்தான் வந்தனான்”.

இதென்ன? அவன் காண்பது கனவா? அன்றி நனவா? “வீட்டிலை அவன் ஒரு குழப்படியும் செய்யேலாது... நான் வலு “ஸ்ரிக்ற்” அவன் “ஸ்கூலா”லை வந்தால் உந்த அறையை விட்டு எங்கையும் போக ஏலாது. படிக்கத்தான் வேணும்....”

“ஓ... அப்பிடித்தான் நானும் எதிர்பார்த்தன். நான் எதிர்பார்த்தது சரி. நீங்கள் கண்டிப்பாய் இருந்தாலும் அவன்ரை அம்மா அன்பா இருப்பாவெண்டு நினைக்கிறன்....”

“சீ.... சீ.... அன்பெண்ட கதையே இல்லை. சும்மா செல்லம் கொட்டிப் பிள்ளையளைப் பழுதாக்கப்படாது பாருங்கோ. நான் அவட்டையும் சொல்லியிருக்கிறன். தேவையில்லாமல் அவனோடை கதைக்கப்பிடாதெண்டு. அவ என்ரை சொல்லை மீற மாட்டா...” அப்பா பெரிதாகச் சிரித்துத் தன் வெற்றியை நிலை நாட்டிக் கொள்கிறார்.

“நான் உங்களோடை பிறகு ஒரு நாளைக்கு வந்து ஆறுதலாக் கதைக்கிறன்....”

ரீச்சர் போய்விட்டா.

போகும்போது இவனைப் பார்த்து ஒரு சிரிப்பு!

வாழ்வுக்கும் இவனுக்கும் என்ன பகைமை என்று அறியத்தான் வந்தாவோ?

இரவு இதே சிந்தனை தான்! கனவிலும்... இவன் மீனாவைப் பிடித்து அவள் முகமெல்லாம் கீறிச் சட்டையைக் கிழித்துப் போடுகிறான்.

கனவு கலைந்த பின்பு ஓர் உணர்வு! அவளை நாளைக்கு அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும்! அவள் ஏன் பிரின்சிப்பலிடம் போய்ச் சொன்னவள்? மூச்சை அடைக்கும் ஆத்திரம் இவனுக்கு!

வக்கிர உணர்வுடனேயே அடுத்த நாள், பாடசாலைக்குச் சென்றான்.

போய்ச்சேர முதலே “ரீச்சர்” அவனைக் கூப்பிட்டா. ஏன்...? ஒருவேளை இனித்தான் அடி... கிடி... ஏச்சு.... பேச்சு....?

“தம்பி வசந்தன்... டிப்போவிலை போய் ஒரு பேனை வாங்கி யாரும் இந்தாரும் காசு....”

இதுவரை ஒருவரும் இவனைத் “தம்பி” என்று கூப்பிட்ட தில்லை. ஒருவரும் அவனை நம்பிக் காசு கொடுத்ததில்லை.

அவன் “தறதற” வென்று முழுசிக் கொண்டே அந்த வேலையைச் செய்து முடித்தான்.

முதல் “பீரியேட்” ரீச்சர் தான்!

“என்ன வசந்தன் விளங்கிச்சுதா....?”

“வசந்தன் கொப்பியைக் கொண்டாரும் பாப்பம்...”

“வசந்தன் இண்டைக்கு வடிவான “சேர்ட்” போட்டிருக்கிறார் என்ன?”

“வசந்தன் இண்டைக்கு எல்லாக் கணக்கும் சரியாச் செய்திட்டார். கெட்டிக்காரன்....”

அவனால் நம்பத்தான் முடியவில்லை! ஒரு வேளை ரீச்சர் நடிக்கிறாவோ? ரீச்சர் மனம் நிறையத்தான் பேசுகிறாரென்பதை அந்தக் கண்கள் சிரித்து உணர்த்துகின்றனவே?

மீனாவுக்குச் செய்ய நினைத்ததை செய்யவிடாமல் ஏதோ ஒன்று அவனைத் தடுத்து விட்டது.

அவனை அவ்வாறு சாந்தமடையச் செய்த....

(காங்கேயன் கல்வி மலர் - '85)

(30-03-2014இல் நடைபெற்ற பட்டறையில் வாசிக்கப்பட்டது)

சிறுகதை என்பது...

அரும்பு

-க. சட்டநாதன் -

காரில் இருந்து இறங்கி, விசம்பலோடு வந்தாள். மனசைக் கரைய வைக்கும் விசம்பல். என்னைக் கண்டதும் ஓர் இளந்துள்ளலுடன் கால்கள் நிலத்தில் பாவாமல் “அப்போய்” எனப் பாய்ந்து வருபவள் இன்று “ஸ்கூல்பாக்” தரையில் இழுபட மிகவும் தளர்ந்து போனவளாய், பார்வை சூனியத்தில் நிலைகொள்ள வந்தாள். விசம்பல் ஓயவில்லை. இடையிடை இருந்து என்னை நெருங்கியவள் தனது உயரத்துக்கு என்னோடு நின்று எனது கால்களைக் கட்டிப் பிடித்தபடி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். கண்களில் சோகம் அப்பிக் கிடந்தது; நீர் பளபளத்தது.

“என்னம்மா.....?” என்றதும் விசம்பல் உடைந்து அழுகையாய் மாறியது.

உள்ளே ஏதோ வேலையாக இருந்த தேவி:

“என்ன ராஜி.... என்ன?”, என்று பதட்டத்துடன் வந்தாள்.

“ராஜி பேர் வேண்டாம் அம்மா.... எனக்கு வேண்டாம்!”

குழந்தை கெஞ்சுவது போலத் தாயைப் பார்த்தாள்.

“என்ன செல்வம்?” குழந்தையை அணைத்துக் கொண்ட தேவியின் குரல் தழைந்து மறுகியது.

குழந்தை இடது கை மணிக்கட்டுக்கு மேலாகப் புறங்கையைக் காட்டினாள்.

அந்தப் பட்டுச் சருமத்தில், செவ்வரி படர்ந்த தழும்பு, உள்ளங்கையைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். அதிலும் அடித்ததற்கான அடையாளம்.

“இந்தச் சிசுவை... பாலனை.... பிரம்பால் அடிக்க மனம் வருமே...? பிரம்பா....? சிறு தடியாகக்கூட இருந்திருக்கலாம். கள்ளித் தடியாக... பட்டதும் சுரீரென்று... காயம் வருகிற மாதிரி... என்ன கொடுமையிது!”

என் கண்கள் பனித்து விடுகின்றன.

“ஆர் இந்த ரீச்சர்.. ராட்சசி. குழந்தை குட்டி இல்லாதவளா? பிள்ளையை இப்படி நார் நாரா வார்த்திருக்கிறாளே!”

“இப்பவும் இப்படி ஒரு ஆசிரியையா...? அவளுக்குக் குழந்தையை அடிக்க வேண்டுமென்று இருந்திருக்காது. ஒரு வேகத்தில் தன்னை மறந்து செயற்பட்டிருக்கலாம். இல்லை, ஒரு “சாடிஸ்ராக” - அந்த இயல்புகள் அவளது அடி மனதில் குருரமாகப் படிந்து கிடக்கிறதோ...?”

நினைவுகளை மீறி ஏனோ அப்பொழுது மிஷன் பாடசாலையில் எனக்குப் பாடம் கற்றுத்தந்த, செல்லம்மா ரீச்சரின் ஞாபகம் வந்தது.

சற்றுப் பருமனான உடல்வாகு. தங்க பிரேம் கண்ணாடி. மனசை தொட்டுப் பேசும் கண்கள். சிரித்தால் பேச்சே வேண்டாம் என்றிருக்கும் ஒரு இதம். பரபரக்காத நிதானம், சிரத்தை.

“என் பிள்ளைக்கு மிஸ் செல்லம்மா மாதிரி ஒரு ரீச்சர் ஏன் இல்லாமல் போய்விட்டது?”

மனசு கரைந்து தவித்தது.

“ஏன் ரீச்சர் ராஜியை அடிச்சவ?”

நான் கேட்டதும் குழந்தை தாயின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு என் அருகே ஓடிவந்து, எனது உதடுகளைத் தனது பூவிரல்களால் அழுத்தி மூடியவாறு கூறினாள்:

“அந்தப் பேர் வேண்டாம் அப்பா... வேண்டாம்”

குரலில் துக்கம் கனத்துக் கிடந்தது.

மெதுவாக அவளை அணைத்தபடி, “என்ன? என்ன நடந்தது சொல்லம்மா...” என்று கேட்டேன்.

“எனக்கு ஒண்டும் தெரியாதாம். முழு மக்காம், களிமண் தான் தலையிலை இருக்காம், அந்த ரீச்சர் திட்டினாப்பா”

“ஏனம்மா.....?”

“என்ர பேரை எழுதெண்டு சொன்னா, எழுதினனா எழுதினது பிழை, பிழை வடசொல் எழுது, வடசொல் எழுதெண்டு அடிச்சாப்பா. வட சொல்லெண்டா என்னப்பா?”

“தெரியாதெண்டாக் காட்டித்தாறது. அதுக்கு இப்படியா குதறி எடுப்பாள் அந்தக் கூறுகெட்ட...”

குமுறிய தேவி, ராஜியைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே போனாள்.

உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். தாய் தனது மகளது காயங்களுக்கு எண்ணெய் தடவிக் கொண்டிருந்தாள். “மஞ்சள் மாவும் சேர்த்தனியா?” என்றும் மட்டும் கேட்டுவிட்டு நான் மாடிக்குப் போனேன்.

சுந்தரராமசாமியின் “பள்ளம்” தொகுதியில் மூழ்கியிருந்த பொழுது,

“அப்பா மேலை வரட்டா...?” ராஜியின் குரல்.

ராஜி மாடிப் படிகளில் “தட தட” என ஓடி வந்தாள்.

“தங்கச்சி பார்த்துப்போ, ஓடாதை... விழுந்திடுவை!”

நொடிக்கு நூறு தரம் “ராஜி, ராஜி” என்று மாயும் தேவி குழந்தையின் பேர் விஷயத்தில் உசாரானது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

“ராஜி என்ற பெயர் இனி இந்த வீட்டில் ஒலிக்காதோ... ராஜி பெயர் வேண்டாமென்றால் இனி என் பிள்ளையை என்ன பெயரால் அழைப்பது?”

“குழந்தையின் மனதில் வேர்விட்டு ஆழமாகவே பதிந்து விட்ட இந்த உணர்வை எப்படி நீக்குவது”.

“குஞ்சு சாப்பிட்டாச்சா?”

“சாப்பிட்டாச்சு”, என்றவள் ஓடிவந்து எனது மடியிலேறி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“என்ன படிக்கிறீங்க அப்பா? லிற்றில் ரெட் றைடிங் ஹூட்டா. ஸ்நோ வைட்டா, என்ன புத்தகமப்பா?”

நான் படிப்பதெல்லாம் அவளது புத்தகங்கள் என்பது அவளது நினைப்பு.

“பிள்ளைக்கு நித்திரை வருகுது... படுப்பமா!”

மத்தியானம் சாப்பிட்டதும் ஒரு சிறு தூக்கம் போடுவாள் ராஜி.

“வேண்டாமப்பா.... ரி.வி போடுங்க”

“ரி. வி. யிலை ஒண்டுமில்லையம்மா”

“இல்லை போடுங்க” அடம் பிடித்தாள்.

“ரி.வி.யில் நிகழ்ச்சி எதுவும் இருக்கவில்லை.

“செல்வா... நீகல்.... போடுங்க”.

“இல்லையம்மா”

அமைதியாக வந்து எனது கதிரையில் ஏறி மேசையில் தொற்றி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“என்ன புத்தகம் அப்பா இது? மட்டை பளபளெண்டு வடிவா இருக்கு”

“நீயே படிச்சுச் சொல்லம்மா”.

“ப.... ள்... ள... ம்... பள்ளம். பள்ளமெண்டா என்னப்பா?

“பள்ளமெண்டா பள்ளம் தான்”.

அவளுக்கு அந்தப் பதில் திருப்தி தரவில்லை.

எழுந்து கைகளைத் தூக்கிச் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டாள்.

“வாம்மா வந்து படு”.

கட்டிலில் ஏறித் தானாகப் படுத்துக்கொண்டாள். படுத்த சில நிமிடங்களில் அவள் அமைதியாகத் துயில் கொண்டாள்.

ராஜி ஆறு மணிக்கெல்லாம் விழித்துக் கொண்டாள். கையில் இருந்த புத்தகத்தை மூடி வைத்துவிட்டு அவளைப் பார்த்தேன்.

“சிச்சா அப்பா”, வெட்கம் கலந்த இளஞ் சிரிப்புடன் நெளிந்தாள்.

“ஆறு வயதாப் போச்சு இன்னுமா....?”

“எனக்கு ஆறு வயதா? இல்லையப்பா! ஐஞ்சு வயதுதான் முடிஞ்சிருக்கு”. திருத்தம் சொன்னாள்.

“அப்பாவுக்கு எத்தனை வயது?”

“நாப்பத்தைஞ்சு”

“அம்மாவுக்கு?”

“முப்பத்தி ஏழு”

“ரகுச் சித்தப்பாவுக்கு?”

“நாற்பத்திரண்டு”

“சித்திக்கு?”

“முப்பத்தைஞ்சு”,

“விஜியக்காவுக்கு?”

“தெரியாதம்மா”.

“குட்டியக்காவுக்கு?”

“தெரியாது, போதும் போதுமம்மா”

அவளை நன்றாகத் துடைத்துவிட்டு, தேவிக்குக் குரல் கொடுத்தேன். தேவி மாடி ஏறிவந்து குழந்தையை அழைத்துப் போனாள்.

சற்றைக்கெல்லாம், ராஜியின் குரல் பக்கத்து வீட்டில் நீட்டி முழங்கியது.

“விஜியக்கா, குட்டியக்கா, இரத்தினக்கா, மணியக்கா, மகேஸ் அக்கா, இரத்தினண்ணா, ஆனந்தனண்ணா, ஜெயாண்ணா

என்று வயது வித்தியாசம் பாராது - ஒவ்வொருவரும் எழுபது முதல் இருபது வயதுக்கு இடைப்பட்டவர்கள் - அண்ணாமுறை, அக்கா முறை என்றழைத்துச் சமா வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்த சமாவில் அவர்கள் - அந்தப் பெரியவர்கள் தேன் குடித்த நரியாட்டம் கிறுங்கி இருப்பது எனக்குத் தெரிகிறது.

“குழந்தைகள் தெய்வ அம்சம் என்பது எவ்வளவு உண்மை! இதைக்கூடப் புரிந்து கொள்ளாத அந்த ரீச்சர், சோக் பீஸும் கையுமா படிப்பிக்க வந்தா மட்டும் போதுமா? பாலர் வகுப்புப் பயிற்சி அது இதெண்ட “பவுசு” வேறை.”

நெஞ்சு படபடத்துக் கொண்டது.

கீழே தேவி சாப்பிடுவதற்கு அழைத்தாள்.

“மணி எட்டிருக்குமா” என நினைத்தபடி கீழே படி இறங்கினேன்.

ராஜி தாயின் மடியிலிருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன சாப்பாடம்மா?” ராஜியைக் கேட்டேன்.

“இடியப்பம், சொதி, சிக்கின்”

நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுது. டைனிங் ரேபிளில் ஏறியிருந்து என்னிடம் நாலு வாய் சாப்பிட்டபின் தான் அவளுக்குத் திருப்திப்பட்டது.

சாப்பாடு ஆனதும் எட்டு இருபத்தைந்துக்கு ரி.வியில் தர்மசேன பதிராஜாவின் மாயமந்திர ரெலி டிராமா பார்ப்பதற்கு மாடிக்குச் சென்றேன். மொழி தொந்தரவு தந்த பொழுதும்

பார்ப்பதில் ஆர்வமிருந்தது. முறையான படப்பிடிப்பு, சில
:பிளேம்ஸ் நல்ல சினிமாவைப் பார்க்கிற பிரமையைத் தந்தது.
பதிராஜ் நல்ல கலைஞர்.

நாடகம் ஆரம்பித்த சில நிமிடங்களில் ராஜி மாடிக்கு
வந்தாள். ஓரிரு நிமிடங்கள் என்னுடன் ரி.வி பார்த்த ராஜி,
பொறுமை இழந்தவளாய் எனது கழுத்தில் தொங்கிய ம.:ப்ளரைப்
பிடித்து இழுத்து, தனது முகத்துக்கு நேராக எனது முகத்தை
வைத்துக் கன்னத்தில் செல்லமாக முத்தமிட்டாள்.

“என்னம்மா?”

“ரி.வி வேண்டாம் வாங்கப்பா....”

அவளது அழைப்பை ஒதுக்க முடியவில்லை. நான்
அவளுக்குப் பாடம் சொல்லித்தர வேண்டும். எவ்வளவு முக்கிய
மான வேலை இருந்தாலும் அதை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு
அவளுடன் இருக்க வேண்டும். அந்த மணித் துளிகள் அவளுக்கு
மட்டுமே சொந்தம்.

படிப்பு கட்டிலில் தான் நடைபெற்றது. கட்டிலில் ஏறி
உட்கார்ந்து, தலை அணைகளைத் தான் சாய்ந்துகொள்ள
வாகாகச் சரி செய்து, குட்டி இளவரசி மாதிரிக் கம்பீரமாக அவள்
உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அவளது ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் சிலவும், தமிழ்ப் புத்தகமும்
கட்டிலில் திறந்த நிலையில் பரப்பப்பட்டன. அதற்கு என் உதவி
அவளுக்கு வேண்டும். இன்று அவளே புத்தகங்களை எடுத்துப்
பரப்பினாள். உடனே படிக்கவும் ஆரம்பித்தாள்.

படிக்கும்போது ஒரு ஒழுங்குமுறை அவளிடம் உண்டு.
வலது பக்கமிருந்து ஆரம்பித்தால் - கீழாக வந்து, மேலே
செல்வாள். பக்கங்களைப் புரட்டும் போது ஒரு நடை முறையைப்
பின்பற்றுவாள். மாற்றம் எதுவும் செய்யக் கூடாது. குழந்தையின்

போக்கிற்கே விட்டுவிடுவது அவளுக்குப் பிடித்தமாய் இருக்கும். ஏதாவது மாற்றம் செய்தால், “அது பிழையப்பா, இப்பிடி, இப்பிடித்தான்” என்பாள்.

ஆங்கில வாசிப்பை முடித்து நிமிர்ந்தவள், ஆங்கில, தமிழ் எழுத்துக்களை மூச்சு விடாமல் ஒப்பித்தாள். பின்பு எண்கள், கணிதம், வாய்ப்பாடு மட்டும் அவள் வயதுக்கு அதிகம் என்று சொல்லித் தரவில்லை. நிறங்களையும், ருசிகளையும் அவள் தெரிந்து வைத்திருந்தாள்.

பாட நடுவில் தேவி பால் கொண்டு வந்தாள். பாலை வாங்கிப் பருகியபடி, “கதை சொல்லுங்க” என்றாள்.

முயலும் ஆமையும் கதை சொன்னேன். அவளுக்கு திடீரென்று முயல் எப்படி இருக்குமென்ற சந்தேகம் வந்து விட்டது. படம் போட்டுக் காட்டும்படி கேட்டாள்.

படம் போட்டுக் காட்டினேன்.

“முயலுக்குக் காது இத்தினி சின்னனா? பெரிசாக் கீறுங்க....” என்றாள்.

காதைப் பெரிதாக்கினேன்.

“ஒட்டகம் கீறுங்க....”

“சரி...”

“முதுகு நல்லா இல்லை....”, விமர்சனம் செய்தாள்.

“யானை, பூனை, கோழி, கார், வண்டில்” தொடர்ச்சி யாகச் சொன்னாள்.

எல்லாவற்றையும் போட்டுக் காட்டினேன்.

“போதும், போதும்பா....” எழுந்து சோம்பல் முறித்தபடி நின்றாள்.

“பிள்ளைக்குத் தூக்கம் வருகுது”, குரல் கொடுத்ததும் தேவி வந்து அவளைத் தூக்கிச் சென்றாள். அன்றைய பொழுது அத்துடன் அவளுக்கு ஆகிவிட்டது.

ராஜி பெயர் குழந்தையை அதிகமாகவே பாதித்து விட்டது என்று தெரிந்ததும் - காலையில் எழுந்ததும், மனைவி “ராஜி, ராஜி” என்று கரைந்தது எனக்கு மிகுந்த எரிச்சலூட்டியது.

“தேவி! குழந்தை பாடசாலை நிகழ்ச்சியை மறக்க வேணும், அதுவரை அந்தப் பெயரைச் சொல்லி அவளைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம்”, என்றேன்.

மனைவி முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாள்.

இரண்டு குழந்தைகள் எனக்கு என நினைப்பதைத் தவிர என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

கண்ணாடி முன் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு நின்ற ராஜிக்கு - மனைவி தலைவாரிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது ஹெலியோ விமானமோ பறக்கும் ஓசை கேட்டது.

மனைவி பதட்டமடைந்தவளாய் “பொம்பர் போகுது போலை”, என்றாள்.

ராஜி முகத்தைக் கோணலாக நெழித்து, “பொம்பர் இல்லை யம்மா, பொம்மர், பொம்மர்” என்று திருத்தம் சொன்னாள். பின் என்னை நோக்கியவள்:

“பொம்மர்தானே, சரியப்பா.... அம்மாவுக்கு ஒண்டுமே தெரியாது....” என்று கேலியாகச் சொல்லிவிட்டு, பக்கத்து வீட்டுக்குப் போகப் படி இறங்கினாள்.

வாயடைத்துப் போய்நின்ற தேவி கேட்டாள்:

“பிள்ளைக்கு இண்டைக்கு ஸ்கூல் இல்லையோ. பள்ளிக்குக் கள்ளமோ?” திரும்பிய ராஜியின் கண்களில் நீர் முட்டி வழிந்தது.

“அந்த ஸ்கூல் வேண்டாம், அந்த ரீச்சர் வேண்டாம் அம்மா”.

“சரி சரி... நீ போய் விளையாடு, நாளைக்கு வேறை ஸ்கூல் பார்ப்பம்” என்று கூறிய நான், அவள் படியிறங்கிப் போவதைப் பார்த்தபடி நின்றேன்.

கந்தோரில் இருந்தபொழுது ராஜி முன்னாலும் பின்னாலும் இருப்பது போல ஒரு நிழலாட்டம். இவ்வளவு பிரியம் ஏன் என்று மனம் அடித்துக்கொண்டது.

அப்பா அந்தப் பேர் வேண்டாம் என்ற விசம்பல், விசம்பல் உடைந்து கனதியான அழகையாக உருக் கொண்டது. மனதில் ஏதோ பாரம் அழுத்த, குழந்தையைப் பார்க்கவேண்டும் போலிருந்தது. அரைநாள் லீவு போட்டு விட்டு வீட்டுக்குப் போனேன். ராஜி தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

குழந்தையை வைத்தகண் வாங்காது பார்த்து நின்ற என்னை நெருங்கிய மனைவி;

“ராஜிக்கு வேற பாடசாலை பாருங்க” என்றாள்

தேவி எனது எண்ணத்தையே பிரதிபலித்தது மனசுக்கு இதமாயிருந்தது.

கந்தோருக்குப் போவதற்கு முன்னதாக ராஜியை அவளது புதிய பாடசாலை வரை கொண்டுவருவது என்ற எண்ணத்துடன் ஸ்கூட்டரில் அழைத்துச் சென்றேன்.

கோயில் வீதியில் சென்றபொழுது, “அப்பா வேகமாக ஓடுங்க”, என்றாள்.

ஸ்கூட்டரின் வேகத்தைச் சற்று அதிகப்படுத்தினேன்.

“பூ இதுதானா உங்க ஸ்பீட் என்றாள்”.

இன்னும் சற்று வேகப்படுத்தினேன்.

“வேண்டாமப்பா... வேண்டாம். ஸ்பீட் கூடிப்போச்சு, பயமாயிருக்கு” என்றவள், என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து, “எனக்குச் சைக்கிள் ஓட, ஸ்கூட்டர் ஓட, கார் ஓடச் சொல்லித் தருவியளா?” என்றாள்.

“சொல்லித்தாறனம்மா! என் பிள்ளைக்கு இல்லாததா”.

“ஹெலிக்ஹெராப்டர், பொம்மர், அவ்ரோ எல்லாம் ஓட வேணும்”.

“எல்லாம் ஓடலாம். என் பிள்ளை ஜான்சிராணியாக்கும்” என்றேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்து, திருப்தியுடன் முறுவலித்தாள்.

பாடசாலை வந்ததும் இறங்கிக் கொண்டாள். அதிபரது அறைக்குள் அவளை அழைத்துச் சென்றேன். அதிபர் இவளைப் பார்த்ததும் கன்னத்தில் செல்லமாகக் கிள்ளினார். அவருக்கு இதமாகச் சிரித்து வைத்தாள்.

பாலர் பிரிவு ஆசிரியருடன் கதைக்க வேண்டுமென்றேன். அவரது அனுமதியுடன் உள்ளே சென்றேன்.

ஆண்டு ஆசிரியரைப் பார்த்ததும் செல்லம்மா ரீச்சர் நினைவு வந்தது. இரட்டை நாடி உடம்பு, தங்கப் பிறேம் அல்ல. வெள்ளிப் பிறேம் கண்ணாடி. சிரித்தபொழுது வரிசையான வெள்ளைப் பற்கள் ஒளிர்ந்தன.

ராஜியை அவர் அன்புடன் வரவேற்றார்.

ராஜி, எங்களிடமிருந்து பிய்த்துக்கொண்டு, குழந்தை களுடன் ஒட்டிக்கொண்டாள்.

நான் நடந்த விபரம் அனைத்தையும் கூறி, அவளைப் பார்த்துக்கொள்வது உங்கள் கையில்தான் உண்டு என்று அவரிடம் விடைபெற்றபொழுது:

“உன்ர பெயர் என்ன?”

“.....”

“இவளுக்கு பெயர் இல்லைப் போல!”

“லலிதாவா, ராணியா, சந்திரா, விஜி.....?”

“அவ பேர் ராஜி.” என்று ஆசிரியை விடை தந்தார்.

ரீச்சரையும், என்னையும் மாறி மாறிப் பார்த்த என் பெண் “அப்பா” என்று விசும்பியபடி என்னை நோக்கி ஓடிவந்தாள். ஆசிரியை இடையே வந்து அன்புடன் அவளது கண்களில் அரும்பியிருந்த கண்ணீரைத் துடைத்தபடி;

“கெட்டிக்காரியெல்லா இந்தச் சின்னக் குட்டி” என்று அவளைக் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டார்.

“நீங்கள் பயப்படாமல் போய்வாருங்கள். 11.30க்கு வகுப்பு முடியும், வந்து மகளைக் கூட்டிப் போகலாம்” என்றார்.

“இன்றும் அரைநாள் லீவு போடவேணும்” என்னும் நினைப்புடன் ஸ்கூட்டரை ஸ்ராட் செய்தேன்.

தூரத்தில் ராஜி நீர் மல்கிய கண்களுடன் என்னையே பார்த்தபடி நின்றாள்.

11.30க்கு முன்னதாகவே நான் பாடசாலைக்குப் போனேன். ராஜி பிள்ளைகளுடன் கலந்திருப்பதை என்னால் காணமுடிந்தது.

பாலர் பிரிவு விடும்வரை ஒதுங்கி நின்றேன். குழந்தை என்னைக் கவனியாது தனது படிப்பில் ஆழ்ந்திருப்பதை என்னால் கவனிக்க முடிந்தது.

மணியடித்ததும் பிள்ளைகள் குதூகலமாக வெளியே வந்தனர். ராஜி ரீச்சரிடம் ஏதோ கேட்டுவிட்டு வெளியே வந்தபொழுது, ஆசிரியையும் உடன் வந்து:

“உங்கள் பிள்ளை கெட்டிக்காரி, எதையும் அவளால் சுலபமாகக் கிரகித்துக் கொள்ள முடிகிறது”.

“அப்படியா... சந்தோஷம்”, அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டேன் .

ஸ்கூட்டரில் ஏறியது முதல் ராஜி எதுவும் பேசாமல் ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தாள்.

“என்னம்மா பேசாமல் பெலத்த யோசனை. எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கப் போறே?”

“குழப்பாமை இருங்கப்பா”.

“என்ன, இந்தப் பிஞ்சு யோசிக்கிறது”, என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

ராஜி, ஸ்கூட்டர் நிற்பதற்கு முன்னதாகவே பாய்ந்து இறங்கி “அம்மோய்” என்று அழைத்தபடி வீட்டிற்குள் ஓடினாள்.

தேவி ராஜி குரலைக் கேட்டதும் உடனே வெளியே வந்தாள்.

“அப்பா நீங்களும் வாருங்க”, என்றாள் குழந்தை இருவரையும் கதிரையில் உட்காரவைத்து, தனது ஸ்கூல் “பாக்கை” திறந்து கொப்பியை எடுத்து, பென்சிலால் நிதானமாக ராஜி என்று எழுதினாள்.

“என்னம்மா இது!”

“ரீச்சர் சொல்லித் தந்தவ அப்பா”

கண்களை இடுக்கி, சிறிதாக முறுவலித்தாள்.

தேவியைப் பார்த்தேன்; அவள் கண்கள் பனித்திருந்தன.

எனக்கு ஏனோ அப்பொழுது எனது அருமை ஆசிரியை மிஸ் செல்லம்மா ஞாபகம் வந்தது.

“88

(புட்டறையில் வாசிக்கப்பட்ட கதை 13-09-2014)

க. சட்டநாதனின் அரும்பு

கற்பித்தல் என்ற செயற்பாட்டின் ஊடு ஒரு குழந்தையின் உணர்வுகளைக் காயப்படுத்திவிடும் ஒரு ஆசிரியரால் பிள்ளை பாடசாலை செல்வதையே நிறுத்திவிடும் அபாயம் பற்றிய கருப் பொருளைக் கொண்டு அழகாகப் பின்னப்பட்ட கதை.

தந்தை என்ற பாத்திரம் கதை சொல்கிறது. குழந்தை, அப்பா, அம்மா இரண்டு ஆசிரியர்கள் என்று குறைந்தளவு பாத்திரங்களோடு கலைத்துவமாக்கப்பட்ட கதை. முதலாவது “ரீச்சர்” பற்றிய வர்ணனை வாசகர்களின் உணர்வைக் கதாசிரியரின் உணர்வோடு தொற்றவைத்துவிடுகிறது.

“காரில் இருந்து இறங்கி விசும்பலோடு வந்தாள்” என்று கதை தொடங்குகிறது. “யார் இவள்? ஏன் விசும்பலோடு வருகிறாள்?” என்று வாசகனின் மனம் ஏங்குவதால் தொடர்ந்து வாசிக்க உந்தப்படுகிறான். கதை வளர்த்துச் செல்லப்படும் முறை கலைத்துவமானது. அருமையான நுணுக்கமான அவதானங்கள், உரையாடல் முறை இவை எல்லாம் கதைக்கு அழகு சேர்ப்பன. பிரச்சினைக்கான தீர்வையும் கதை இன்னொரு ஆசிரியர் ஊடு சொல்லிவிடுகிறது. ஆகவே கதை வாசித்து முடியும் போது குழந்தையின் உள்ளத்தைக் கையாள வேண்டிய முறை பற்றி ஒரு தெளிவு ஏற்படுகிறது. பல பெற்றோருக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தக் கூடிய கதை.

கதையின் மொழிநடை செட்டும் செறிவுமாக நயத்துடன் அமைகிறது.

சுந்தர ராமசாமியின் நூல் வாசிப்பு, தர்மசேன பதிராஜாவின் நாடகம் ஆகிய விடயங்களில் கதை ஊடாகக் கதாசிரியர் தெரிகிறார். தந்தை என்ற பாத்திரம் உயர் ரசனையுள்ளவராக சித்திரிக்கப்படுவது ஏற்புடையதே.

பாத்திரங்களின் மனநிலை, உணர்வு, உணர்ச்சி ஆகிய வற்றைச் சிறப்பாக விபரித்து வெற்றி பெறும் கதை. ♦

(பட்டறையில் கலந்துரையாடப்பட்டவை)

எண்டாலும் எனக்குப் பயம்

- யோகேஸ்வரி சிவயிரகாசம் -

அந்தச் சிறிய முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியின் நான்கு புறமும் சுற்றிவரக் கருமை படர்ந்திருந்தது. முகம் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்த பகுதியை நடுவில் மட்டும் கோணங்களில் திருப்பி, தன் முகத்தைப் பார்த்துத் தனக்குத் தானே கறுப்பு மையால் வரைந்த மீசையைச் சரிசெய்து கொண்டிருந்தான் ஜனன்.

“கண்ணாடி கவனமடா, உடைச்சுப் போடாதே” எதற்கோ அங்கே வந்த கோபிகா தம்பிக்கு அறிவுறுத்தி விட்டுச் சமையல் செய்யும் கொட்டிலினுள் நுழைந்தாள்.

நேற்று முழுவதும் தன் பின்னாலேயே அலைந்து திரிந்து கெஞ்சிக் கெஞ்சி ஒருவிதமாக வாங்கிக்கொண்ட தனது சால்வையை மகன் கட்டியிருக்கும் அழகையும் ஒரு குட்டித் தமிழ் மகன்போல் வேடமிடுவதில் அவன் காட்டும் திறமையையும் சாந்தரூபன் இரசித்துக் கொண்டிருந்தான். பாடசாலையில் ஏதோ பரிசளிப்பு விழாவாம். அதில் விருந்தினர்களை வரவேற்க நடைபெறவிருக்கும் நடனத்தில் ஜனனும் பங்கேற்கப் போகிறானாம்.

நேற்றைக்கு முன்தினம் வரை அணிநடையில் பங்கேற்பதாகவிருந்தான். அதற்காகப் பாடசாலையால் வந்ததும் அணிநடைப் பயிற்சியில் ஈடுபடுவான்.

அவன் அணிநடை பழகுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சாந்தரூபனுக்குத் தன் பேரனார் கூறியதுதான் நினைவிற்கு வரும். அணிநடை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலக்கதை அது.

லெப், றைற் எனும் ஆங்கிலப் பதங்கள் விளங்காத மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கவேண்டிய நிலை. கால்களிலே ஒன்றில் ஓலையையும் மற்றதில் துண்டுத் துணியையும் கட்டிவிடுவார்களாம். “ஓலைக்கால் சீலைக் கால்” என்று சொல்லித்தான் அணிநடை பழக்கினார்களாம்.

நிலத்து மண்ணில் கைவிரலாலும் ஏட்டில் எழுத்தாணியாலும் எழுதிப்படித்த காலம், மெல்ல மெல்லச் சிலேட்டும் சிலேட் பென்சிலும், காகிதமும் மை தொட்டெழுதும் பேனாவும் என மாறிப் பின்னர் ஊற்றுப் பேனா, இன்று குமிழ்முனைப் பேனா என்றாகிய கால மாற்றம் ஏற்பட்டதுபோல் இன்று எந்த நிகழ்விற்கும் பான்ட் வாத்தியக்குழுவின் அணிநடை முக்கிய இடம்பெறும் காலமாகி விட்டது.

பரிசளிப்பு விழாவில் பங்குகொள்ளும் பான்ட் வாத்தியக் குழுவில் பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்த ஜனனைத் திடீரென அதிலிருந்து விலக்கிவிட்டார்கள்.

இவனொத்த வயது மாணவர்களிடையே இவன் உருவத்தில் சிறியவன். அதனால் ஏனையவர்களுடன் இவனைச் சேர்த்தால் அணிநடைக் குழுவில் அழகு குன்றுகிறதாம்.

ஆசிரியர் அவனை நீக்கியதுமே அவன் அழ ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். பாடசாலையிலிருந்து வரும்பொழுதே அழுது கொண்டு வந்தான். வீட்டிற்கு வந்ததும் ஒரே அழுகை. சாப்பிடக்கூட மறுத்துவிட்டு அழுது கொண்டிருந்தான்.

சாந்தரூபன் என்ன செய்ய முடியும்? மகனது வளர்ச்சி குறைவென்று உறவினர்களிடமும் நண்பர்களிடமும் அவன் குறைப்படும்போது அதற்குப் பரிகாரமாகச் செய்யுமாறு கூறிய வற்றை யெல்லாம் செய்து பார்த்து விட்டான். அவன் வாழ்ந்த சூழல், இன்றைய நிலை எல்லாமே அதற்கு மேல் அவனை எதுவுஞ் செய்ய விடவில்லை.

தனது மகனுக்குப் போஷாக்குக் குறைவென்பது அவனுக்கு விளங்கியது. ஜனன் மூன்றுமாதக் குழந்தையாய் இருந்த வேளையில் எதிர்பாராது நிகழ்ந்த எறிகணை வீச்சில் தாயைப் பறிகொடுத்தான்.

அவர்கள் அப்போது குஞ்சப் பரந்தனில் இருந்தார்கள். இலங்கைப் போர் வன்னி மண்ணை வறுத்தெடுத்துக் கொண்டிருந்த காலம். போரின் தகிப்பு அவர்களை எப்படியெல்லாமோ வாட்டியெடுத்தது.

வன்னியை விட்டு வெளியேறவும் முடியாத நிலை. அத்தியாவசியமாக அங்கிருந்து வேறெங்கேனும் போக வேண்டுமென்றாலும் பிணைக்கு யாராவது கையொப்பமிட்டு அனுமதி பெற்றுத்தான் செல்லவேண்டிய கட்டாயம்.

உணவுப் பொருட்கள், மருந்து, பால்மா எல்லாவற்றுக்குமே தட்டுப்பாடு. தாய்ப்பாலுமில்லாது அதை ஈடுசெய்ய எதுவும் கிடைக்காது ஜனன் வளர்ந்தான்.

அந்த வளர்ச்சிதான் இன்றுவரை அவனுக்குக் கிடைத்து வருகின்றது. சாந்தரூபனுக்கும் அவனது இரு பிள்ளைகளுக்கும் இன்றும் பற்றாக்குறை வாழ்க்கைதான். போர் முடிந்திருக்கலாம். இழந்தவை எதுவுங் கிடைக்க வில்லையே! மகள் கோபிகா கூடக் காயவைத்தெடுத்த தடிச்சுள்ளி போலத்தானிருக்கிறாள். ஆனாலும் வீட்டுப் பொறுப்புணர்ந்த சிறுமி அவள்.

நேற்றுப் பாடசாலையால் வரும்போது ஜனனைப் பழைய மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் தொற்றிக் கொண்டு இருந்தன.

“அப்பா ரீச்சர் என்னை வரவேற்பு நடனத்துக்குப் போட்டிருக்கிறா. அதுதான் நான் நல்லா செய்வனாம்.” ஜனனின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் ஆனந்தம் கூத்தாடியது.

அவனது அழகையைப் பார்க்க அந்த ஆசிரியைக்குப் பாவமாயிருந்ததோ? அபிநயத்தைப் பழகத் தொடங்கிய ஜனன் இடைநிறுத்திவிட்டு “அப்பா எனக்கு வேட்டி வேணும்” என்று அரிக்கத் தொடங்கினான். அதைப் பொறுக்கமுடியாத சாந்தரூபன் தன்னிமிடருந்த சால்வையைக் கொடுத்தான்.

அதைக் கட்டிக்கொண்டுதான் மீசை வைக்கத் தொடங்கி அதை நீண்ட நேரமாகச் சீராக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். ஒருவாறு அதில் திருப்தி கண்டவன்போல் எழுந்து நின்று தன் அபிநயத்தைத் தொடங்கினான் ஜனன். மிகவும் அழகாகத்தானிருந்தது.

ஜனன் தன் அம்மாவின் முகச் சாயலைக் கொண்டிருந்தான். சுமாரான நிறந்தான். அவன் சிரிக்கும்போது வசீகரமாகப் பளிச்சிடும் பற்களின் அழகை மிஞ்சி அவனது கண்கள் சிரிக்கும். அந்த முகத்தின் வசீகரத்திற்குத் தானும் ஒரு காரணம் என்று அவனது எடுப்பான மூக்கு நிமிர்ந்து நின்று கூறிக் கொண்டிருக்கும். சகவயது மாணவர்களுடன் பார்க்கும்போது தான் வளர்ச்சி குறைவாகத் தோன்றுமே தவிர வயதைக் குறைத்து மதிப்பிட்டால் அவன் குறைபாடுடையவனாகத் தெரியமாட்டான்.

இவ்வளவு ஆவலாக நடனத்தைப் பழகுகிறானல்லவா? யாரும் வற்புறுத்தாமலே இரவு வெகு நேரமிருந்து படிக்கவுஞ் செய்வான்.

ஆனால் காலை விடிந்தபின் பாடசாலை செல்ல வேண்டிய நேரமாகியதும் போக மறுத்து மிரண்டுபோய் நிற்பான்.

“அப்பா, நீங்கள்தான் என்னைப் பள்ளிக்கூடம் கூட்டிக் கொண்டு போகவேணும்.”

“என்னோடை இண்டைக்கு மட்டும் வாங்கோ அப்பா”

ஒவ்வொரு நாளும் இப்படியே ஏதாவது சொல்லி அப்பாவையும் துணைக்கழைத்துக் கெஞ்சுவதைப் பார்த்தால் பரிதாபமாகவிருக்கும்.

என்ன காரணம்?

ஆசிரியர் மிரட்டுகிறாரா?

சக மாணவர்களுடன் தகராறா?

நித்தமும் அவன் அழுவதைப் பார்த்த சாந்தரூபன் அதன் காரணத்தைத் தேட ஆரம்பித்தான்.

“அங்கை ஆமிமாமாமார் நிக்கினம், எனக்குப் பயமாயிருக்கு”

துருவித்துருவிக் கேட்ட தந்தைக்கு அவன் தந்த பதில் சாந்தரூபன் எதிர்பாராத ஒன்றாகவிருந்தது.

“அவை ஆமி இல்லை ராசா. பொலிஸ். அவைக்கு ஏன் பயப்படுகிறீங்கள்? அவையிட்டத் துவக்கில்லைத் தானே.”

“எண்டாலும் எனக்குப் பயம்”

“அவை ஒண்டும் செய்யாயினம். நீங்கள் றோட்டைக் கடக்கேக்கை வாகனங்கள் வேகமாய் வந்து உங்களை அடிச்சுப் போடாமல் பார்த்துக்கொள்ளத்தான் அவை நிக்கினம்”

“அவையைப் பார்க்க எனக்குப் பயம்”

“அவை உங்களைப் பாதுகாக்கத்தான் நிக்கினம்”

“பொய். எனக்குப் பயம்.”

தந்தையின் எந்தச் சமாதானத்தையும் ஏற்க ஜனன் தயாரில்லை. “எண்டாலும் எனக்குப் பயம்” என்பதையே திரும்பத் திரும்பக் கூறினான். அவனது கண்களை அந்தப் பயம் நிறைத்துக் கிடந்தது.

அந்த நினைவு மகனின் நடனத்தைப் பார்த்து மகிழ விடாது சாந்தரூபனைத் தடுத்தது.

ஈருருளியின் மணியோசை அவனைத் திருப்பியது.

“உங்களுடைய பமிலிபோம் செக் பண்ண வந்தது”

இரு ஈருருளிகளில் வந்திறங்கியவர்களில் ஒருவன் கூறினான். சாதாரண உடையில்தான் வந்திருந்தனர். பேசிய வனின் தாய் மொழி தமிழில்ல என்பது உச்சரிப்பில் விளங்கியது.

ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும் படம் எடுத்துப் பதிவு செய்கிறார்கள் என்று ஊரும் நாளேடுகளும் கதைபேசிக் கொண்டிருந்ததால், அவர்கள் அதற்குத்தான் வந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊகித்துக்கொண்ட சாந்தரூபன் குடும்ப விபரப் பதிவுத்தாளை எடுத்துவர உள்ளே சென்றான்.

ஜனனுடன் அவர்கள் உரையாடத் தொடங்கியதும் காதில் விழுந்தது.

“தம்பி மீச ஹரி லஸ்ஸன்”

“ஹரி லஸ்ஸன் எண்டால் என்ன?”

“மிச்சங் லஸ்ஸன்”

“நீங்கள் சிங்களமா சொல்லுறீங்கள்”

“ஓவ் ஓவ்”

எனக்குச் சிங்களம் சொல்லித் தாறீங்களா?

வெளியே வந்த சாந்தரூபனுக்கு வந்தவர்களின் அருகே அமர்ந்திருந்து மிக அன்னியோன்னியமாக உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் ஜனனைப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவர்கள் வீடு பற்றி, குடும்பம் பற்றி என்று பல விபரங்கள் விசாரித்துப் பதிவு செய்து அவர்களை நிழற்படம் எடுத்து எல்லாம் முடிய ஒரு சிறு காகிதத் துண்டில் எழுதியதை வீட்டு வாசலில் ஒட்டி அதைப் பத்திரப் படுத்துமாறு அறிவுறுத்திப் புறப்பட சுமார் நாற்பது நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும். அதுவரை “மாமா மாமா” என்று அவர்களுடன் ஏதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தான் ஜனன்.

அவர்கள் சென்றதும் “இவை ஆமி மாமா தானே” என்றொரு வினாவையும் தொடுத்து சாந்தரூபனுக்கு மேலும் அதிர்ச்சி கொடுத்தான் ஜனன்.

“இப்படி மாமாவைதானே பள்ளிக்கூடத்தடியிலை நிக்கிறவை. அவையைக் கண்டு ஏன் பயப்படுகிறீர்கள்?”

மகனிடம் சாந்தரூபன் கேட்டான்.

“அவை இப்படியில்லை. காக்கிச்சட்டை போட்டிருப்பினம். எனக்கு அதைக் கண்டாலே பிடிக்காது”.

காக்கிச் சட்டையின் கற்பனையிலேயே முகஞ் சுழிக்கும் மகனைக் கவலையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் சாந்தரூபன்.

“ஒண்டு செய்வமோ? அப்பா அதிபரிட்டைச் சொல்லி அவையை அந்த நிறச் சட்டை போடவேண்டாமெண்டு சொல்லுவமோ?”

நீண்ட சிந்தனையின் பின் ஜனன் மிரளும் கண்களுடன் கேட்டான். அவனது கண்களுக்கேயுறித்தான சிரிப்பு எங்கோ ஓடி மறைந்துவிட்டிருந்தது. அதை மீட்கக் காக்கிச் சட்டையைக் காண முடியாத உலகமொன்று உருவாகவேண்டும். இயலுமா?

“அதிபரிட்டை போய்க் கேட்கவே அப்பா?”

ஜனன் தந்தையின் கன்னத்தோடு தன் முகத்தைப் பொருத்திக் காதின் அருகே மீண்டும் கேட்டான்.

அந்த அதிபரால் செய்விக்கக் கூடிய காரியமா?

“அவை அந்தச் சட்டையோடை இங்கை நிற்பினம். அதை ஒருதரும் தடுக்கமாட்டினம்”.

தந்தையின் பதிலால் ஜனனின் முகம் கருகியது. சிறிது நேரம் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்தவாறிருந்தவன் எழுந்து உள்ளே சென்றுவிட்டான்.

அன்று பரிசளிப்பு விழா. காலையில் கண் விழிக்கும் போதே விழா நினைவுகள் நெஞ்சுக்குள் குவிந்து ஜனனைக் குதூகலத்தில் ஆழ்த்தின. உற்சாகமாகப் பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டான் அவன்.

சாந்தரூபனும் மகனின் ஆவலுடன் பரிசளிப்பு விழாவுக்குச் சென்றான்.

பார்வையாளருக்கான இருக்கையொன்றில் அமர்ந்து கொண்ட சாந்தரூபன் வரவேற்பு நிகழ்வில் பங்கு கொள்ளும் மாணவர்கள் ஓரிடத்திற்கு அழைத்துவரப்பட்டு ஆயத்தமாவதை அவதானித்தான். ஜனன் தலைப்பாகை மீசை சகிதம் அழகாகக் கம்பீரமாகக் காணப்பட்டான்.

ஆசிரியையொருவர் அவனை அழைத்து ஏதோ கூறினார்.

அவர்தான் பொறுப்பாசிரியையோ?

அங்கே நின்ற தன் அக்கா கோபிகாவிடம் ஓடிச் சென்ற ஜனன் அவளிடம் ஏதோ கூறினான். அவள் அவனைத் தட்டிக் கொடுத்துப் பதில் கூறும் பாங்கு அவனைச் சமாதானப்படுத்துவது போலத் தோன்றியது.

ஜனனின் நடத்தை அவன் ஏதோ குழப்பமடைந்திருப்பதாகச் சாந்தரூபனை எண்ண வைக்கிறது. தாயும் தந்தையுமாகவிருந்து வளர்த்தவனல்லவா? தூரத்தில் நின்றாலும் மகனின் அங்க அசைவுகள் அவனுக்கு அதைப் புலப்படுத்தி மனதைக் கலவரப் படுத்தின.

பாடசாலை மாணவியொருத்தி பார்வையாளர் சிலரை அழைத்துவந்து அவனருகே அமரச் செய்தாள்.

“தங்கச்சி அங்கை நிக்கிற கோபிகாவிட்ட அப்பா தேடுறாரெண்டு சொல்லிவிடுவீங்களோ?”

மகளைச் சுட்டிக்காட்டி அவளைக் கேட்டபோது அம்மாணவி ஒரு புன்முறுவலுடன் தலையைசைத்துச் சென்றாள்.

விருந்தினர்களை அழைத்து வருவதற்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன.

பாடசாலை அதிபரும் விருந்தினர்களும் தயாராகி விட்டனர்.

கோபிகா ஜனனை அழைத்துச் சென்று நடனக் குழுவினருகே விட்டு ஏதோ கூறிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

வாசலில் வைத்தே விருந்தினர்களை வரவேற்கும் வகையில் வரவேற்பு நடனம் ஆரம்பமாகியது.

கோபிகா “என்னப்பா?” எனக் கேட்ட வண்ணம் அவனருகே வந்தாள்.

“ஜனன் என்னவாம்?”

“இந்த ஏரியாப் பொறுப்பான ஆயிப் பெரியவருக்கு பூக்கொத்துக் கொடுக்கச் சொல்லி இவனிட்டை ரீச்சர் சொன்னவா, இவன் பயமெண்டு வெருளுறான். இவனைத் தெரியுந்தானே?”

கலவரத்துடன் மகனைப் பார்த்தான் சாந்தருபன். நடனக் குழு விருந்தினர்களை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் கைகளில் வைத்திருந்த மலர்க் கொத்துகளை விருந்தினர்களிடம் கொடுப்பதற்காகக் கொண்டுசெல்லும் பாங்கில் நடனம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. விருந்தினர்களிடம் அவற்றைக் கையளிக்க அவர்கள் தொடங்கினர்.

ஜனன் திடீரெனத் திரும்பி ஓடத் தொடங்கினான். அவன் ஏறிந்த வேகத்தில் மலர்க்கொத்து புழுதியில் விழுந்து சிதறியது.

(ஜீவநதி - 4வது ஆண்டு நிறைவு மலர்)
(பட்டறையில் வாசிக்கப்பட்ட கதை 13-09-2014)

யோகேஸ்வரி சிவம்பிரகாசத்தின் 'எண்டாலும் எனக்குப் பயம்'

எமது மண்ணில் போர் ஏற்படுத்திய விளைவுகளில் மிகப் பிரதானமானது “நெருக்கீட்டுக்குப் பிற்பட்ட மனவடு” என்னும் உளப் பிரச்சினை.

ஜனன் என்ற சிறுபிள்ளை. விபரம் தெரியாத வயதில் ஏற்பட்ட அனர்த்தம். ஒரு குறிப்பிட்ட சீருடை பிள்ளையின் மனதில் பெரிய பயத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும் அவலத்தை அழகாகச் சொல்லும் கதை.

“அந்தச் சிறிய முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியின் நான்கு புறமும் சுற்றிவரக் கருமை படர்ந்திருந்தது” என்று கதை தொடங்குகிறது. கருமை கண்ணாடிக்கு மட்டுமில்லை என்பது கதையை வாசித்து முடிவத் தெரிகிறது.

“கண்ணாடி கவனமடா உடைச்சப் போடாதே” என்று கோபிகா தம்பிக்குச் சொல்லுகிறாள். அவளது மனம் உடைந்து போய்விட்டதே என்று வாசகர்கள் ஏங்குகிறார்கள்.

காந்தரூபன், ஜனன், கோபிகா என்று ஒருசில பாத்திரங்களினூடு கதாசிரியர் கதை சொல்வதாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“அவன் எறிந்த வேகத்தில் மலர்க்கொத்து புழுதியில் விழுந்து சிதறியது” என்ற முடிவு குறியீடாய் அமைந்து கதைக்குப் பெரு வெற்றியைக் கொடுக்கிறது.

சகோதர மொழி பேசுவோரின் உரையாடல் அந்த மொழியிலேயே எழுதப்பட்டிருப்பது கதையின் இயல்புத் தன்மைக்கு வலுச் சேர்க்கிறது.

“எண்டாலும் எனக்குப் பயம்” என்ற தலைப்பு வெறுமனே ஒரு பாத்திரத்துக்கு உரியதல்ல. மொத்த சமூகத்துக்குமுரிய உணர்வு நிலை. இதனை “சமூக மனவடு” (Collective Trauma) என்று உளவியலாளர்கள் கூறுகின்றனர். சமூக சரித்திரங்கள் இலக்கியங்களாக வேண்டும். எதிர்காலச் சந்ததி இலக்கியங்களை வைத்தே ஒருவேளை சமூக நிலைமைகளை ஆராய நேரிடும். அந்த வகையில் ஒரு முக்கியமான காலகட்டத்தைக் கலைத்துவத்துடன் விபரிக்கும் நல்ல கதை. ✧

(பட்டறையில் கலந்துரையாடப்பட்டவை)

சொத்து

- சமரபாகு சீனா உதயகுமார் -

தங்கச்சிக்கு வீடு கட்ட வேண்டும். யோகுச் சாத்திரியார் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார். அவர் அந்தக் காணியின் கிழக்கு மேற்காக நடந்து திரிந்தார். இடது கரத்தினைத் தன் இடுப்பிலே வைத்தபடி காணியின் நான்கு திசைகளையும் பார்வைகளால் ஒரு துளாவு துளாவுகிறார்.

காணி நிறையப் பனைகள் நிற்கின்றன. எல்லாப் பனைகளும் உயரமாயும் வைரமாயும் தெரிந்தன. ஓலைகள் எல்லாம் ஒன்றையொன்று தொட்டுச் சுகம் விசாரித்துக் கை குலுக்குவது போல் தோன்றுகின்றன.

தங்கச்சியின் சாத்திரப் புத்தகத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தான் கொண்டு வந்த பழகுதாளில் ஏதோ எழுதுகிறார். கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் என்று ஒரு கணிதக் குடும்பமே அதில் தெரிகிறது. தன் தலையை உயர்த்தி அப்பாவைப் பார்த்துச் சொன்னார். “இவ்வின்ற பலனுக்கு மேற்கு வாசல் வீடுதான் நல்லது பாருங்கோ!”

தாளில் குறித்த விபரங்களை அப்பாவிடம் தந்துவிட்டு “நான் போட்டு வாறேன் வாத்தியார். அவசரம் இன்னுமொரு இடம் போகக் கிடக்கு” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டுப் போக ஆயத்தமானார்.

வெற்றிலைமேலே ஆயிரத்தொரு ரூபா காசினை வைத்து “இந்தாருங்கோ சாத்திரியார்! இதைப் புடியுங்கோ” என்று அப்பா கூப்பிட்டார். சாத்திரியார் திரும்பி நின்று அப்பாவைப் பார்த்தார். கிட்டவந்து அப்பா தந்த காசை வாங்கிக் கொண்டு போனார்.

தங்கச்சிக்கென்று எழுதப்பட்ட அந்தக் காணியிலே நூறிற்கும் குறையாத பனைமரங்கள் நிற்கின்றன. அதிலே வீடு

கட்டுவதென்றால் எப்படியும் எண்பது மரங்களாவது தறிக்க வேண்டும். இதை நினைச்சுப் பார்க்க எனக்கு தலை சுற்றிக் கொண்டு வருவது போல இருந்தது.

எங்கட காணிக்குள்ளே நின்ற பனைகளால் நாங்கள் அடைஞ்ச பயன்களும் சந்தோசங்களும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

அந்தக் காலத்திலே எங்கட வீட்டுப் பின் பனங் காணிக் குள்ளே சிறிய வட்டக் குடிவொன்று இருந்தது. அங்கே சீவல் செய்ய வருகிறவர் தங்கி நின்று கள்ளு வியாபாரம் செய்வார்கள்.

கொழும்பிலே அப்பாவுடன் ஒன்றாக வேலை செய்த முஸ்லீம் நண்பர்களும், சிங்கள நண்பர்களும் எங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவார்கள். பனங்கள்ளு சீசனில் அவர்கள் குடிவூக்குள்ளே இருந்து கள்ளுக் குடிப்பார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கள்ளென்றால் அவர்களுக்குக் கொள்ளை விருப்பமாம். பிளாவில் விட்டுக் குடிப்பார்கள், நண்டு, சூடை சுட்டுச் சாப்பிடுவார்கள். சுட்ட நண்டினை உவிஞ்சுவிட்டு உதட்டைக் குவித்துப் பொச்சடிப்பார்கள். அதைப் பார்த்தால் எங்களுக்கு வாயூறிக்கொண்டு வரும்.

அக்காவுக்குச் சீதனமாக கொடுத்த காணிக்குள்ளே நிறையப் பனைகள் நின்றதற்கு அவ வீட்டில் நிற்கிற அந்த ஒற்றைப் பனைதான் இப்பவும் சாட்சியாக நிற்கிறது.

எங்கட காணிக்குள்ளே நிற்கிற பனைகள் சுமமா பனைகள் இல்லை. எல்லாப் பனைகளும் முற்றி முறுகிப் பருத்து வளர்ந்த கரும்பனைகள். எங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறவர்களுக்கு அந்தப் பனைமேலேதான் எப்பவும் ஒரு கண்ணிருக்கும்.

எங்கட வீட்டிற்கு வந்த துரையண்ணர் “பத்துப் பனைகளெண்டாலும் தாருங்கோவன். அவசரம் ஒரு வீட்டுக்குத் தேவை” என்று கேட்டிருக்கிறார்.

சிறுகதை என்பது...

“உந்தப் பனைகள் கினைகள் தாருங்கோ” என்று கேட்டு இங்கை யாரும் வரக்கூடாது. உதுகள் நிக்கிறதாலைதான் இண்டைக்கும் என்ற ஆடு மாடுகளுக்கு ஓலை வெட்டிக் கிழிச்சுப் போடுறனான். உதுகள் என்ற கற்பகச் சீமாட்டிகள் எடா துரையா! உதுகளை மட்டும் கேட்டு மினக்கெடாதையும்!” பனைகளைக் காட்டிப் பெருமை சொன்னார், அப்பா.

பனைகளில் அப்பாவுக்கு என்ன அக்கறையோ அதை விடக் கூடுதலான அக்கறை எனக்குமிருக்கிறது.

அந்தக் காலத்திலே எங்களுக்குச் சொந்தமான அந்த எட்டுப் பரப்புக் காணிக்குள்ளே ஒரு மூலையாக எங்கள் வீடு இருந்தது. மேற்கு வாசலாக இருந்த மண் வீட்டிற்கு ஒரு அறையும் டானா வடிவ விறாந்தையும் அதனோடு இணைந்திருந்தன. அந்த வீட்டிற்கு மேற்குத் திசையாக மால் ஒன்றுமிருந்தது. வந்தவர்களை வரவேற்கும் கூடமாக மால் விளங்கிற்று.

வீட்டைச் சுற்றி ஒரே பனஞ்சோலை. மண் வீடென்றாலும் கல் வீடு போலவே அது அழகாக இருந்தது.

மாலின் தாவாரப் பகுதியின் இரு பக்கங்களிலும் அகல மாகவும் உயரமாகவும் திண்ணைச் சுவர்ப்பிட்டி இருந்தது. எங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறவர்கள் அதிலே இருந்து கதைப்பார்கள். இரவு நேரமானால் அம்மையா அதிலே படுத்துறங்குவார்.

தெருப் படலை ஓரமாகச் செவ்வரத்தை மரங்களும் இரண்டு தேமாக்களும் நின்றன. பூவரசு, கிழுவை இவைதான் வேலி எல்லைகளாக இருந்தன. அவை பனம் ஓலைகளால் சாத்தி அழகாக அடைக்கப்பட்டிருந்தன.

வீடு வேய்வதென்றால் அது ஒரு விழாப் போல நடக்கும். வீடு வேய்வதற்கு இரண்டு வாரங்கள் முதலே ஓலை வெட்டுக்காரக் கந்தையாண்ணையும் அவற்றை மூத்த மகனும் வந்து ஓலை வெட்டித் தருவார்கள்.

நெருக்கமாக நிற்கிற பனைகளில் தொற்றித் தொற்றி மற்றைய பனைகளுக்கும் தாவுவார்கள். மனிதன் குரங்கிலிருந்து பிறந்தான் என்ற உண்மையினை நிரூபிப்பது போல அவர்களின் செயற்பாடு இருக்கும். அதை நாங்கள் ரசித்து மகிழ்வோம்.

அதைப் பார்த்து நாங்கள் ரசிக்கிறோம் என்பதை அவர்களும் உணர்வார்கள். அதற்குப் பிறகு, இன்னும் புழுகமாகவும் உற்சாகமாகவும் செயற்படுவார்கள். மளமள என்று ஓலைகள் வெட்டிக் குவித்து விடுவார்கள்.

வெட்டிய ஓலைகளை வெயிலில் காயப் போடுவோம். அடுத்தநாள் விடிவதற்கு முன்னாலேயே அவற்றை அப்பா மிதிப்பார். அவ்வளவு ஓலைகளும் மிதிப்பதென்றால் குறைந்தது இரண்டு மணித்தியாலங்களாவது வேண்டும்.

நானும் அண்ணாவும் அதிகாலை நாலரை மணிக்கெல்லாம் எழும்பி விடுவோம். பல் துலக்கி முகம் கழுவிவிட்டு இருக்க அம்மா தேநீர் கொண்டு வந்து தருவார். பனங்கட்டியோடு சுவைத்துக் குடிப்போம். சோர்ந்திருந்த உடலுக்கு அது உற்சாகத்தைத் தரும்.

ஓலைகளைக் கால்களுக்குள்ளே போட்டு இடம் வலம்...! இடம் வலம்....! என்பதுபோல் அப்பா கால்களை மாறி மாறி எடுத்து வைத்து முன்னேறி மிதிப்பார். ஓலைகளை மிதித்து முடிந்த பிறகு மிதித்த ஓலைகளின் வரிசையினைப் பார்த்தால் மலைப் பாம்பு ஒன்று வளைந்து நெளிந்து செல்வதுபோலத் தெரியும்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழியக் கரம் போடுவோம். பெரிய வட்டமாகத் தொடங்கும் மிதிப்பு உயர்ந்துகொண்டு போகும். கரம் போட்டு முடிந்தபிறகு அதைப் பார்த்தால் அது ஒரு கூம்பு வடிவமாகத் தெரியும். அதைச் சுற்றிவரக் கருக்கு மட்டைகள் நீண்டபடி இருக்கும். அவற்றைப் பார்த்தால் வேட்டை நாய்கள் கழுத்தை நீட்டிக் கொண்டிருப்பது போலவே தெரியும்.

அஞ்சாறு நாட்கள் கழிய வீடு வேயவென்று ஊரில் சிலருக்குச் சொல்லுவோம். வீடு வேய்வதிலே நிபுணத்துவமுடையோர் வருவார்கள். வீடு வேயும்போது சின்னப் பொடியள் நாங்களும் ஓலை இழுத்து வந்து எடுத்துக் கொடுப்பதில் ஆர்வமாக இருப்போம்.

வீடு வேய்ந்த பிறகு கை கால்கள் சுத்தம் செய்துவிட்டு அந்தத் திண்ணைக் குந்திலே உட்காருவார்கள். சிலர் நீள வாங்கில் இருப்பார்கள். எல்லோருக்கும் பெரிய வட்ட வடிவத் தட்டிலே வைத்த தோசை அடுக்கிவைத்து அம்மா தருவார். தேங்காய், செத்தல் மிளகாய் சேர்த்து அரைத்த சம்பலுக்கு வெங்காயம், சீரகம், கறிவேப்பிலை கலந்து தாளிப்பு சம்பலோடு சேருகிறபோது கம கம என்று சம்பல் வாசம் வீசும்.

தோசையைப் பிய்த்துச் சம்பலில் தொட்டுச் சாப்பிடும் போது மரவள்ளிக் குழம்புச் சாம்பாரைத் தோசை மேலே அம்மா ஊற்றுவார்.

மரவள்ளிக் குழம்புச் சாம்பாரில் ஊறிய தோசை பதமாகக் கரைந்திருக்கும். அதைச் சம்பலோடு பிசைந்து சாப்பிடும்போது சுவை இன்னும் அதிகமாக இருக்கும்.

அந்தக் காலத்தை நினைத்துப் பார்க்கும்போது அப்பாடா... இப்பவும் வாய் ஊறுகிறது.

சாப்பிட்டு முடிந்தவுடன் கடச்சுடத் தேநீர் தருவார்கள். உறைப்பால் விறைத்திருந்த நாக்கிற்குச் சூடான தேநீர் புதுச் சுகத்தைத் தரும். அப்போது எல்லோர் முகங்களையும் பார்க்கிற போது முகங்களில் ஒரு ஜொலிப்பு வெளிப்பாகத் தெரியும்.

பாத்தி போட்டுக் கிழங்கு கிண்டுகிற சீசனும் கல கலப்பான நாள்தான்.

பிரண்டைத் தண்டும் வடலிப் பச்சை மட்டைகளும் எடுத்துச்
சிறு துண்டுகளாக வெட்டிக் கிழங்குப் பாத்தியைச் சுற்றிவரப்
போடுவோம்.

முதலில் பிடுங்கிய கிழங்குகளை மூன்று மூன்றாகக் கட்டிப்
பாத்தியின் நான்கு மூலைகளிலும் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு மற்றைய
கிழங்குகளையும் பிடுங்கத் தொடங்குவோம்.

கிண்டி எடுத்த கிழங்குகளை பெரிய நார்க் கடகங்களில்
அள்ளி எடுத்து மாமரத்திற்குக் கீழே குவிப்போம். ஊமல் கொட்டை
களை அக்காவும் தம்பியும் அள்ளி எடுத்து ஆட்டுக் கொட்டிலின்
ஒரு ஓரமாகப் போடுவார்கள்.

ஓரளவான மொத்தக் கிழங்குகளைத் தெரிவு செய்து
அடுப்புத் தணலிலே போட்டு அம்மம்மா சுடுவார். படக் படக் என்று
வெடிப்போடு கிழங்கு வேகும். வெந்த கிழங்குகளை வெளியே
எடுத்துப் பார்த்தால் முள் முருக்கு முட்கள் போல் ஆங்காங்கே
தெறிப்புகள் இருக்கும்.

வெந்த கிழங்கு சூடாறிய பின்னர் அவற்றினைப்
பீலிகளுடாகக் கிழித்துச் சின்னச் சின்னத் துண்டுகளாக உரலில்
போட்டு இடிப்பார்.

பச்சை மிளகாய், உள்ளி, மிளகு, உப்பு என்று எல்லா
வற்றையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு துவையல் துவைப்பார்.

துவையல் கிழங்கில் கொஞ்சத்தை அள்ளி பூவரசம்
இலையில் எடுத்துப் பாத்தி கிண்டிய இடத்திற்குக் கொண்டு
சென்று கிள்ளி எறிந்து தண்ணி தெளித்துவிட்டு எங்களுக்கும்
தருவார். கண்களில் நீர் பனித்துக்கொண்டு வரும்.

ஊ.... ஊ.... ஊ.... என்று உறைத்துச் சாப்பிடுவோம்.
அந்தக்காலக் கிழங்குத் துவையலை நினைத்தால் இப்பவும்
நெஞ்சக்குள் ஒரு ஆசை வரும்.

கிழங்கு கிண்டிச் சில காலங்களுக்குப் பிறகு ஓடியல் கூழ் காய்ச்சிப் பெரிய தாச்சிக்குள் அம்மா தருவார். எல்லோரும் வட்டமாக இருப்போம். பெரிய முதலாளி போலத் தம்பி வருவான். “எல்லோரும் குழப்படி இல்லாமல் இருங்கோ....! இதோ எல்லோருக்கும் கூழ் ரெடி....!” என்று தம்பி சொன்னதும் நாங்கள் எல்லோரும் குபீர் என்று சிரித்து விடுவோம். தம்பியும் சிரிப்பான்.

குண்டுக் கிண்ணம் நிறைய ஓடியல் கூழ் வாங்கி பருமிளினால் அள்ளிக் குடிப்போம். கூழ் என்றால் இப்பவும் நா ஊறுகிறது.

வெளிநாடு போன தம்பி சென்ற வருடம் குடும்பத்தோடு வந்திருந்தான். இருபது வருடங்கள் கழித்து வந்திருந்தான். வந்த அடுத்த நாளே என்னிடம் “நல்லண்ணா, கருப்பணி குடிக்க வேணும் போல கிடக்கு. எங்கை போனால் குடிக்கலாம்?” என்று கேட்டான்.

“பனை சீவலுக்கு அம்மம்மா வீட்டுக்கு கட்டியண்ணா வாறவர். சொல்லி வைச்சால் சுண்ணாம்பு குறைச்சப் பதமாகத் தருவார்” என்றேன்.

இரண்டாம் நாள் இரண்டுபேரும் அம்மம்மா வீட்டுக்குப் போனோம். கருப்பணிக்குள்ளே வெள்ளைக் கொழும்பான் மாங்காயும் வெட்டிப் போட்டுத் தந்தார்.

கருப்பணி குடித்தோம். தம்பியின் பிள்ளைகளும் அந்தப் பானம் குடித்தார்கள். அவர்களுக்கு அது, புதுச் சுவையாக இருந்திருக்க வேண்டும். நன்கு சுவைத்துக் குடித்தனர்.

அடுத்தநாள் கருப்பணியில் காய்ச்சிய ஆடிக் கூழின் சுவை பற்றியும் கதைத்தான். அம்மா ஆடிக் கூழ் காய்ச்சித் தந்தார்.

அவன் நிற்கிற ஒரு மாத காலங்களில் மூன்று முறை ஆடிக் கூழ் காய்ச்சித் தந்திருப்பார், அம்மா.

தம்பி வெளிநாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகும்போது புழுக் கொடியல், ஒடியல்மா, பாணிபோட்ட பிளாட்டு, பனங்காய்ப் பணியாரம் என்று எல்லாவற்றையும் பெரிய பார்சலாக கட்டிக் கொண்டு போனான். அது அவனுக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது.

இத்தனை காலங்களாக வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தாலும் ஆரம்பகால எங்கள் ஊர் சம்பவங்களையும் எங்கள் பாரம்பரியங்களையும் இன்னும் மறக்காமல் இருந்திருக்கிறான். அவனை நினைக்க ரொம்பப் பெருமையாக இருந்தது.

நினைவுகளில் இருந்து மீண்டேன். பனை தறிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. தங்கச்சியின் காணிக்குள்ளே பனையின் அடியிலே மண்ணினை அகழ்ந்தெடுத்து பனைகளைப் புரட்டி விழுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பனை மரங்கள் பாறி விழுவதைப் பார்த்த அப்பாவிற்கு மனம் பொறுக்க முடியவில்லை. தலை மேலே கை வைத்துக் குந்தியிருந்து விட்டார். அப்பாவின் அருகாக நான் போனேன்.

“அப்பா....”

“கடவுளே!... கடவுளே...! என்ற சீமாட்டிகள் சரிஞ்சு கிடக்கிறதைப் பார்க்கக் கதறி அழோனும் போல கிடக்குதடா...!” அப்பாவிற்கு உடல் வேர்த்துக் கொண்டு வந்தது.

“எண்பத்தேழு, எண்பத்தெட்டு காலங்களில் பொம்மர், அவ்ரோ குண்டுகள் போடேக்கை உந்தப் பனைகளுக்குள்ளை தானே மறைஞ்சு தப்பினாங்கள்.

ஹெலி, பொம்மரைக் கண்டால் பக்கத்து வீட்டுச் சனங்களும், தெருவால் போகிறவர்களும் எங்கட வீட்டுக் காணிக்குத் தான் ஓடிவந்து ஒளிப்பார்கள்.

அப்பிடி நெருக்கமாகப் பனைகள் நின்றதை எப்பவும் மறக்க முடியாது. அதுக்கை ஒளிஞ்சு நின்றாலும் நின்றதுதான்..

சிறுகதை என்பது...

பலாலியிலிருந்து ஷெல் அடிப்பாங்கள். பொலிகண்டிக் கடலிலிருந்து பீரங்கிக் குண்டுகளைத் தள்ளுவாங்கள். விமானங்கள் குண்டுகள் போடும். உந்த ஆபத்துக்களிலையிருந்து தப்புவதற்கு டானா வடிவிலும், டபிள்யூ வடிவிலும் கிடங்கு கிண்டி பங்கர் போட உந்தப் பனைமரங்களைத்தானே தறிச்சுப் போட்டிருக்கிறம்.”

“கடவுளே... எங்கட உயிர் காத்த செல்வச் சீமாட்டிகளை இப்படித் தறிக்கிறோமோ!” அப்பா திரும்பத் திரும்பப் புலம்பினார்.

“அப்பா என்ன செய்யுறது. வீடு கட்டுறதென்றால் பனைகள் தறிக்கத்தானே வேண்டும்”

“.....”

“அப்பா ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ..? வீடு கட்டத் தானே தறிக்கிறோம்.”

“தம்பி டேய், உடுப்பிட்டியில் புதுசா வாங்கின காணி இருக்குத்தானே எடா!”

“ஓம் அப்பா...! ஓம்...! சொல்லுங்க..?”

“அந்த காணியின் தெற்குத் திசைப் பக்கம் முழுக்க முந்நூறு பனங் கொட்டைகள் எண்டாலும் விதைக்கப் போறேன் எடா! என்ற கற்பகச் சீமாட்டிகள் சாயிறதைப் பார்த்தால் என்ற கை கால்கள் ஒன்றுக்கும் ஏவாதாம் எடா!”

இப்படி, அப்பா சொன்ன வார்த்தைகள் கேட்டு மனம் குளிர்ந்தேன்.

அந்தக் காணி வாங்கும் போதே நான் நினைத்ததை இப்ப அப்பா எனக்குச் சொல்லுகிறார்.

புதிசா வாங்கின காணிக்குள்ளே நூறு பனங்கொட்டை
களாவது விதைக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன் நான். என்
வயதை விட அப்பாவின் அனுபவங்கள் அதிகமானவை அல்லவா?
அப்பாவின் சிந்தனைகள் முன்மாதிரியானவைதான். இப்படியான
அப்பாவின் சிந்தனையை நினைக்க மனம் மகிழ்ச்சியாக
இருந்தது.

அக்கா வீட்டு முற்றத்து ஒற்றைப் பனை வலு ஒய்யாரமாகத்
தலைவிரித்து ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

வடமராட்சி வடக்கு பிரதேசமலர் - 2012
(பட்டறையில் வாசிக்கப்பட்ட கதை 13-09-2014)

சொத்து

எமது பிரதேசத்தின் வாழ்வியலுக்கு ஒரு குறியீடாகவே இருப்பது பனைமரம். கற்பகதரு என்று போற்றப்படுவது. அதன் பகுதிகள் எல்லாம் எமக்குப் பயன்தருவது. மரங்களைப் பாதுகாப்பது, சூழற் தொகுதியைப் பாதுகாப்பது பற்றி இன்று உலகம் முழுவதும் பேசப்படுகிறது. எமது சுவாசத்திற்குத் தேவையான ஒட்சிசனைத் தருபவை மரங்கள். மண்ணரிப்பைத் தடுப்பவை. சூரிய ஒளியின் உதவியுடன் உணவு தயாரித்து ஏனைய உயிர் அங்கிகள் அனைத்தும் வாழ்வதற்கு ஆதாரம் தருபவை. மரங்கள் எல்லாமே பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்றாலும், எமது பிரதேசத்தின் பனை மரங்களைப் பாதுகாப்பதில் முதியவர்கள் பெரும் அக்கறை செலுத்தினார்கள். இந்தக் கருப் பொருளைக் கொண்டு எழுதப்பட்ட கதை சொத்து.

ஒரு பாத்திரம் கதை சொல்வதான உத்தி பாவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பாத்திரம் பனை பற்றிய தனது அனுபவம் முழுவதையும் விலாவாரியாகப் பேசுகிறது. பிரதான பாத்திரமும் அவரின் குடும்ப அங்கத்தவர்களுமே கதையில் வந்து போகிறார்கள். பனையை மையப்படுத்திய ஒரு காலகட்ட வாழ்வியலின் ஆவணமாக எதிர்காலச் சந்ததியினர் பார்ப்பதற்கும் இந்தக் கதை உதவலாம்.

தறித்த பனைகளுக்குப் பதிலாக புதிய பனைகள் நடுவதாகக் கூறப்படுவது பிரச்சினைக்குரிய தெளிவான தீர்வாகிறது.

“அக்கா வீட்டு முற்றத்து ஒற்றைப்பனை வலு ஒய்யாரமாகத் தலைவிரித்து ஆடிக் கொண்டிருந்தது” என்று கதை முடியும் போது பனைகள் நாட்டப்பட்டால் எமது வாழ்வு மீண்டும் வளமாகும் என்ற நம்பிக்கையைத் தருகிறது.

கதை முழுவதும் விரவிவரும் வடமராட்சிப் பேச்சு வழக்கு மொழி நடை கதைக்கு மேலும் வலுச் சேர்க்கிறது. ✧

(சிறுகதைப்பட்டறையில் கலந்துரையாடப்பட்ட கருத்துக்கள்)

“எப்ப எங்கடை ஊருக்குப் போவம்”

-அளவெட்டி. ப. உதயகுமார்-

“பாட்டி.... பாட்டி.... உங்கை என்ன செய்யிறியள் பாட்டி” அவசரமாகக் குரல் கொடுத்தவாறு வந்தாள் இந்துகா! “ஏன் இந்துகா இப்ப ஏன் கத்துறாய்?... ” பாட்டி புறுபுறுத்தாள்.

“உங்களுக்கு விசயமொண்டும் தெரியாதே பாட்டி... எங்கடை ஏ.ஜி.ஏ யின்றை ஒவ்வீசிலை மீளக்குடியமரப் போற ஆக்களுக்கு பதிவு எடுக்கினமாம். கட்டாயம் போய்ப் பதிய வேணுமெண்டுஉவ எங்கட பூமணி மாமி சொல்லிவிட்டவா பாட்டி... அதுதான் கூப்பிட்டனான்” இந்துகா சொன்ன வார்த்தைகளால் பாட்டியின் மனம் கோபத்தில் சூடேறிக் கொண்டது.

“உவங்கள் உங்கை என்னத்தைப் பதியப் போறாங்கள்.... கண்டறியாத பதிவு. இப்ப விடுறம், இந்தா விடுறம் எண்டு சொல்லி எவ்வளவு காலம் பதிஞ்சு போட்டாங்கள். ஒண்டுமே நடக்கேல்ல எனியும் போய் என்ன பலன்” சலிப்புடன் பதில் சொன்னாள் பாட்டி.

பாட்டியின் சலிப்பிலே நியாயம் இல்லாமலில்லை. தொண்ணூறாம் ஆண்டு உடுத்த உடுப்போடை ஓடிவந்த பாட்டியின் ஓட்டம் அளவு கணக்கில்லாதது! இதுவரை பத்தொன்பது இடங்களிலே இடம்பெயர்ந்து குடியிருந்த பாட்டி இப்போது இருப்பது இருபதாவது இடம். இதுவரை பாட்டி சந்திச்ச இழப்புக்கள் ஏராளம். எத்தனை இழப்புக்கள் வந்தபோதிலும் தாங்கிக் கொண்ட பாட்டியின் மனம் இப்போது துடிப்பது மீளக் குடியமர்வுக்கு எப்ப விடுவாங்கள் என்பதுதான். தன்னை வீட்டை போய், அங்கேதான் தன்னை உயிர் பிரியவேண்டும் என்றும் பாட்டி மனக்கோட்டை கட்டி வைத்திருக்கின்றாள். ஒன்றா இரண்டா இருபத்திரண்டு வரிசங்கள். இருப்பிடம் விட்டு வெளியேறி என்ன பாடுபட்டாவது தன்னுயிர் தன் சொந்த வீட்டிலேதான் பிரிய வேண்டும் என்பதில் கிழவி திடமாயிருந்தாள்.

“என்ன பாட்டி யோசிக்கிறியள், பதியப் போகேல்லையே”
இந்துகா விடாப்பிடியாகக் கேட்டாள்.

“போவம்.... அவங்கள் செய்யிறதைச் செய்யட்டும். பதிய வேண்டியதுகளைப் பதிவம்” பாட்டியின் சலிப்புடன் கூடிய பேச்சின் மூலம் பாட்டியின் மன உளைச்சலைப் புரிந்து கொண்டாள் இந்துகா; இந்துகா வயதிலே சிறியவளாய் இருந்தாலும் எதையும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய சாமர்த்தியசாலி அவள். தாய்க்குத் தாயாகவும், தந்தை யாகவும் இருந்து வளர்த்து வரும் பாட்டியின் மன ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டமையால் “நீங்கள் சொல்லுறது சரி பாட்டி. ஆனாலும் இது கட்டாயமான பதிவாம். போனால்தான் நல்லது.” சாடைமாதையாகப் பாட்டிக்கு விளங்கப்படுத்தினாள்.

“நீங்கள் பள்ளிக்கூடம் வெளிக்கிட்டுப் போங்க.... தம்பி சிவா எங்க போட்டான். அவனுக்குப் பள்ளிக்கூடம் போகக் களவு. அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு போ. நான் போட்டுவாறன்.” என்றவள் குடும்பப் பதிவு அட்டையை எடுப்பதற்காக அறையை நோக்கிப் போனாள். சுவரிலே தொங்கிய படத்தைப் பார்த்தவளின் மனம் மேலும் சஞ்சலமாகியது. புன்சிரிப்புடன் சுவரிலே தொங்கிய வாறு இருந்த பட உருவம் “போட்டு வாங்கோ அம்மா” என்று சொல்லி வழி அனுப்பி வைப்பது போல இருந்தது பாட்டிக்கு.

கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணீர்த்துளிகளைத் துடைத்த வாறு “நீ செத்துச் சிவலோகம் போட்டாய்.... நான் இஞ்சை உன்ரை பிள்ளைகளை வளர்க்கக் கஷ்டப்படுறன்” என்று சொல்ல வேண்டும்போல் இருந்தது அவளுக்கு.

இருந்தாலும் தான் கலங்கினால் தன்னை நம்பியிருக்கும் பேரப்பிள்ளைகள் மனம் குழம்பி விடுவார்கள் என்பதால் மன மதைக் கல்லாக்கினாள் கிழவி. “என்ன பாட்டி அம்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறியள்” கேள்வி கேட்டாள் சிந்துஜா. “ஒண்டுமில்லை மோன நீ யோசிக்காமல் படு.... நான் போட்டு வாறன்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிழவி வீதியிலே இறங்கி ஏ.ஜி.ஏ

ஒவ்வீசை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள். இந்துவும், சிவாவும் பாடசாலைக்குப் போவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிந்துயா மட்டும் ஒரு மூலையிலே முடங்கிக் கிடந்தாள். பாவம் அவளால் என்ன செய்ய முடியும். இரண்டு கால்களையும் இழந்துவிட்டாள். அதனால் மூலையிலே முடங்கியிருக்கவேண்டிய அவலம் அவளுக்கு... பாடசாலைக்குப் போகவேண்டும் என்ற ஆசை சிந்துயாவுக்கு, காலில்லாமையினால் என்ன செய்வாள் அவள்.

பாட்டியின் மகளின் பிள்ளைகள்தான் இந்துகா, சிவா, சிந்துயா.... இந்த மூன்று பிஞ்சுகளையும் கூடஇருந்து பார்க்க முடியாமல் தாயும், தந்தையும் செத்துப் போய்விட்டனர். இப்போது பாட்டிதான் இவர்களின் தாயும், தந்தையும். எத்தனையோ துன்பங்கள் துயரங்களுடன் இவர்களைக் கிழவி வளர்த்து வருகின்றாள்.

பிரதேச செயலகத்தில் சனக்கூட்டம் நிறைந்து காணப் பட்டது. காங்கேசன்துறை, மயிலிட்டி, தையிட்டி, பலாலி என்று அந்தப் பகுதியிலே குடியிருந்தவர்கள் நிறையப்பேர் கூடியிருந்தனர். ஒரே ஊரிலே குடியிருந்து இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுத்துக் கொண்டவர்கள் இடம்பெயர்ந்து நீண்ட காலமாகிய போதிலும் மீளக் குடியமர வேண்டும் என்பதிலே அவர்களின் மனம் துடித்துக் கொண்டது. ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சுக துக்கம் விசாரித்துக் கொண்டனர்.

எங்கடை ஊருக்கு எப்ப போவம் என்பதுதான் ஒவ்வொரு வரினதும் எதிர்பார்ப்பு. எது எப்படி இருந்தாலும் ஊருக்குப் போக விடவேணுமே... இந்தா.... இப்ப என்று அறிக்கைகள் வரும் ஆனாலும் யாரையும் உள்ளே போகவிடவில்லை. “போர் முடிந்துவிட்டது. எனியும் எங்களை ஏன் மறிக்க வேணும். எங்களை எங்கடை ஊருக்கு விடலாம் தானே!” இவ்வாறுதான் கூடியிருந்தவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

அலுவலக உதவியாளர் மூலம் ஒவ்வொருவராக அழைக்கப் பட்டு விபரங்களைப் பதிவுசெய்து கொண்டிருந்தனர். நீண்ட நேரத்தின் பின்பு பாட்டியின் பெயரைச் சொல்லி உள்ளே வரும்படி அழைத்தார்கள்.

“கண்டறியாத பதிவு” புறுபுறுத்தவளாக உள்ளே நுழைந்தாள் அவள். “வாங்கோ அம்மா” ஒரு ஆணின் குரல் வரவேற்றது. “அம்மா உங்கடை சொந்த இடம் எது?” “மயிலிட்டி ஐயா...” “மயிலிட்டி. எத்தனையாம் ஆண்டு இடம்பெயர்ந்தனியன்?” “தொண்ணூறாம் ஆண்டு வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டன்” “உங்கடை வீடு கல்வீடா? மண்வீடா? தோட்டக் காணிகள் இருக்குதா? குடும்ப அங்கத்தவர்கள் எத்தனைபேர்? இப்ப எங்க இருக்கிறியன்? நிவாரணம் எடுக்கிறியளா?” கொழும்பிலை இருந்து வந்த அதிகாரிகளிலை ஒருவன் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டான்.

அவனின் கேள்விகளால் எரிச்சலடைந்த பாட்டி “இஞ்சை பார் தம்பி உந்தக் கேள்வியளைத் தானே திரும்பத் திரும்பக் கேக்கிறியள். எங்களைச் சொந்த ஊரிலை இருந்து அடிச்சுக் கலைக்கும் போது ஒண்டுமே கேக்கேல்லை. இப்ப மீளக் குடியமர விடும்போது என்ன கேள்வி கேக்கிறியள். இவ்வளவு காலமும் சண்டை எண்டு சொல்லி எங்களைப் போகவிடாமல் மறிச்சு வைச்சிருந்தியள். இப்பதான் சண்டை முடிஞ்சிது. எங்களை எங்கடை ஊருக்குப் போகவிடுங்கோ.... உங்கடை நிவாரணமும் வேண்டாம் உதவியும் வேண்டாம்” பொரிந்து தள்ளினாள் கிழவி.

கிழவியின் பேச்சிலே இருந்த தைரியம் இருந்தவர்களை ஒருகணம் திக்குமுக்காட வைத்தது. “அம்மா உங்கடை நிலமை விளங்குது. பதிவுகளை எடுத்துவரச் சொல்லித்தான் எங்களை அனுப்பி வைச்சிருக்கினம்” என்றான் அதிகாரிகளில் ஒருவன்.

“எங்கடை ஊருக்கு எங்களை விடவேணுமெண்டு சனங்கள் சொல்லுது எண்டு போய்ச் சொல்லுங்கோ” கோபமாகச் சொல்லி விட்டு வெளியேறினாள் பாட்டி.

சோர்ந்து வடிந்தவளாக வீடு வந்து சேர்ந்தாள் கிழவி. “என்ன பாட்டி என்னவாம்” இந்துகாவின் கேள்வி. “எல்லாம் பழைய பல்லவிதான்” பாட்டியின் பதில்.

பிள்ளைகள் மூவரினதும் முகங்களிலே பசிக்களை இருந்ததைக் கண்டு கொண்டாள் கிழவி. “இந்தா இந்துகா இதிலை பாண் இருக்குது. வெட்டி மூண்டுபேரும் சாப்பிடுங்கோ...” சொல்லியவாறு பாணைக் கொடுத்தாள். பசிக்களையில் பாணைப் பங்கிட்டுச் சாப்பிட்டனர்.

அவர்கள் சாப்பிடுவதை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கிழவி. இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வளுக்கு ஒருகணம் பழைய நினைவுகள் வந்து இரைமீட்டிக் கொண்டது.

மயிலிட்டிதான் கிழவியின் ஊர். வரும்போது கிழவியின் கணவர் செல்லடிபட்டு இறந்துபோக மூன்று பிள்ளைகளுடன் இடம்பெயர்ந்து கடைசியில் முள்ளிவாய்க்காலில் குடியேறி அங்கிருந்தபோதுதான் கிழவியின் இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளும் ஷெல்பட்டு இறந்துபோக ஒரே ஒரு மகனும் மருகனும் இந்த மூன்று குழந்தைகளுமாக அங்கே இருந்தனர்.

இறுதி யுத்தம் நடைபெற்ற காலப்பகுதியில் ஒரு நாள் நடைபெற்ற சண்டையில் மகளும் மருமகனும் செத்துப்போக பாட்டியும் குழந்தைகளும் தனிமரமாக.... அவர்களை வளர்த்துவிட வேண்டும் என்ற துடிப்போடு.... வீடு வீடாகப் போய்க் கூலி வேலை செய்து குழந்தைகளை வளர்த்து வருகின்றாள். இந்துகாவும், சிவாவும் எப்படியோ தங்களைப் பார்த்துக் கொள்வார்கள். ஷெல்பட்டு இரண்டு கால்களையும் இழந்துபோன சிந்துயாவை எண்ணியே கிழவியின் மனம் பரிதவித்துக்கொண்டிருந்தது.

“கிழவி.... கிழவி” வாசலிலை கேட்ட குரல் மூலம் நினைவுகளிலிருந்து மீண்டெழுந்தாள் கிழவி. “என்ன கிழவி எப்ப வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடப் போறியள். எனக்கு வீடு வேணும். எனியும்

உங்களை இருக்க விடமாட்டன். வீட்டைவிட்டு எழும்புங்கோ” வீட்டுக்காரி கண்டபடி பேசினாள்.

“இஞ்சை பாருங்கோ அம்மா உங்கடை வீடு எனக்கு வேண்டாம். எங்களை இன்னும் மீளக்குடியமர விடேல்ல. விட்ட உடனை போயிடுவம். கொஞ்சம் இருக்க விடுங்கோ” மன்றாடினாள் பாட்டி.

“என்ன கிழவி கொழுப்பு நியாயம் பேசறாய்.... உடனை வீட்டை விட்டு வெளியேறு. இல்லாட்டி பொலிசைக் கொண்டு வந்து தான் எழுப்புவன்” குடேறிப் பேசினாள் வீட்டுக்காரி.

கிழவி தன் பக்கத்து நியாயங்களை எடுத்துக் கூறியும் வீட்டுக்காரி கேட்பதாக இல்லை.

“அம்மா நீங்கள் கண்டபடி பேசவேண்டாம். இந்த மாசம் முப்பதாம் திகதி உங்கடை வீட்டை விட்டுப் போவம். அதுவரை இருக்க விடுங்கோ” அழுதாள் இந்துகா.

“குழந்தை அமுகுது அதுதான் விட்டுட்டுப் போறன்... முப்பதாம் திகதி வாறன்” சொல்லிவிட்டுப் போனாள் வீட்டுக்காரி. பன்னிரண்டு வயதுடைய இந்துகாவின் துணிவைக் கண்ட பாட்டி மனம் மகிழ்ந்தாலும் எங்கை போறது என்னும் கேள்வி பாட்டியைக் குழப்பியது.

நாட்கள் ஒவ்வொன்றாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. மீளக் குடியமர விடுவதில் எந்த முன்னேற்றமும் கிடைக்கவில்லை. இந்த நிலையில் தான் பத்திரிகையில் வந்த செய்தியொன்று பாட்டியை நிலை குலைய வைத்தது.

இதுவரை மீளக் குடியமர விடப்படாத காங்கேசன்துறை, மயிலிட்டி, பலாலி போன்ற பகுதிகளை அரசாங்கம் உயர் பாது காப்பு வலயம் என்ற போர்வையில் தட்டிப் பறிக்க முயல்வதாகச் செய்தியை அறிந்து கொண்டாள்.

இச்செய்தி காட்டுத் தீயைப் போல எங்கும் பரவிக் கொண்டது. மக்களெல்லாம் விழித்துக் கொண்டனர். நியாயம் கேட்டுப் போராட்டம் நடத்த முடிவெடுத்தனர்.

இடம்பெயர்ந்து இதுவரை மீளக் குடியமராத அனைவரும் பிரதேச செயலக வாசலில் கூடினார்கள். மக்களின் போராட்ட உணர்வை தட்டிப் பறித்து, உரிமைகளை மறுப்பதற்குக் காவல் படைகளும் குவிக்கப்பட்டனர்.

மக்கள் சுலோக அட்டைகளுடன் கூடித் தமது உரிமைகளைக் கேட்டனர். “இது எங்கடை மண், எங்கடை வீடுகளுக்கு, எங்கடை மண்ணுக்குப் போகவிடாமல் தடுக்க உங்களுக்கு உரிமை இல்லை. எங்களை வாழவிடு, இல்லையேல் சாகவிடு” என்று பாட்டி ஆவேசமாகச் சொன்னாள்.

கூடியிருந்தவர்களும் சேர்ந்து குரல் கொடுத்தார்கள். குவிக்கப்பட்ட காவல் படையினர் மக்களுடன் முரண்பட்டனர். அப்போது கிழவி “நீங்கள் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்யிறியள். நாங்கள் எங்கடை வீட்டை போகமுடியாமல் தவிக்கிறம். எங்களை எங்கட ஊருக்குப் போக விடவேணும். இல்லை யெண்டால் இந்த இடத்தை விட்டுப் போகமாட்டம்” என்று கத்தினாள். போராட்டம் முற்றியது. வாக்குவாதமாக மாறித் தடியடி, கண்ணீர் புகைக் குண்டு என்று பிரச்சினை முற்றிக் கொண்டது. மக்களெல்லாம் நாற்புறமும் சிதறி ஓடினார்கள். கிழவி மட்டும் இருந்த இடத்தை விட்டு நகரவேயில்லை. “என்னை என்றை ஊருக்குப் போகவிடு” என்று ஆவேசமாகக் கத்தினாள். அவளுடைய ஆவேசம் காரணமாக நெஞ்சுவலி ஏற்பட்டது. நெஞ்சைப் பொத்தியவாறு துடித்தாள். அவளுக்கு ஏற்பட்ட நெஞ்சுவலியால் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்ணீர்ப் புகைக்குண்டு வீசப்பட்டதால் புகையின் நடுவிலே பாட்டியின் உயிர் பிரிந்துவிட்டது.

“ஊருக்குப் போகவிடு” என்று போராடியவர்களைக் காவல் படை அடித்துவிரட்டப் பாட்டி மட்டும் உயிர் பிரிந்தவளாகக் கிடந்தாள்.

அன்று மாலை நாலு மணியைக் கடந்துவிட்டது. பாட்டியைக் காணாமல் குழந்தைகள் ஏங்கியபடி இருந்தனர். எந்தவொரு தகவலும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதேவேளை அவர்கள் குடியிருந்த வீட்டுக்காரி வந்தாள்.

“என்ன கிழவி இண்டைக்கு முப்பதாம் திகதியெல்ல... இன்னும் வீட்டைவிட்டு எழும்பலையே?” கத்தினாள். “கொஞ்சம் பொறுங்கோ அம்மா பாட்டியை இன்னும் காணேல்லை” இந்துகா பதில் கூறினாள். “கொஞ்சமும் பொறுக்க முடியாது” என்று வீட்டுக்காரி திட்ட உடுப்புக்களை எடுத்துப் பை ஒன்றிலே போட்டுக் கொண்டு கால்களை இழந்த தங்கையைச் சிவாஷடன் சேர்ந்து தூக்கிக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாள் இந்துகா.

போகுமிடம் எங்கே என்று தெரியாமல் நடந்து போனவர் களுக்குப் பரந்து விரிந்து நின்ற ஆலமரமொன்று நிழல் கொடுத்தது.

அப்போது உயிரற்ற பாட்டியின் உடலைச் சுமந்தபடி வந்த வாகனமொன்று குழந்தைகளைக் கண்டு நின்று கொண்டது. உள்ளே கிழவி வளர்த்தப்பட்டிருந்த நிலைகண்டு இந்துகா குழறிக்கத்தினாள். பாட்டி இறந்து விட்டாள் என்பதை மூவரும் தெரிந்து கொண்டனர்.

வந்த வாகனத்திலிருந்து கிழவியின் சடலத்தை அந்த இடத்திலேயே இறக்கிவிட்டு வாகனம் போய்விட்டது. குழந்தைகள் மூவரும் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர்.

திடீரென்று வானம் கறுத்து மழை பெய்யத் தொடங்கியது. மூவரும் மழையிலே நனைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். மழையோ விடாமல் கொட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது.....!!

(தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களம் தனது வெள்ளிவிழாவை ஒட்டி நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற கதை)

உறுதி இலக்கம் 1919

-மாலா மதிவதனன்-

காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு நேரத்தைப் போக்குவது என்பது கந்தையருக்கு மிகவும் கஷ்டமான காரியமாக இருக்கும். வழமைபோல நெற்றில் நியூஸ் பார்ப்போம் என்ற எண்ணம் மேலிடக் கண்களில் பொருத்தப்பட்ட லென்னைச் சீர்செய்து கொண்டு கணனியின் முன் அமர்ந்தவருக்குத் தமிழ் நெற்றில் காணப்பட்ட தலைப்பு ஒன்று தவிப்புத் தரத்தொடங்கியது. கணனியைச் செயலிழக்கச் செய்துவிட்டுக் குட்டிபோட்ட பூனைபோல அங்கு மிங்கும் அறையினுள் உலாவிக் கொண்டிருந்தார். இரவு வேலை முடிந்து வீடு திரும்பிய அருள் “என்னப்பா விடியவே பெரிய யோசனை போல இருக்கு” என வினவவும் தனக்கு ஒரு வடிகால் கிடைத்த மகிழ்வில் “தம்பி சேதி தெரியுமோ. எங்கட இடமெல்லாம் ஆமி விட்டிட்டாங்களாம். தொண்ணூறு வீதமான சனம் சொந்த இடங்களுக்கு வருகின்றாம்” குழந்தையின் குதூகலிப்புடன் கூறியவருக்கு அருளின் முகபாவம் என்ன கூறியதோ தெரியாது. நிறுத்திக்கொண்டார். “அதுக்கு இப்ப என்னப்பா? மீள் குடியமர்வு மெல்ல மெல்ல நடக்கும் தானே. புது விசயம் இல்லையே?” வினாவோடு நிமிர்ந்தான். அருளின் கேள்வி அவரைச் சங்கடப் படுத்தினாலும் தனது ஆர்வத்தில் “தம்பி மாவிட்டபுரம் கோயிலுக்கு வடக்காலயும் விட்டிட்டாங்களாம். அங்க தானே எங்கட சொந்த இடம். நீ பிறந்த மண். நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு மண் அடிச்சு உழைச்சுக் கட்டிய வீடு. வீட்டைச் சுத்தி வேம்பும், பிலாவும், தென்னையுமா எவ்வளவு மரங்கள்” அவரது முகத்தில் தெரிந்த மலர்வு அருளை அசர வைத்தது. “அப்பா அந்த ஆறு பரப்புக் காணியையோ சொல்லுறியள். அங்க போகலாம் என்றால் தெல்லிப்பழையில் இருக்கிற சின்னம்மாவுக்கு ஒரு பவரை அனுப்பி விக்கச் சொல்லுவம்”.

அருள் நிறுத்தவில்லை “விக்கிறதோ” என்ற தந்தையின் உரத்ததொனி. புரைக்கேறி இருமத் தொடங்கினார். மகன் அவரது தலையைத் தட்டி நெஞ்சைத் தடவி விட்டான். “இல்லை. இல்லை

அப்பா விக் கேல்ல. நீங்கள் கொஞ்சம் அமைதியாய் இருங்கோ. பிறசர் கூடப்போகுது.” சமாளிக்கத் தொடங்கினான். தொடர்ந்து வந்த அவரது கேள்வி அவனைத் தூக்கிப்போட்டது. “தம்பி ஒருக்கா நீயும் நானும் யாழ்ப்பாணம் போய் வருவமோ” அவரது கேள்விக்குப் பதில் கூறாது வேலையால் வந்த அயர்வும், தந்தையின் குழந்தைத் தனமான கேள்வியால் வந்த உணர்வும் உடலில் ஒருவித சோர்வைத்தரப் படுக்கையறைக் கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டான். கண்ணை மூடி ஓய்வெடுக்க எண்ணினாலும் மனம் குழம்பி அடம் பிடித்தது. நினைவுகள் நெஞ்சில் அலை அலையாய் எம்பி எம்பி எழுந்தன.

அழகிய தீவாம் இலங்கையின் வடபால் அமைந்த யாழ்ப்பாணத்தின் எழில்மிகு பிரதேசமாம் மாவிட்டபுரம். மாவைக் கந்தனின் மாசில்லா அருள்மழையில் மூழ்கிக் கடின உழைப்பால் உயர்ந்த கண்ணியமானவர்களின் வாழ்விடம். இராணுவ நடவடிக்கை காரணமாகத் தொண்ணூறுகளில் இருப்பிடங்களைத் தொலைத்துவிட்டு ஏதிலிகளாக முடிச்சுக்காவினளாய் மாறிவிட்ட தமிழர்களின் வாழ்வியல் கோலங்களில் வரையப்பட்ட குடும்பங்களில் ஒன்றுதான் கந்தையரின் குடும்பம்.

இடம் மாறி இடம் மாறி இருந்து எழும்பியபோதும் கந்தையா தனது ஒரே ஒரு மகனான அருளை எப்படியாவது படிப்பித்திட வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் கூலி வேலையுடன், விறகு வெட்டியும் ஒருவாறு அவனது கல்விக் கடலில் கரையேற்றி விட்டார். தமிழனுக்குத் தான் கற்ற கல்விதான் தலைகாக்கும் என்பது கந்தையரின் தாரக மந்திரம். இடம்பெயர்ந்த நாள்முதலாய் மன உழைச்சல் காரணமாய் மனைவி கனகம் நிரந்தர நோயாளியாய் மாறிவிடவும் அருளுக்குத் தாயாகவும், தந்தை யாகவும் கந்தையரே கடமை செய்து வளர்த்துவிட்டவர். அருளும் தனது நிலைமை உணர்ந்து படித்ததனால் உயர்கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு லண்டனில் கிடைக்கவும், கல்வியோடு தொழிலும் சேரக் குடும்பம் குழந்தை என அருள் லண்டன் வாசியாகிவிட்டான். சில வருடங்கள் செல்லவும் தனது தந்தையையும் லண்டனுக்கு

அழைத்துச் செளகரியமான வாழ்வை வழங்கித் தனது ஆசையையும் தீர்த்துக் கொண்டான். காலத்தின் சோதனையால் காலமாகிவிட்ட தனது தாய்க்குக் கடமை செய்யவில்லையே என்ற கவலை அவனை இடையிடையே வாட்டும்.

அதுபோலத்தான் இன்றும் தன் தந்தையின் ஆசையை நிறைவேற்ற எண்ணியவனாய்த் தூங்கிப் போனான். தூங்கி எழுந்த வனின் மனம் ஒருவாறு தெளிந்து காணப்பட்டது. எனக்காக எவ்வளவோ தியாகம் செய்து உழைத்த அப்பாவைக் கடைசிக் காலத்தில் கவலைப்பட வைக்கக்கூடாது. முடிவெடுத்தவனாய் முகம் கழுவிவிட்டு முன் அறைக்கு வந்த அருள் சாய்மனைக் கதிரையில் விட்டத்தைப் பார்த்த வண்ணம் படுத்திருந்த தந்தையின் அருகே சென்றான். “தம்பி அந்தக் காணியையும் வீட்டையும் விற்று வாற காசு உனக்கு வேணுமென்டால் இந்தா இந்த பாங் புத்த கத்தில் இஞ்ச தாற அகதிக் காசைப் போட்டு வச்ச இருக்கிறன். இதைப்பிடி. நீ வச்சுக்கொள். காணியை மட்டும் விற்றுப்போடாதை. நான் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறேன்” என்ற அவரது கூப்பிய கைகளைத் தன் கையோடு அணைத்துக்கொண்டான். “அப்பா நாங்கள் வாற கிழமை யாழ்ப்பாணம் போவோம்” என அருள் கூறவும் தன் மகனை வாரித் தழுவிய அந்த வயோதிபக் கைகளில் இருந்த உணர்வு வெளிப்பாட்டை அவனால் உணர முடிந்தது.

“அப்பா நானும் உங்களோட வரப்போறன்” என்று ஒற்றைக் காலில் நின்ற தனது பத்து வயது மகனை அருளால் தவிர்க்க முடியவில்லை.” “நீங்கள் யாழ்ப்பாணம் போகவேண்டாம். அங்க இன்னும் சண்டை முடியவில்லை. இப்பவும் ஆட்களைக் கடத்துறாங்கள். நீங்கள் அங்க போறதெண்டால் நான் கண்டாவுக்கு அம்மா வீட்ட போட்டு வரட்டே” என்ற மனைவிக்கு “கொஞ்சம் எண்டவுடன் அம்மா வீட்டை பறக்க நிக்கிற உமக்கு அம்மாவில் இருக்கிற பாசம் போலத்தானே அப்பாவுக்கும் தனர் ஊரில் பிடிப்பு இருக்கும்” எனத் தந்தையின் ஆசைக்குக் காரணம் கண்ட அருள் மனைவிக்கும் பச்சைக் கொடி காட்டினான்.

எயர் லண்டன் கொழும்பில் தரைதட்டியது. அருளையும் அவன் மகனையும் தந்தையாரையும் சுமந்து வந்த தனியார் பஸ் வண்டி காலை வேளை யாழ்ப்பாண வீதியில் விரைந்து கொண்டிருந்தது. சின்னக் குழந்தையாய்க் கந்தையர் யன்னலோடு எட்டி எட்டி வெளியே பார்த்துப் பார்த்துத் தனக்குள் வியப்பது தெரிந்தது. “என்னப்பா எழும்பி எழும்பிப் பார்க்கிறியன். வயிறு நோகப் போகுது” என்றான் அருள். “தம்பி பார்த்தியே யாழ்ப் பாணத்தை எவ்வளவு மாறிப்போச்சு. எவ்வளவு கட்டிடங்கள். நாங்கள் ஓடிப்போகேக்க எல்லாம் இடிஞ்சு கொட்டிண்டு போயெல்லே இருந்தது. எங்கட வீடும் இருக்குதோ, இல்லையோ மாவிட்ட புரத்தான் காப்பாத்தி வைச்சிருப்பான். எனக்கு அவனிலை நம்பிக்கை கிடக்கு” என்றவரது கைகள் தலைக்குமேல் ஒரு கும்பிடு போட்டுக் கொண்டது.

தெல்லிப்பழையில் சின்னம்மா வீட்டில் அவர்களை இறக்கி விட்டு வண்டி நகர்ந்தது. கந்தையர் குனிந்து மண்ணைத் தொட்டு நெற்றியில் பூசிக்கொண்டார். பேரனும் தாத்தாவைப் பார்த்துத் தானும் பூசிக்கொண்டான். சின்னம்மா வீட்டில் ஓய்வெடுத்த பின் மாலை ஓட்டோ ஒன்றை வாடைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு மூவரும் மாவிட்டபுரம் நோக்கிப் பயணித்தனர். “அண்ணை சென்றிக்கு அங்காலயோ இங்காலயோ உங்கட வீடு” அவன் கேட்டது அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. “சென்றியோ தம்பி... நீர் மாவிட்டபுரம் கோயிலடிக்கு விடும். அதில இருந்து வடக்கால சந்தியில் இருந்து இரண்டாவது வீடு. சந்தியில் நின்று பார்க்கத் தெரியும்.” கந்தையாரின் தொனி உரத்து ஒலித்தது. “அங்க பார் அருள், இஞ்ச புளியடி வைரவரை, அங்க உனர் பள்ளிக்கூடம், உதில தெரியுது மணியத்தின்ர கடை” கந்தையருக்கு இருக்கை இருப்புக் கொள்ளவில்லை. “அப்பா கொஞ்சம் அமைதியாய் இருங்கோ. சந்தோசத்தில் பிறசர் கூடப்போகுது.” அக்கறையுடன் கூறிக்கொண்டான். “அருள் என்ன கூடி நான் செத்தாலும் இனிப் பரவாயில்லையடா. எங்கட மண்ணில எரியக் குடுத்து வைக்க வேணும். எங்கட உரிமைச் சடலை கீரிமலை தானே. இப்ப அங்க

எரிக்க விடுவினம் என்ன?” என்ற அவரது பேச்சு அருளின் கடுமையான வார்த்தையால் தடைப்பட்டது. “இப்ப எதுக்கு விசர்க்கதையன்? பேசாமல் வாங்கோ.” ஓட்டோவின் பிறேக் அவர்களுக்கும் பிறேக் போட வெளியே இறங்கினர். மாவிட்டபுரத்தானின் ஓங்கி உயர்ந்த கோபுரம் கண்ணில் படவும் கரம் கூப்பினர்.

“அப்பனே முருகா உன்ர வாசல் கண்டு இருபத்திரண்டு வருஷம். ஆண்டவா நான் குடுத்து வச்சவன்” நிலத்தில் விழுந்து வணங்கினார். மூவரும் நடந்து சந்திக்குச் சென்றனர். சந்திக்கு அப்பால் ஆள் நடமாட்டம் எதுவுமில்லை. ராணுவத்தினர் அங்கு மிங்கும் நடமாடிக்கொண்டிருந்தனர். இவர்களைக் கண்டதும் சிப்பாய் ஒருவன் அருகில் வந்தான். “கௌத?” அவனது மொழி இவர்களுக்குத் தெரியாது. “எங்களுக்கு சிங்களம் தெரியாது” அருள் பேந்தப் பேந்த விழித்தான். சிப்பாய் தனது கைகளைத் தட்டி “ரமேஸ் என்ன” வேறொரு சிப்பாயை அழைத்தான். “ஏன் ஐயா இங்க வந்து” அவனுக்கு கொஞ்சம் தமிழ் தெரிஞ்சிருந்தது. “எங்கட வீட்ட பார்க்கவேணும்..... இதில கொஞ்சம் உள்ளுக்குப் போனால் தெரியும்” எட்டிக் கையை நீட்டிக் காட்டினான். “இந்தக் கம்பிக்கு அங்கால போகமுடியாது. உங்கட வீடு என்ற உறுதி இருக்கா?” முடியாது என மறுத்தாலும் ஒரு வெளிச்சம் தென்பட்டது. “உறுதி இருந்தா உள்ள விடுவீங்களா?” ஆவலோடு கந்தையர் கேட்டார். “பெரிய தொரகிட்ட காட்டி கேட்டுப் பார்க்கலாம்” அவன் சிரித்து வழியனுப்பினான். “தம்பி எங்கட உறுதி இலக்கம் 1919. எனக்கு நல்ல மனப்பாடம். வீட்டை விட்டு ஓடேக்க எல்லாத்தையும் தொலைச்சுப்போட்டன். டி ஆ றோ கந்தோரில் எடுக்கலாம் தானே. எனக்கு நல்லாத் தெரியும் 1919”. அவரது மனம் அங்கலாய்த்தது.

கச்சேரியில் உடனே எடுப்பதற்குச் சில நோட்டுக்கள் கரைந்தன. தமிழ் தனக்குத் தெரியாது எனவும், அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துத் தரும்படியும் இராணுவப் பொறுப்பதிகாரி கேட்கவும், மேலும் சில நோட்டுக்கள் கரைந்தன. சின்னச் சிப்பாயில் இருந்து பெரிய அதிகாரி வரை பல

நோட்டுக்கள் கரைந்து ஒருவாறு வீட்டைப் பார்க்கச் செல்ல அனுமதி கிடைத்தது. தமது வாகனத்தில் உள்ளே அழைத்துச் சென்றனர். வீட்டு வாசலில் இறங்கிய கந்தையரது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் ஆறாய் ஓடியது. முற்றத்து மண்ணில் உருண்டு புரண்டார். வீட்டைச் சுற்றி சுற்றி வந்தார். அவரது செயற்பாட்டைக் கண்டு தனது தந்தைக்கு ஏதும் ஆகிவிடுமோ என அருள் பயந்தான்.

“அப்பா என்ன இது கொஞ்சம் அமைதியாய் இருங்கோ” எனத் தந்தையைத் தன்னுடன் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டான். அவர்களது வீடு இராணுவத்தினரது பயன்பாட்டில் இருந்தமையால் வீடு உடைக்கப்படாமல் இருந்தது. பக்கத்து வீடுகள் எல்லாம் கற் குவியலாய்க் காட்சி தந்தன. வீட்டைச் சுற்றி வந்த கந்தையர் வேலியின் அருகே தொங்கிய சட்டமிடப்பட்ட படம் ஒன்றைத் தூக்கிப் புரட்டிப் பார்த்தார். அதனை நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டார். அருள் படத்தை வாங்கிப் பார்த்தான். “அம்மா” அந்த வீட்டின் முன்னே நின்று அம்மா எடுத்த புகைப்படம். அதை ஆசையாய் பிறேம் போட்டு சுவரில் மாட்டி இருந்தவ. “பிரபு இங்க வா. இதுதான் உன்ர அப்பம்மா” எனத் தன் மகனுக்குக் காட்டினான். “நேரமாச்சு நீங்க போகவேணும்” சிப்பாய் சொல்லிக்கொண்டு போனான். கந்தையரால் வீட்டை விட்டு நகர முடியவில்லை. பிரபு கரித்துண்டினால் வீட்டுச் சுவரில் “கந்தையா, அருள், பிரபு” என எழுதிக்கொண்டிருந்தான். “பெரியதுரை உங்கள வரட்டாம்” சிப்பாய் ஒருவன் அழைத்தான். வேறொரு வீட்டினுள்ளே அவர்களது சிலில் அலுவலகம் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. “இதில் சைன் வையுங்க. நீங்கள் இந்த வீட்டில் இருக்க விரும்புறிங்களா என்று எழுதியிருக்கு. இதைப் பெரிய ஓபிசுக்கு அனுப்பினால் உங்கள் இருக்க விடுவினம்”. எனச் சிப்பாய் கூறவும் கந்தையர் சிங்களத்தில் எழுதியிருந்த கடிதங்கள் பலவற்றில் கையொப்பம் இட்டார். அந்தக் கையொப்பங்களை இடும்போது ஏனோ கந்தையருக்கு ஏதோஒன்று தன்னை விட்டுப் பிரிவதுபோலத் தோன்றியது. அந்த இடத்தை விட்டு நகர முடியாமல் நகர்ந்து சின்னம்மா வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

கந்தையா ஓய்ந்து போய் இருந்தார். மனைவியின் படத்தைப் பத்திரமாய்த் தன் பெட்டியினுள் பூட்டி வைத்தார்.

“நானைக்குப் புறப்பட வேண்டும்” என்ற எண்ணம் உந்த அருள் பெட்டிகளைத் தயார்ப்படுத்தினான். மனம் சலிப்பாய்ச் சலித்தது. வீட்டைப்பற்றிக் கேட்டுக் கேட்டுப் பிரபு தாத்தாவைக் கரைச்சல் கொடுத்தான். தமது வீடு காணி பற்றிச் சலிக்காமல் கந்தையர் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தார். வீட்டோடு தன்னை விட்டுப் பேரன் எடுத்த புகைப்படத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்த மடைந்தார். செய்தி கேட்பதற்காகத் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியைப் போட்ட கந்தையருக்கு “நானைக் காலை தெல்லிப் பழையில் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி. அத்துமீறி இரானுவத்தினரின் நில அபகரிப்புக்கு எதிராக...” என்ற செய்தி காதினூடு மூளைக்கு விரைந்தது. “தம்பி அருள், நானைக்கு இந்த ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்து கொண்டு மறுநாள் கிளம்புவோம்! எங்கட நிலங்களை விடச்சொல்லி நாங்கள் கேட்காம வேற ஆர் கேட்கிறது” இளைஞனாய் மாறிவிட்ட தந்தையைப் பார்க்க அருளுக்குக் கோபம் வந்தது. “அப்பா ரிற்கற் காஞ்சல் பண்ணிப் போட எவ்வளவு செலவாகும். நாளண்டைக்கு நாங்கள் அங்க நிக்க வேணும்” தனது கோபத்தை வெளியாகக் கூறினான். “அப்ப நான் இங்க நிக்கிறேன். நீங்கள் போங்கோ” வெகுளியாகக் கூறிய தந்தையை நினைத்து அருளுக்குச் சிரிப்பதா அழுவதா எனப் புரியவில்லை.

தெல்லிப்பழை துர்க்கை அம்மன் ஆலய முன்றலில் பேரலையாய் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் கூடி நின்றனர். அருளும் கந்தையரும் அக்கூட்டத்தினுள் ஒருவராய் நின்று இருந்தனர். “அங்க சின்னத்தம்பி, இஞ்ச சிவா, எட பொன்னன்” என அவருக்குத் தெரிந்த அனேகம் பேர் அங்கு நிற்கவும் ஓடி ஓடிச் சென்று அவர்களுடன் அளவளாவினார். தன் நண்பர்கள், உறவுகளைக் கண்டதில் பெரும் ஆனந்தமடைந்தார். “இந்தப் பேரணியோட எங்கட வாழ்விடப் பிரச்சனைய உலக நாடுகள் புரிந்து கொள்ள வேணும்” என்ற உணர்வு அங்கு நின்ற ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் உறுதியாய்த் தெரிந்தது.

திடீரென அங்கு வந்து குவிக்கப்பட்ட பொலிசார், இராணுவத்தினரைக் கண்ட மக்கள் சிதறி அங்கும் இங்கும் ஓடத் தொடங்கினர். சன நெரிசலில் அருளும் கந்தையரும் பிரிந்து போயினர். சனத்தை விரட்டப் பொலிசார் கண்ணீர்ப் புகை, தடியடி களைப் பிரயோகித்தனர். கந்தையரின் மண்டையிலும் ஒரு அடி விழவே, நிலத்தில் அவர் சரியவும் அவர் மேல் பலர் பாதங்கள் மிதித்து ஓடினர். ஒரே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது அந்தப் பூமி. எல்லாம் சற்று நேரத்தில் அடங்கவும் தனது தந்தையைக் காணாது அருள் தவித்துப் போனான். வேட்டியில் புழுதி புரளவும் வீழ்ந்து போய் இருந்த ஆவி அடங்கிய கந்தையரின் உடலே அருளுக்குக் கிடைத்தது. கதறினான், கட்டிப் புரண்டான். அவரது ஆசையின்படி கீரிமலைச் சுடலையில் தகனம் செய்துவிட்டு மகனுடன் புறப் பட்டான். “அப்பா உங்களுக்குப் பிறகு இந்தக் காணி எனக்குத் தானே. நான் ஒருத்தருக்கும் விக்க மாட்டன்” என்ற பிரபுவை ஆரத் தழுவினான். அன்று கந்தையர் கையொப்பமிட்டது அந்தக் காணியையும் வீட்டையும் அரசுக்கு வழங்கும் பத்திரம் என்பதையும், மீளக் குடியேறாத பகுதியில் இருக்கும் வீடுகளைப் பொறுப்பெடுக்கும் பட்டியலில் 1919 உறுதி காணியும் அரசிற்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கப்படப் போவதனையும் தெரியாது இருவரும் லண்டன் நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

(தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களத்தின் வெள்ளி விழாவை ஒட்டி நடைபெற்ற சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்ற கதை)

எப்ப வருமோ?

-கமலா கிருயானந்தன்-

வேலியில் சாத்தியிருந்த ஓலைகளை எடுத்துத் தொட்டி யடியில் கொண்டுபோய் ஊறப்போட்டார் கந்தப்பிள்ளை அப்பு. ஊறிய ஓலைகளை எடுத்துக்கொண்டு மெதுவாகத் தனது தள்ளாத வயதில் மெல்ல மெல்ல நடந்து பலாமரத்தடி நிழலில் கொண்டுபோய்ப் போட்டுவிட்டுத் தோளில் கிடந்த துவாய்த் துண்டை எடுத்துத் தலையில் சுற்றிக்கொண்ட அப்பு, மெதுவாக இருந்து ஓலையைப் பின்னத் தொடங்கினார். “என்னப்பு ஓலை பின்னத் தொடங்கிவிட்டீங்களோ”, “ஓம் பிள்ளை வா வா” “என்னப்பு உங்கனர இடத்திற்கெல்லாம் இண்டைக்குப் போய்ப் பார்த்தவையாம். விட்டிட்டாங்களாம் நீங்கள் போகேல்லையோ” “என்ன பிள்ளை சொல்லிறாய் உண்மையாத்தான் சொல்லி றியோ” என்றவாறு அப்பு ஓலையின் மேல் மெதுவாகக் குந்தி யிருந்தார். “உண்மையாத்தான் அப்பு மாவிட்டபுரம் கோயிலுக்கு இஞ்சாலை யெல்லாம் விட்டவையாம், ஒரே மரக்காடாக் கிடக்கெண்டு குஞ்சன் சொல்லிக்கொண்டு போறான்”. வாயில் குதப்பிய வெற்றிலையை எட்டித் துப்பிய அப்பு “கந்தசாமியார் என்ற காலத்தில் என்ற இடத்துக்குத் திரும்பிப் போக விட்டுட்டார். நான் நாளைக்கு ஒருக்கா ஏலாட்டிலும் போய்த்தான் வரப்போறன்.” என்றவாறு உற்சாகத்துடன் மீண்டும் ஓலை பின்னுவதில் தனது கவனத்தைச் செலுத்தத் தொடங்கினார். “அப்பு வீட்டில் நாய் குரைக்குது, யாரோ வந்திருக்கினம் போல. நான் போய் ஒருக்காப் பார்த்திட்டு வாறன்”. “ஓம்பிள்ளை ஓம் போட்டுவா”

அந்த ஒரு மட்டையைப் பின்னி முடித்த கந்தப்பிள்ளை அப்பு மெதுவாக எழும்பிக் கிடுகைப் எடுத்துப் பரனில் வைச்சிட்டுத் தொட்டியடியில் போய்க் கால் கையை அலம்பிக் கொண்டு மெதுவாக நடந்து தனது சாய்மனைக் கட்டிலில் போய் நிமிர்ந்து படுத்துக் கொண்டார். கால்களை மெதுவாகத் தூக்கிக் கட்டில் சட்டத்தில் போட்டுக்கொண்டு தலையில் கட்டியிருந்த துவாய்த்

துண்டைக் கழட்டி முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டார். பெருமூச் சொன்றை விட்ட கந்தப்பிள்ளை அப்பு தனது பழைய நினைவுகளை மீட்கத் தொடங்கினார்.

“அந்தக் காலத்தில் கந்தசாமி கோயில் திருவிழாத் தொடங்கப் போகுதெண்டால் அந்த 25 நாளும் என்ன மாதிரி குடும்பம் சந்தோசமாய் இருக்கும். நாலு பிள்ளைகளையும் மனிசியையும் கூட்டிக்கொண்டு மாலை ஆறு மணிக்குக் கோயில் பக்கம் போனால் இரவு பத்து மணிக்குப் பிறகுதான் நடையில் வீட்டை வருவம். தேர், தீர்த்தம் எண்டால் எத்தின சொந்தம், பந்தம், உறவுகள், நண்பர்கள் எண்டு வீட்டில் எல்லே வந்து தங்குவினம். என்ன சந்தோசம். நினைக்கவே உடம்பெல்லாம் புல்லரிக்கிற மாதிரிக் கிடக்கு” ஆடுகள் கத்தும் சத்தம் கேட்டு முழித்துக் கொண்ட அப்பு நிமிர்ந்து எட்டி ஆட்டுக் கொட்டில் பக்கம் பார்க்கின்றார். அங்கை ஒன்றும் வித்தியாசமாகக் காணெல்ல என்று நினைத்துக்கொண்டு மீண்டும் சாய்மனைக் கட்டிலில் மெதுவாகச் சாய்ந்துகொண்டு கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

“அந்த நாளை மறக்கேலுமே. ஒரு சத்தம். எங்கை என்ன நடக்குமோ எண்டு தெரியாமல் பயந்து நடுங்கி, விழித்தெழும்பி, அழுதுபுலம்பி ஒவ்வொரு குடும்பமும் கையில் எம்பிட்டதோட ஓடின ஓட்டம் நினைச்சுப் பார்க்கேலாது. அண்டைக்கு வெளிக் கிட்டது தான். இருபத்தி இரண்டு வருஷமா எத்தின வீட்டுக் கோடியைப் பார்த்திட்டம். நானும் நினைச்சுப் பார்க்கிறன். இப்ப நான் இருக்கிறது பதினாறாவது இடத்தில. பதினாறு இடத் திலையும் எத்தின விதமான மனிதர்கள், எத்தின வேஷங்கள், எத்தின நாகரிகங்கள். நினைக்கவே என்னவோ செய்யுது. ஏதோ எல்லாத்தையும் சமாளிச்சுப் போட்டு எண்பத்து ஆறாவது வயதில் வந்து நிற்கிறன் எண்டால் அது ஒரு பெருமைதான். நாலு பிள்ளைகளையும் ஒரு மாதிரிக் கரைசேர்த்துப் போட்டன். நல்ல உத்தியோகத்திலையும் இருக்கினம். நல்ல பேரப்பிள்ளைகளையும் கண்டிட்டன். என்ற வேதனை எல்லாம் நான் பிறந்து வளர்ந்து,

ஓடியாடித் திரிஞ்ச வீடு வளவு, ஊர், சனத்தை என்ற காலம் முடியமுதல் பார்க்க வேணும் எண்டதுதான். கந்தசாமியார் எங்களைக் கைவிடேல்ல. கந்தன் அருள் காட்டுறான். நான் நாளைக்கு என்ற வீட்டை ஒருக்கா எப்படியாவது போய்ப் பார்த்திட்டன் எண்டால் காணும். என்ற சீவன் போனாலும் பரவாயில்லை” என்று நினைத்துக்கொண்டு கண்களை முழிச்சுப் பார்த்தார். மருமகள் வந்து சைக்கிளை விட்டுவிட்டு “அப்பு உங்கன்ரை வீட்டை விட்டிடினமாம். போய்ப் பார்க்கேல்லையே”.

சாய்மனைக் கட்டிலில் நிமிர்ந்து அமர்ந்து கொண்ட கந்தப் பிள்ளை அப்பு தோளில் கிடந்த துவாய்த் துண்டை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு “ஓம் பிள்ளை பக்கத்துவீட்டு அன்ரி வந்து சொன்னவா. கந்தசாமி கோயிலுக்கு இஞ்சாலை போகலாமாம். தங்கன்ர மயிலிட்டிப் பக்கம் இப்போதைக்கு போக இயலாது எண்டு கவலைப்பட்டுப் போட்டுப் போறா”. “என்னப்பு உள்ளுக்குப் போக இயலாதாம். ஒரே பத்தைக் காடாம் எண்டு போனவை சொன்னவ”. “என்ன இருந்தாலும் நான் நாளைக்குப் போய்ப் பார்க்கிறது தான்.” “எண்டாலும் அப்பு தனியப் போகா தைங்கோ. யாரையாவது துணைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ.” “விடியப் பார்ப்பம்” என்றவாறு மெதுவாகச் சாய்மனைக் கட்டிலில் இருந்து எழும்பிய கந்தப்பிள்ளை அப்பு ஆட்டுக் கொட்டகை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார். ஆடுகளுக்குக் குழைகளைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டு வந்து கைகால் அலம்பிக் கொண்டு மெதுவாக முகத்தைத் தனது துவாய்த் துண்டில் துடைத்தவாறு ஒழுங்கைப் பக்கமாக போகின்றார். இரண்டு வீடு தள்ளி வந்த மெயின் றோட்டில் போய்நின்று தனர் ஊர்பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கிறார் கந்தப்பிள்ளை அப்பு.

“என்ன அப்பு வீட்டுப் பக்கம் போகேல்லையோ” என்ற குரல் தன்னைத் தெரிந்த ஒருவரின் குரல் என்பதைத் தெரிந்துகொண்ட அப்பு குரலுக்குரியவர் யார் என்பதை அறியாத நிலையில் சற்று நேரம் மௌனமாக நின்றார். நீண்ட நேரம் நிற்கமுடியா நிலையில் வீதியருகில் கிடந்த கல்லில் மெதுவாக மதிலில் பிடித்தவாறு

அமருகின்றார். “முந்தியெல்லாம் இந்த நேரம்தானே வெத்திலைக் கொளுந்து பறிக்கிறது. மனிசி தேத்தண்ணி கொண்டுவந்து தரக் குடிக்கிற நேரம்” நீண்ட பெருமூச்சு விட்டவாறு “இப்ப ஒரு வெத்திலை மூண்டு ரூபாய்க்கு வாங்கிச் சப்பவேண்டிக் கிடக்கு. ஆசைஆசையாய்க் கட்டின வீடு, மூண்டு பெடியளும் நானும் கல்லுக் கிளறி கல்லறுத்துக் கட்டுவிச்ச வீடு. இப்ப பிள்ளையும் கொழும்பில. வீடு என்னமாதிரிக் கிடக்கோ. அல்லது யாரும் உடைச்ச கிடச்சப் போட்டாங்களோ தெரியாது. முருகன் பாடு பட்டுக் கட்டின வீடு எண்டதால காப்பாத்தி வச்சிருப்பான்.” “அப்பு என்ன கடுமையா யோசிக்கிறியள். நாங்கள் நாளைக்குக் காலைமை வீடு பார்க்கப் போறம். நீங்களும் வாங்கோவன். போய்ப் பார்த்திட்டு வருவம்” என்று கதிரிப்பிள்ளையின்ர மேன் கேட்டபோது தான் திடுக்கிட்டு நினைவுக்கு வந்தார். “ஓம் தம்பி நானும் காலத்தால ஒருக்காப் போய்ப் பார்ப்பம் எண்டுதான் இருக்கிறன்.” “இப்ப போனாங்கள் உள்ளுக்குள்ள போகேலாமல் போச்சு. அதுதான் நாளைக்குப் போவம் எண்டு வந்திட்டம். நான் வாறன் அப்பு” அப்பு திரும்பிப் பார்க்கிறார். “கதிரிப்பிள்ளையின்ர மேன் தன்ரை வீட்டை போகேல்ல எண்டு சொன்னவன். ஆனால் விறகும், குழையும் கொண்டு போறான். அப்ப இது...” என்று இழுத்தவாறு “முருகா எல்லாம் உன் செயல்” என்று கூறிக்கொண்டு மதிலில் கையை ஊன்றி மெதுவாக எழும்பி வீட்டை திரும்பி ஒழுங்கைக்கே நடக்கத் தொடங்கினார் கந்தப் பிள்ளை அப்பு. “உடலில் புதுவித உற்சாகம் எண்டு வந்து உசாராக் கிடக்கு. என்ன சும்மாவே இருபத்தி இரண்டு வருஷம் எல்லே பார்க்காமல் இருந்தனாங்கள். எவ்வளவு சந்தோசமாக் கிடக்குத் தெரியுமே.”

வீட்டை வந்து உணவருந்திவிட்டுச் சுருட்டிவிட்ட பாயை விரித்துத் தலையணையைத் தட்டிப்போட்டுவிட்டு மெதுவாகச் சரிந்து படுத்துக்கொண்ட கந்தப்பிள்ளை அப்பு இருபத்தி இரண்டு வருஷத்திற்குப் பிறகு இண்டைக்குத்தான் நிம்மதியாய் கண்களை மூடி நித்திரை கொள்ளத் தொடங்கினார்.

அதிகாலை நான்கு மணிக்குச் சேவல் கூவும் சத்தம் கேட்டு விழித்துக் கொண்ட கந்தப்பிள்ளை அப்பு மெதுவாக எழும்பிப் பாயைச் சுருட்டி வைத்துவிட்டுத் தனது காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு மருமகள் ஊற்றி வைத்த தேநீரைக் குடித்து விட்டுத் தனது இளம்பருவத்துச் சைக்கிள் வண்டியை மெதுவாக எடுத்து வெளியே கொண்டு வந்து விடும்போது நேரம் ஐந்தைத் தாண்டிவிட்டது. வண்டிச் சில்லுகளை மெதுவாக அமர்த்திப் பார்த்துவிட்டு “எதுக்கும் நல்லா விடிஞ்சாப் பிறகு போறதுதான் நல்லது” என்று நினைத்துக் கொண்டு மெதுவாகத் தலையில் கட்டிய துவாய்த் துண்டை எடுத்து உதறியபடி தனது சாய்மனைக் கட்டிலில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டார்.

குசினியினுள் இருந்து மருமகள் “அப்பு இவர் சொன்னவர் உங்களைக் கவனமாய்ப் போட்டு வரட்டாம். கண்டபடி ஒண்டுக்கேம் கைகாலை வைக்க வேண்டாமாம். இரண்டு நாளில தான் வந்திடுவாராம். பிறகு போய்ப் பார்க்கலாம் எண்டு சொல்லிறார்”. அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கந்தப் பிள்ளை அப்பு “நான் அவதானமாகப் போட்டு வருவன் எண்டு சொல்லு பிள்ளை. ஒண்டுக்கும் பயப்பிடவேண்டாமெண்டு.” “ஓம் அப்பு எனக்குத் தெரியும் தானே. நீங்கள் அவதானமாப் போட்டு வருவீங்கள் எண்டு. நீங்கள் ஒண்டும் யோசிக்காமல் ஆறுதலாய்ப் போய்ப் பார்த்திட்டு வாங்கோ மாமா. எங்கட எங்கட காணி பூமியைப் பார்க்கிறதுக்கு ஆசையாய் இருக்கும் தானே.” “ஓம் பிள்ளை” என்ற அப்புவின் மனம் ஒரு கணம் தனது மருமகளை எண்ணிப் பார்க்க வைத்தது. “இப்பிடியான பிள்ளை ஒண்டு எனக்குக் கிடைச்சதால தானே நான் இவ்வளவு காலமும் உயிரோட இருக்கிறன். வேற ஆரன் எண்டால் நான் எப்பவோ இந்த உலகத்தைவிட்டுப் போயிருப்பன்.” மீண்டும் முற்றத்தைப் பார்த்த அப்பு நன்றாக விடிந்துவிட்டதைப் புரிந்துகொண்டு “பிள்ளை நான் போட்டுவாறன்” என்றவாறு துவாய்த் துண்டை எடுத்துத் தலையில் சுற்றிக்கொண்டு, சாரத்தை இறுக முடிந்து கொள்கின்றார். மெது வாக வந்து சைக்கிளை எடுத்து ஏறி விழக்கத் தொடங்கிறார். சொந்த இடம் பாக்கப் போறன் எண்ட சந்தோசம்

உடம்பில் புதிய தெம்பைக் கொடுக்க உற்சாகமாகச் சைக்கிளை மதிக்கத் தொடங்கினார் கந்தப்பிள்ளை அப்பு. “என்ற சொந்த இடத்திற்கு விட்டால் தான் இந்தப் பக்கத்தை திரும்பிப் பார்ப்பன் எண்ட வைராக்கியத்திலை இந்தப் பக்கத்தைத் திரும்பிப் பார்க்காமல் இருந்திட்டன். இப்பதானே விளங்கிது என்ன கோலத்தில் இருக்கெண்டு. கடவுளே இப்படிக் காடாகக் கிடக்கு. எங்கட வீட்டையும் இப்படித்தான் இருக்குமோ” மனதில் ஏதோ ஒரு சலசலப்பு. இருந்தாலும் மெதுவாகச் சைக்கிள் வண்டி பாதையில் நேராய் போய்க்கொண்டிருக்கு. ஆட்களைத் தெரியாது. பல இளசுகள், “ஆ! கந்தப்பிள்ளை அப்பு வாங்கோ நாங்கள் முதல் போறம்” என்று கூறிக்கொண்டு செல்வது மட்டும் கேட்கிறது. தனது சொந்த மண்ணில் கால் வைக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் மேலோங்க வண்டியைச் சற்று ஊண்டி மிதிக்கிறார்.

பலர் முன்னே செல்ல மனதில் ஒரு தயக்கம், ஆவல், படபடப்பு, கோபம், பயம் எல்லாம் கலந்த ஒரு உணர்வு மாறி மாறி வர அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து தானும் ஒரு மீள்குடியேற்ற மக்களில் ஒருவனாகத் தனது பழைய சைக்கிள் வண்டியில் சென்று கொண்டிருக்கின்றார். தங்கட வீட்டுப் பக்கமாகப் போகும் பெரிய கை ஒழுங்கை வடிவாக் கண்ணுக்குத் தெரியத் தன்ற பிறாமகன் முறையானவன் ஒருத்தனும் தன்னோட வாறதால் மனத்தையித்துடன் அந்த ஒழுங்கைப் பக்கமாகச் சைக்கிள் வண்டி திரும்புகிறது. “அப்பு குழு மாடுகளும், பன்றிக்கூட்டமும் நல்லா விளைஞ்சு போய் இருக்கிறதாம்.” “ஏன் தம்பி உப்பிடிக்க காடாக் கிடக்கிறதைப் பார்த்தால் அதுகள் மட்டுமே விளையும், பெரிய காட்டுக்க கிடக்கிறதுகள் எல்லாம் விளையும் போல எல்லே கிடக்கிது.”

“அப்புக்குப் பகிடிதான். எங்கட வீட்டை போற ஒழுங்கையை எங்கை கண்டு பிடிக்கப் போறம்.” “தம்பி பொறு பொறு நிப்பாட்டு சைக்கிளை” என்றவாறு மெதுவாக இறங்கிய அப்பு, “இஞ்சைபார் அவன் பாலன்ற கடையை. உதுக்கு முன்னால தானே எங்கடை ஒழுங்கை.” “ஓம் அப்பு ஏதோ ஒற்றையடிப் பாதை மாதிரி இருக்கு.

மெதுவாய்ப் போய்ப் பார்ப்பம்” என்று கூறியபடி தம்பி முன்னுக்குப் போக அப்பு பின்னால் சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு போகச் சற்றுத் தூரம் சென்ற தம்பி “அப்பு எனக்குப் பயமாக் கிடக்கு போவம்” “ஓமடா தம்பி சைக்கிளோட போகேலாது. நானும் ஓடவும் மாட்டன். என்னைத் தள்ளிக்கிள்ளி விழுத்திப் போடாதையடா” “பேசாமல் வாங்கோப்பு”. என்று கூறியவாறு இருவரும் சைக்கிளை விட்டுப் பூட்டிப்போட்டு மெதுவாகப் பற்றைகளை விலத்தி விலத்திக் குனிஞ்சு நிமிர்ந்து ஒற்றையடிப் பாதையில் முன்னேறிக் கொண்டு இருக்க, “அப்பு கொஞ்சம் பொறனை. ஒழுங்கேக்க குழுமாடு மாதிரி என்னவோ படுத்திருக்கு. திரும்பிச் சத்தம் போடாமல் போவம் வாணை”. “என்னடா நீ இந்த வயதில் கண் தெரியாமல் இருக்கிறா. மரம் எல்லே வேரோடு சரிஞ்சு விழுந்து போய்க்கிடக்கு. எண்பதைத் தாண்டின என்ர கண்ணுக்கு மரமாத்தான் தெரியுது. இருபதைத் தாண்டின உனக்கு மாடு மாதிரிக்கிடக்கோ.” “நீ பின்னால் வா நான் முன்னுக்குப் போறன்” “சரி சரி அப்பு கோவிக்காதையுங்கோ. முன்னுக்கு நடவுங்கோ”.

வளைந்து நெளிந்த முட்கள், பற்றைகள், மரக்கொம்பு களுக்கு ஈடுகொடுத்து விழுந்து சரிந்து கிடந்த மரங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அப்புவும் தம்பியும் ஒற்றையடிப் பாதையால் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். “யார் கந்தப்பிள்ளை அப்புவே” சற்றுத் தடுமாறிப்போன அப்பு, “எங்கை தம்பி நிக்கிறா, யார் தம்பி”. “நான் தான் சீனித்தம்பினர் இரண்டாவது. என்ர வளவுக்குள்ளதான் நிக்கிறன்”. “என்ன தம்பி பக்கத்திலேதானே எங்கட வீடும்.” “ஓம் அப்பு உங்கால திரும்பிப் பாருங்கோ. அந்த இரண்டு மரமும் குறுக்கால சரிஞ்சுபோய்க் கிடக்கு. அதுக்குக் கீழால குனிஞ்சு போங்கோ உங்கன்ர வளவு வரும்.” என்று குரலைக் கேட்டு மெதுவாகப் பற்றைகள் இழுக்க, முட்கள் தேஞ்ச செருப்பைத் தைக்க மெதுவாகத் தவண்டு, குனிஞ்சு. நிமிர்ந்து என்று வளவுக்குள்ள கால் பதிச்சுப் போட்டார். அடர்ந்து உயர்ந்து வளர்ந்த அந்த இப்பில் இப்பில் மரங்களில் ஒன்றில் சாய்ந்தவாறு நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்ட பின்புதான் நெஞ்சப் படபடப்பு சற்றுத் தணிந்து சாதாரண சுவாசம் தொடங்கியது. இப்பில்

சிறுகதை என்பது...

இப்பில், வேம்பு, சீமக்கிமுவை, வாதநிவாரணி, மஞ்சமுன்னா விதவிதமான மூலிகைச் செடிகள். என்னத்தைப் பாக்கிறது. இதைப் பாக்கிறதுக்குத் தானே இருபத்திரண்டு வருடமாய்த் தவமிருந்தனான். என்ன சோலையாக் கிடந்த வளவு. வீட்டையே தெரியவில்லை. சரி இவ்வளவு தூரம் வந்தனான், வீட்டைப் பார்ப்பம் என்று சற்றுத் தள்ளி மெதுவாகக் குனிந்து வளைஞ்சு முன்னேறத் தொடங்கினர். “அப்பு எனக்கென்னவோ கொஞ்சம் பயமாக் கிடக்கு. நான் இண்டைக்கு எங்கடை வீட்டுப் பக்கம் போகாமல் விடப்போறன்”. “பொறு தம்பி எங்கட வீட்டை பார்த்துப் போட்டுப் பிறகு நானும் வாறன் உனர் வளவுக்குள்ள போவம்”.

அப்பு மெதுவாக முன்னேறித் தான் சுமந்து கட்டின வீட்டுப் போட்டிக்கோவில் போய் நின்று பார்க்கிறார். வீட்டை மூடி இப்பில் இப்பில் இராட்சத மரங்கள் விழுந்து கிடக்கிறது. கூரை உடைந்து ஓடுகள் கொட்டிக் கிடக்கிறது. வீட்டினுள் மாட்டுச் சாணி புழுதியுடன் காய்ந்து அரைஅடி உயரத்தில் இருக்கிறது. கண்ணாடித் துண்டுகள் ஆங்காங்கே உடைந்து கிடக்கக் கால் வைக்க முடியாத நிலையில் அப்புவின் மனம் வேதனையில் துடிக்கிறது. “அப்பு அப்பு என்னவோ முசுறமாதிரி கிடக்கு. மாடு போல இருக்கு வாங்கோ போவம்”. “என்ன தம்பி சொல்லிறா எங்கையடா தம்பி” என்று கேட்ட அப்புவின் காதுகளிலும் முசும் சத்தம் கேட்க எப்படி இருவரும் திரும்பி முன்னேறினார்களோ தெரியாது. கை ஒழுங்கையில் விழுந்து கிடந்த இப்பில் இப்பில் மரத்தில் வந்து சாய்ந்து மூச்சுவிட்டவாறு அப்பு குனிந்து தனது காலைப் பார்க்கின்றார். கணுக்காலில் எற்பட்ட கீறலால் இரத்தம் சொட்டுப்போடத் தொடங்கி விட்டது.

“தம்பி இரண்டு மணித்தியாலமாய் இந்தக் கை ஒழுங்கை யால் வளவுக்குப் போனனாங்கள். ஐந்து நிமிடத்தில் முக்கா வாசித்தாரம் வந்திட்டமெண்டால் யாரால சொல்லு பார்ப்பம்” “அப்பு கால்ல இரத்தம் வருகிது. பகிடி விட்டுக்கொண்ட நிக்கிறியன்.” “இல்லத் தம்பி அந்தக் குழுமாடு எங்களை எவ்வளவு வேகமா இப்படித் திருப்பி முன்னேற்றிப் போட்டுது பார்த்தியே”.

“கதையை விட்டுவிட்டு கெதியா வாங்கோ போவம். எனக்கு என்னமோ செய்யுது”. “ஆசையாப் பார்க்க வந்தன். முருகா இதையே பாக்கிறதுக்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்தனி”. பெருமூச்சு ஆழமாக விட்ட அப்பு மெதுவாக நடந்து சைக்கிள் விட்ட இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார். சைக்கிள் துடைக்க வைத்திருந்த துணியை எடுத்துக் காயத்தைக் கட்டிக்கொண்டு சைக்கிளை மெதுவாக உருட்டிக்கொண்டு பெரிய ஒழுங்கைக்குள் வந்து சேர்ந்து விட்டனர்.

“தம்பி இப்ப எத்தினை மணியிருக்கும்”. “பத்து மணி அப்பு”. “ஆறுமணிக்கு வெளிக்கிட்டனாங்கள். பரவாயில்லை, இருபத் திரண்டு வருஷத்திற்குப் பிறகு என்ற வளவுக்குள் கால் வைச்சிட்டன்” மெதுவாகச் சைக்கிளை விளக்கிக் கொண்டு வீடு வந்த கந்தப்பிள்ளை அப்பு தொட்டியடி சென்று அள்ளிக் குளித்து மகிழ்ச்சியோடு வீட்டுக்குள் நுழைகின்றார்.

கந்தப்பிள்ளை அப்பு வீடு பார்க்கப் போய் இரண்டு மாதம் முடிஞ்சது. பிள்ளையன் எட்டு லோட் விறகும் வெட்டி ஏத்திப் போட்டாங்கள். வீடும் கூரையெல்லாம் திருத்தி, வேலியும் போட்டாச்சு. இரண்டு லட்சம் காசும் முடிஞ்சது. ஆர்போய் அங்கை இருக்கிறது? அயலட்டையில் ஒருத்தரும் வரேல்ல. போக்குவரத்து கஷ்டம், மின்சாரம் இல்லை. கடைதெரு கிட்ட இல்ல. வசதி வாய்ப்போடு இருக்கிறவை எல்லாம் இந்த இடத்தை வர ஓமாமே. கந்தப்பிள்ளை அப்பு தன்ர கடைசிக் காலத்திலையாவது தான் கட்டின வீட்டில இருந்துதான் உயிரை விடவேணும் என்று இருபத்திரண்டு வருஷமா மாவிட்டபுரம் கந்தசாமியாருக்குப் பிடிச்ச விரதமெல்லாம் வீணாப் போச்சுதோ என ஏங்கி ஏங்கி சாய்மனைக் கட்டிலில் தனது காலத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகு தன்ர மகனுடன் வீடு பார்க்க எண்டு போன கந்தப்பிள்ளை அப்பு வீடு வளவு திரும்பவும் பற்றைக் காடாகக் கிடப்பதைப் பார்த்து “இதுதாண்டா தம்பி

மரங்களின் மீள்குடியேற்றம்” என்று வாய்விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டு மகனுடன் தனது தற்காலிக இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்று கொண் டிருந்தார்.

வீட்டை வந்து சேர்ந்த அப்புவைப் பார்த்த மருமகள் “அப்பு நீங்கள் ஒன்றும் யோசிக்காதையுங்கோ. மின்சாரம் வந்தவுடன் நாங்கள் அங்கை போய் இருப்பம்”. அந்த நாளை எதிர்பார்த்து அப்பு தனது சாய்மனைக் கட்டிலிலில் படுத்திருந்தவாறு தனது தலைப் பாகையைக் கழற்றி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

(தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களம் தனது வெள்ளிவிழாவை ஒட்டி நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு பெற்ற கதை)

நல்லதோர் வீணை

-சங்கமித்தா ஜெயக்குமார்-

இதயத்தில் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் புரண்டோடப் பரபரப்புடன் தனது காலை வேலைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினாள் கனகா.

“ரீச்சர்..... ரீச்சர்..... இண்டைக்குப் பின்னேரம் கிளாஸ் இருக்கோ?” என வினவியவாறு சாணி அள்ள வந்த பிரபுவிடம் “இல்லத்தம்பி நேற்றுச் சொல்லியல்லே விட்டனான். நீர் நேற்று கிளாஸ்இற்கு வரேல்ல. அதுதான் தெரியாதெண்டு நினைக்கிறன்”

“ஓம் ரீச்சர் நானும் இண்டைக்கு வரமாட்டன். எங்கட பள்ளிக் கூடத்தில் பரிசளிப்பு விழா”..... “அம்மா சொல்லிப்போட்டு வீடு மெழுகச் சாணி அள்ளிக்கொண்ட வரச் சொன்னவ”

“மாடு முட்டாது. நீர் பயமில்லாமல் அள்ளலாம்” எனப் பதிலளித்தவாறு சமையலறையை நோக்கி விரைந்தாள்.

கனகா தனது வீட்டில் ரியூசன் நடத்துகிறாள். போரின் ரணம் அவளையும் விட்டுவைக்கவில்லை. க.பொ.த. சாதாரணதரம் வரை கல்வி பயின்றவள். சிறிய வயதில் தாயை இழந்தவள். மூத்த பிள்ளையாகப் பிறந்த குற்றமோ தெரியவில்லை, சமையல் பொறுப்பை ஏற்று இளைய சகோதரர்களை அன்புடன் பராமரித்து கல்வி கற்க வளப்படுத்தியிருந்தாள்.

கனகாவின் பொறுப்பான செயல்களினால் பெருமைப்பட்ட தந்தையார் தாய்மாமன் மகன் முரளியை ஆசீர்வாதத்துடன் திருமணம் செய்து வைத்தார். முரளி ஓர் பிரபல்யமான ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர். மிகுந்த புலமையும், சமூகப் பற்றும், அர்ப்பணிப்பும் நிறைந்தவர்.

“எமது எதிர்கால சமூகத்தை நல்வழிப்படுத்துவதில் என்னால் முடிந்தவரை உழைக்கவேணும்.....”

சிறுகதை என்பது...

“கனகா நீயும் முடிந்தவரை ஒத்துழைக்க வேணும்” எனப் பல தடவைகள் கனகாவை உற்சாகப்படுத்தியிருக்கிறார்.

முரளியின் குடும்பத்தில் பஞ்ச பாண்டவர் போல் ஐந்து ஆண்பிள்ளைகள். முரளிதான் மூத்தவர். குணத்தினால் தருமரைப் போன்றவர். கனகாவுடன் மிகவும் அன்பாக இருந்தார். “கனகா எங்களுக்குக் குழந்தை கிடைக்குமாக இருந்தால் முதலில் பெண் குழந்தைதான் வரவேண்டும்..... உனது விருப்பம்.....” என்று கண்களைச் சிமிட்டியவாறு கேட்டார்.

“இதை என்னால் தீர்மானிக்க முடியாது. உங்க நிறமூர்த்த அலகில் அல்லவா தங்கியுள்ளது.” என முரளி சற்றும் எதிர் பார்க்காத வகையில் மிடுக்காகப் பதிலளித்தாள் கனகா. மனைவியின் பதிலால் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த முரளியை “சரி சரி அதெல்லாம் இருக்கட்டும். இன்று என்ன நாள் தெரியுமா?” இடைமறித்தாள் கனகா.

“கல்லூரியின் பரிசளிப்பு தினம். நீங்கள் சிறப்பு விருந்தினர் உரைக்குத் தயாராகி விட்டீர்களா?” எனக் கணவனுக்கு நினைவு படுத்தினாள். முரளியும் அக்கல்லூரியின் பழைய மாணவன். விழா ஏற்பாடுகளை ஒழுங்கு செய்வதற்கு மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்ராட் செய்தவாறு “கனகா ஏதாவது வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டால் பங்கருக்குள் ஓடிவிடு” என்று கூறியபடி புறப்பட்டான்.

“....டுமீல்” பெரிய ஷெல் சத்தம். கனகா பதற்றத்துடன் வீட்டிற்கு வெளியே வந்தாள். பங்கரைப் பார்க்கிறாள்.... ஒரு சத்தம் தான். மீண்டும் வீட்டுப் பணியில் ஈடுபடத் தொடங்கினாள்.

சிறிது நேரத்தில் வீட்டு வாசலில் சைக்கிள் பெல் ரீங்... ரீங்... என ஒலித்தது. எட்டிப்பார்த்தாள்.....” முரளி சேருக்கு ஷெல் பீஸ் பட்டுவிட்டது” கனகா அப்படியே வயிற்றைப் பொத்தியபடி மயங்கிவிட்டாள்.

கண் விழித்தபோது வீட்டில் ஒரே கூட்டம். அவளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. “என்ற முரளி எங்க...” என்று அலறினாள். அவன்கொடுத்த புதிய உயிர் கனகாவின் வயிற்றில் “நான் இருக்கிறேன்” என இடித்துக்கொண்டது.

புதிய உயிரின் அசைவின் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க முடியாமல் வேதனையில் துடித்தாள். காலங்கள் பறந்து சென்றன. யுத்த சூழலில் பல இன்னல்களுக்கு மத்தியில் புதிய மகவு ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தாள்.

“முரளியின் மூக்கும் முழியுமாக ஓர் அழகான பெண் குழந்தை” முரளியின் அம்மா கண்ணீர் மல்கக் குழந்தையை வருடினார். கனகாவின் கண்களில் ஏக்கங்களும் கனவுகளும் தெரிந்தன. குழந்தையைப் பார்த்து மகிழ்வதா துன்பப் படுவதா என்று தெரியாமல் உள்ளத்தினுள் ஏற்பட்ட கலவை உணர்வில் அமிழ்ந்து தெளிந்தாள்.

தன் மன இயக்கத்தை நிர்வகிக்கும் முழுப் பொறுப்பையும் தன் கைக்குள் வைத்திருக்க வேண்டும் என நினைக்கின்ற கனகாவின் வாழ்வு துலங்க ஆரம்பித்தது.

முரளியின் குடும்பத்தில் முதல் பேரக் குழந்தையாக வீணா வளர்ந்தாள். கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்து விளங்கிய வீணா ஏனைய இணைப் பாடவிதானச் செயற் பாடுகளிலும் பாடசாலைக்கும் பிரதேசத்திற்கும் பெருமை சேர்க்கும் முதல்தர மாணவியாகத் திகழ்ந்தாள்.

கனகா சமூக கலாசாரங்களை ஏற்று ஒழுக்கத்துடனும் மனக் கட்டுப்பாட்டுடனும் முரளி விட்டுச்சென்ற மதிப்புடன் வாழ்ந்து இன்று சிறந்த ஆரம்பக்கல்வி ரியூசன் ஆசிரியராக விளங்குகின்றாள்.

மனிதனின் இயற்கைப் பண்பு எப்போதும் வளர்ச்சியையும் முன்னேற்றத்தையும் நாடியே செல்லும். அந்தவகையில் வீணாவின் கல்விச் செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்த காரணத்தால் ஜப்பானில் கல்வி கற்பதற்குப் புலமைப் பரிசில் கிடைத்தது. ஜப்பானில் பட்டப்படிப்பை நிறைவு செய்த வீணாவிற்கு அமெரிக்காவின் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாற்றுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இன்று ஓர் பேராசிரியராக அமெரிக்காவில் இருந்து வருகை தந்து தனது கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழாவின் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்துகொள்ள இருக்கின்றான்.

கல்லூரிக்கு அருகில் தான் இவர்களின் வீடும் அமைந்திருந்தது. விழாவிற்கான ஏற்பாடுகளில் முதலாவது பாடல் ஒலிபரப்பியிருந்த வேளை தனது பழைய நினைவுகளில் மூழ்கியிருந்த கனகாவை

“அம்மா கடந்த 10 ஆண்டுகளில் ஊரில் எவ்வளவு மாற்றங்கள்.... கல்லூரியின் வளர்ச்சியைப் பார்க்கும்போது என்னால் முடிந்த அளவு எமது மாணவச் செல்வங்களுக்கு உதவவேண்டும். மீண்டும் எனக்கு அமெரிக்கா செல்வதற்கு விருப்பமில்லை. உங்களுக்கு அருகில் இருந்து எமது பிரதேச வளர்ச்சிக்காக உழைக்கப் போறன்”..... என்ற மகளின் வார்த்தை அவளைப் பழைய நினைவில் இருந்து மீளச்செய்தது.

கண்களில் ஆனந்த அருவி சொரிய முரளியின் படத்தை அண்ணார்ந்து பார்க்கிறாள். கண்ணாடியினுள் இருந்து முரளியும் பெருமைப்படுவது தெரிகின்றது.

(சிறுகதைப் பட்டறையில் எழுந்த கதை)

அவனுடைய அவள்

- கோமிகை -

அதிகாலைப் பொழுது. சில் என்ற பனித்துளிகள் மெல்லப் படர்ந்திருந்த சூரியனின் வரவு கண்டு அஞ்சி நின்ற அவற்றின் ஆதங்கத்தை இரசித்தபடி அடிமேல் அடிவைத்து நடந்தான் கிருபா. பனித்துளிகளின் குளிர்பட்டுச் சிலிர்த்தன பாதங்கள். கைகளை ஒன்றுடன் ஒன்று தேய்த்துக் குளிரை விரட்டியபடி மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

ஒளிபட்டுத் தெறித்ததினால் விடுதியின் பெயர் ஒளிபட்டுப் பிரகாசித்தது. கொழும்பு நகரின் பிரபல்யமான அந்த விடுதிக்கு அவன் வந்து இன்றுடன் மூன்று நாட்கள் ஆகிவிட்டன. வடக்கு நோக்கிய பயணத்திற்காக நண்பன் திலீபனின் வரவிற்காய் காத்திருக்கின்றான்.

அவனது உடல் சிலிர்த்தபோதும் உள்ளம் எரிமலையாய்க் கனன்றுகொண்டிருந்தது. அவனது குடும்பம் முழுமையும் வசிப்பது லண்டனில்தான் என்றாலும் வாலிபப் பருவத்தின் வசந்த காலத்தில் அவனது கனவுகளின் ராணியாக இருந்த செளமியா வசிப்பது வடபகுதியின் கிளிநொச்சியில்தான். போர் அரக்கனால் சின்னாபின்னமாக்கப்பட்ட குடும்பங்களில் அவளது குடும்பமும் அடக்கம். போரின் உக்கிரம் தலைவிரித்தாடியபோது துயர் சுமந்த நெஞ்சமும் வலிசுமந்த உள்ளமுமாய் தவித்தவனுக்கு எப்படியோ நண்பன் திலீபனின் தொடர்பு கிடைத்துவிட்டது.

நண்பனின் சுகநலன்களை விசாரித்துவிட்டு அவன் கேட்ட முதல் கேள்வி “சௌமி எப்படி இருக்கிறா?” என்பதுதான். அதற்கான பதில் நண்பனிடம் இருந்து வருமுன்னர் அவனது உடலும் உள்ளமும் உலர்ந்து ஒட்டிக்கொண்டது. கேட்பதற்கே பயந்து அவன் கேட்டுவிட்ட போதும் “வரப்போவது நல்ல செய்தியாக இருக்கவேண்டும்” என மனம் ஆர்ப்பரித்தது. “இல்லையடா, செளமியைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது, நான்

விசாரிச்சிட்டுச் சொல்லுறன்” என்ற நண்பனின் பதில் கேட்டு வெறுமையானான். “ம்.... ம.... கெதியாச் சொல்லடா” எனக் கூறியபடி போனை வைத்தவனின் எண்ணங்கள் கடந்த காலத்தை நோக்கி ஓடத்தொடங்கியது.

அப்போது கிருபா உயர்தரத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்தான். கிருபாவும் திலீபனும் நல்ல நண்பர்கள். திலீபனைவிடப் பத்து நிமிடங்கள் தாமதமாகப் பிறந்த தீபிகாவின் நண்பிதான் செளமியா. சில பெண்களிடம் அழகு இருக்கும், சிலரிடம் அடக்கம் இருக்கும், சிலரிடம் அறிவு இருக்கும், சிலரிடம் அமைதி இருக்கும். செளமியாவிடம் எல்லாமே சேர்ந்திருந்தது. அதனாலேயே என்னமோ பார்த்த கணத்திலேயே கிருபாவின் மனதில் அவள் குடியேறிவிட்டாள். மெல்ல மெல்லக் கிருபாவின் எண்ணங்கள் செளமியாவிற்கும் புரிந்தது. கடிதமோ அன்றித் தனிமையோ எதுவுமில்லாமல் சின்னப் புன்னகையில் தனது பதிலைக் கூறி விட்டாள் செளமியா. அவளது புன்னகைதான் அவளை அதிகமாக நேசிக்க வைத்தது கிருபாகரை.

வகுப்பில் நடக்கும் சின்னச் சண்டைகள், கேலிப் பேச்சுகள் மௌன மொழிகளில் தான் வளர்ந்தது இவர்களின் காதல். நாட்டின் இழுபறிச் சூழலில் உயர்தரம் நிறைவடைய அண்ணனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிப் பெற்றோருடன் லண்டன் புறப்பட்டான். அப்போதும் கூடத் தனிமையில் அவளைக் காண முடிய வில்லை கிருபாகரால். தொலைபேசி வசதிகளற்ற வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பில் வாழ்ந்த செளமியாவின் நினைவுகள் மட்டுமே அவனோடு கூட இருந்தன.

எங்கோ சோகமாய் ஒலித்த ஒற்றைக் குருவியின் சத்தம் அவனது நினைவுகளை அறுத்துப் போட்டது.

சில வாரங்களின் பின்னர், பெற்றோர் கூடப் பிறந்தோரை எறிகணை வீச்சிற்கும், கணவனைக் காணாமல் போனோர் பட்டியலிலும் சேர்த்துவிட்டு நான்கே வயதான பெண் குழந்தையுடன்

சௌமியா தனியே அல்லப்படுவதாக நண்பன் கூறியபோது இதயமே வெடித்துவிடும் போல இருந்தது கிருபாவிற்கு.

அலுவலகத்தில் பத்து நாட்கள் விடுப்பு எழுதிக் கொடுத்து விட்டு இலங்கைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான். உறவுகளிடம் தொழில் நிமித்தம் வேற்று நாடொன்றுக்குச் செல்வதாகக் கூறினான். நண்பனின் வரவுச் செய்தி கேட்டதும் திலீபனிற்கு மிகுந்த சந்தோசம்.

திலீபன் மாவட்டச் செயலகத்தில் பணிபுரிவதால் தானே கொழும்பிற்கு வந்து அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறியிருந்தான். அரச பணியாளன் என்றாலும் நலன்புரி நிலையத்தில் இருந்து வருவது சுலபமான காரியம் அல்லவே. பலவாறான பதிவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளதாகவும் அதனால் தான் தாமதம் எனவும் நண்பன் கூறியதைக் கேட்டுப் பெருமூச்சுவிட்டான் கிருபா. சௌமியாவைப் பார்க்கவேண்டும் எனும் எண்ணம் மனதைப் புழுவாய் அரித்தது. அவளைப் பார்த்துப் பத்து வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. நெடியதொரு பெருமூச்சு மீண்டும் பிறந்தது அவனிடமிருந்து.

மேலும் இரண்டு நாட்கள் கடந்துவிடத் திலீபன் கொழும்பு வந்து சேர்ந்தான். ஒருவரை ஒருவர் கட்டித் தழுவினபோது உடல் குலுங்கக் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. உயர்தரத்தில் ஆரம்பித்த நட்பு இன்றுவரை அப்படியே இருந்தது. தங்கை தீபிகாவின் குடும்பம் முழுமையும் எறிகணை வீச்சிற்குப் பலியான துயரச் செய்தியைக் கூறிவிட்டு மீண்டும் குலுங்கிய நண்பனைத் தேற்ற வழியின்றி அமர்ந்திருந்த கிருபாகரின் நெஞ்சமோ கனத்துக் கிடந்தது.

ஒருவாறு ஒருவரை ஒருவர் ஆசுவாசப்படுத்திவிட்டு அமர்ந்து கொண்டனர். “கடவுளே, இவனது துயரமே என்னை இப்படி வாட்டுகிறதே, சௌமியாவைக் காணும்போது எப்படித் தாங்கப் போகிறேன்”. மனமோ தன்பாட்டில் பேசிக்கொண்டது.

மதிய உணவை முடித்துக்கொண்டு இருவரும் வவுனியா நலன்புரி நிலையம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர். பள்ளிக்கால நண்பர்கள் பற்றிக் கேட்டறிந்த கிருபாகர், அவர்களுக்காக உடைகள் மற்றும் உணவுப் பொருள்களையும் வாங்கிக் கொண்டான். வாகனப் பயணத்தின்போதே அவற்றைத் தரம் பிரித்து வகைப் படுத்திக்கொண்டனர்.

திலீபன், இங்கிருந்து போகும்போதே முகாமிற்குள் நண்பனைக் கூட்டிச் செல்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து விட்டிருந்தான். அதனால் எந்தச் சிக்கலுமின்றி இருவரும் உள்ளே சென்றனர். பல ஏக்கர்களைக் கொண்டிருந்த அந்த முகாமில் மழையைக் கண்டதும் முளைவிடும் புற்கூட்டம் போலச் சின்னச் சின்னக் கொட்டகைகள் கணக்கின்றிக் காணப்பட்டன. அங்கும் இங்கும் அலைந்து தேடிக் களைத்துப்போன கிருபாகர், “டேய் திலீ... சௌமியா இருக்கிறா தானே?” என்றான் ஏக்கத்துடன்.

“ஓமோம்.... இதுதான்.... இந்த இலக்கம் தான்....” என மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பிய திலீபன், அவனது குரல் கேட்டுத் திரும்பிய கிருபா இருவரும் கண்ட காட்சி.... கொட்டகை வழியே வந்த மழைநீரை இறப்பர் கோப்பையில் ஏந்தி அருகில் நின்ற குழந்தைக்கும் கொடுத்துத் தானும் குடித்த அந்தப் பெண் சௌமியாவே தான்.

எண்ணெய் காணாத தலையும் ஒட்டிப்போன கன்னங்களும், குழிவிழுந்த கண்களும், எலும்போ தோலோ என எண்ணும்படியான தேகமும் பார்ப்பதற்கே சங்கடமாய் இருந்தது கிருபாவிற்கு, ஒரு காலத்தில் பாடசாலையின் அழகு தேவதையாய், கிருபாவின் கனவிலும் நனவிலும் தோன்றி மறையும் உரிமைக்காரியாய், அவளைக் காதலித்ததால் உலகமே தன்கையில் இருப்பது போல ஆனந்தப்பட்ட கிருபாவின் பெருமைக்குச் சொந்தக்காரியாய் இருந்தவள் இன்று இப்படிப் பைத்தியக்காரிபோல,

“கடவுளே சௌமியாவிற்கு ஏனிந்த நிலை”?

“சௌ.....மி....”

விலுக்கென நிமிர்ந்த செளமியாவின் பார்வை ஆச்சரியமாய் விரிந்தது. வார்த்தை ஏதும் வராமல் கதறிக் கதறி அழுத செளமியாவைவிட அதிகமாய் அழுதான் கிருபா. தாயின் சட்டையைப் பற்றியபடி நின்று விம்மிய குழந்தையை எட்டித் தூக்கியவன் மாறிமாறிக் கன்னங்களில் முத்தமிட்டு மார்போடு அணைத்துக் கொண்டான்.

ஒருவாறு திலீபன் நிலைமையச் சமாளிக்க, இத்தனை நாள் தனக்குள் அடக்கிய துன்பத்தை இன்று ஒரேயடியாய்க் கொட்டி விட்ட உண்மை அப்போதுதான் செளமியாவிற்குப் புரிந்தது. மிகப் பெரிய சுமை ஒன்று இறங்கியது போல இருந்தது அவர்களுக்கு.

சிறிதான அந்தக் கொட்டகையின் உள்ளே அழைத்துச் சென்று சேலை ஒன்றை எடுத்துக் கீழே விரித்தாள். பாவப்பட்ட அவளது வாழ்க்கையைப் பார்த்தபடி மௌனமாய் அமர்ந்தான் கிருபாகர், அருகில் திலீபனும்.

“சௌமி, நீயும் இரு....!” என்ற கிருபாவை நிமிர்ந்து பார்த்தவள் “நான்..... இஞ்ச..... எப்படி...?” என இழுத்தாள். திலீபனைக் காட்டிவிட்டுக் கிருபா மௌனமாய் இருக்கத் திலீபனே எல்லாவற்றையும் கூறினான்.

நண்பன் கூறியதை விழிகலங்கக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கிருபாகரை நிமிர்ந்து பார்த்த செளமியாவிடம் சொல்வதற்கு வார்த்தையேதும் இருக்கவில்லை.

“திலீபன் இண்டைக்கே செளமியாவையும், குழந்தையையும் வெளியே கொண்டுபோக வேணும். எவ்வளவு செலவானாலும் பரவாயில்லை. உடனே ஏற்பாடு செய்...”

கிருபாகரை உற்றுப் பார்த்த திலீபன் “சரி... சரி.... செய்யிறன்” என்றான். ஆச்சரியமான பார்வையை விலக்காது பார்த்துக்கொண்டிருந்த செளமியாவிடம் “சௌமி, உன்னையும் மீராவையும் வெளியே கொண்டு போறதுக்கு, நீயும் மீராவும்

சந்தோசமா பாதுகாப்பா இருக்கவேணும் எண்டுறதைத் தவிர வேற எந்தக் காரணமும் இல்லை, குழந்தைக்கான நல்ல சூழல் இது இல்லை என்றுது உனக்குப் புரியும் தானே” என்றான், மடியிலிருந்த செளமியாவின் மகளைப் பார்த்தபடி. தலையை மட்டும் ஆட்டிய செளமியா மௌனமாக இருந்தாள்.

காசு தண்ணீராய் மாறியது. அன்று மாலையே செளமியாவும் குழந்தை மீராவும் வெளியே வந்துவிட்டனர். நெஞ்சின் ஆழத்தில் இருந்து பெருமூச்சொன்றை வெளிவிட்டாள் செளமியா. இத்தனை வருடங்களின் பின் கிருபாவைக் காணுவேன் என்றோ அவன் மூலமாய் இந்த நரகத்தில் இருந்து மீட்பு வரும் என்றோ அவள் கனவிலும் எண்ணவில்லை. எல்லாமே கனவு போல இருந்தது அவளுக்கு.

செளமியாவிற்கு நல்லதொரு பாதுகாப்பும் கவனிப்பும் வேணும் என்பதை நன்கு அறிந்த கிருபாகர் தனது நண்பனின் பெற்றோரிடம் இருவரையும் விட்டுவிட்டு லண்டன் புறப்பட்டான். தான் புறப்படுவதற்குச் சில நிமிடங்களின் முன் செளமியாவை அழைத்தவன், “செளமி நான் செய்யிறது எல்லாம் பத்து வருசத்துக்கு முந்தின காலத்தில் உன்னில வைச்சிருந்த காதலால இல்ல, உனக்கும் மீராவுக்கும் நல்லதொரு வாழ்க்கையை ஏற்படுத்தித் தரவேணும் என்க பாசத்தினால தான். நீ விருப்பப்பட்டா நீயும், மீராவும் லண்டன் வரலாம், இல்லையெண்டா உன்னுடைய கணவர் வாற வரைக்கும் இங்கேயே இருக்கலாம். மிதுனர அப்பா அம்மா நல்லவங்க, மற்ற செலவெல்லாம் நான் பார்ப்பன்...”

மெல்ல நிமிர்ந்து தீர்க்கமாய்ப் பார்த்த செளமியாவிடம், “உனர கணவர் வந்ததும் எல்லாக் காசையும் திருப்பித் தந்திடு” என்றான். செளமியாவின் விழிகள் தரைதட்டியது. மீண்டும் அவனே தொடர்ந்தான். “இழப்புக்களை நினைச்சு துவண்டு போயிடாதே, உன்னோடயே இருக்கிற மீராவைப் பார், அவளுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசி, ஒரு நல்ல நண்பனா நான் எப்பவும் துணையாய் இருப்பன்.”

விழிகளில் முட்டிய நீருடன் “நன்றி” எனக் கரம் கூப்பிய வளிற்குத் தலையை ஆட்டி ஆறுதல் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான். தன் விழி நீரைத் துடைக்கக்கூடத் தோன்றவில்லை அவனுக்கு. தான் நேசித்தவளின் கண்ணீர் அனுடைய கண்களிலும் நீரை வழியச் செய்தது.

சில மாதங்கள் கடந்துவிட்டன. வாரம் ஒருமுறை மீராவுடன் கதைப்பதை வழக்கமாக்கியிருந்தான் கிருபா. எதற்காகவும் சௌமியா அவனுடன் கதைப்பதில்லை. அவளது மனநிலை உணர்ந்து கிருபாவும் அப்படியே விட்டுவிட்டான். மிதுனின் பெற்றோரிடம் அவளது சுகநலன்களைக் கேட்டு அறிவதுடன் தவறாது பணம் அனுப்பிவிடுவான்.

அன்று வேலை முடிந்து வீடு திரும்பியதும் தான், சௌமியாவின் மொபைலில் இருந்து கோல் வந்திருப்பதைக் கண்டான். உடனே எண்களையல் செய்தவன்,

எதிர்முனையில் மீராவின் விம்மல் கேட்டு அதிர்ச்சி யானான்.

“என்னடா...” என்றான் கனிவுடன்.

“அப்பா...”

“அப்பா...”

வார்த்தை வராது தடுமாறிய குழந்தை, மீராவின் பேச்சில் ஒருகணம் சிலிர்த்தான் கிருபாகர்.

“மீரா... என்ன..... என்னம்மா....” என்றான் பதற்றமாய்....

“அப்பாவோட போட்டோ நெறல்..... அப்பா இறந்திட்டார்...”

கேவியது குழந்தை.

“அம்மா எங்கே?” என்றான் அவசரமாய்.

“அழுதுகொண்டே இருக்கிறா” தாயைப் பார்த்தபடி கூறியது குழந்தை.

“மீரா, நான் வர்றன்....?” என்றான் கனத்த மனதுடன்.

மறுநாளே வந்துவிட்ட கிருபாகர், வெட்டிப்போட்ட வாழைத் தண்டுபோலத் துவண்டு கிடந்த செளமியாவைக் கண்டதும் ஒரு கணம் துடித்துப் போனான். சத்தம் ஏதும் வராதபோதும் கண்ணீர் வடித்தபடியே இருந்தாள் செளமியா.

மெல்ல அருகில் சென்று “சௌமி” என்றான்.

நிமிர்ந்து பார்த்தவள் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டாள். மெல்லிய கேவலொன்று வெளிப்பட்டது அவளிடமிருந்து. இதய அறைகள் வலித்தது அவனுக்கு. மீராவைத் தூக்கியபடி வெளியே சென்றுவிட்டான்.

பத்து நாட்கள் ஓடிவிட்டன. செளமியா அறையை விட்டு வெளியே வருவதே இல்லை. மீராவை எப்போதும் கூட வைத் திருந்து கண்ணும் கருத்துமாய்க் கவனித்துக் கொண்டான். செளமியாவிடம் பேச நினைத்தபோதும் வார்த்தைகள் வரவில்லை. மறுநாள் கிருபா புறப்படுவதாக இருந்தான்.

மடியிலே மகளை உறங்கவைத்துவிட்டு வானத்தை வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள் செளமியா. அருகிலே அரவம் உணர்ந்து நிமிர்ந்து பார்த்தாள். திலீபன் தான் நின்றான்.

“சௌமி, உனக்கு சில அடவைஸ் சொல்லப்போறன்,”

மௌனமாக இருந்தாள் செளமியா.

“உன்னோட வாழ்க்கை முடிஞ்சு போனதா நீயே உனக்கொரு வேலையைப் போடாதை, கிருபாவோட நினைப்பு உன் ஆழ் மனசில இன்னும் இருக்கு”.

“திலீபன்.....” என்றாள் அதிர்ச்சியாய்.

“அதனால் தான் அவனுடைய குடும்பம் பற்றி நீ இண்டைக்கு வரைக்கும் எதுவுமே கேக்கேல்ல. இந்த உணர்வு உனக்கு மட்டுமில்ல, அனேகமான பெண்களுக்கு இருக்கிறது தான். தான் நேசிச்சவன், தன்னுடைய குடும்பம் பற்றிச் சொல்றதைத் தாங்க மாட்டாங்க, உனக்கும் அதே பீலிங் தான்.”

“இ.... இ.... இல்ல...”

“உன்னைக் கிருபா ஏமாத்தினதாத் தானே நீ நினைக்கிறாய், அந்தக் கோபம் தானே மீரான்ர அப்பாவைக் கல்யாணம் செய்ய வைச்சது. உன்னை ஏமாத்திறது அவனுடைய எண்ணம் இல்ல. பெற்றவர்களின் பாசத்தை அவனால் மீற முடியேல்ல. அதுக்காக வீட்டில பார்த்த பெண்ணையே கல்யாணம் செஞ்சது உண்மை தான். ஆனா அவனுடைய வாழ்க்கை வெறும் ரெண்டே மாசம் தான். அவனுடைய ஆழ்மனசில உன்னுடைய நினைவுகள் இருந்ததனாலேயோ இல்ல அவனுக்கு வந்த மனைவி அவனுடைய எண்ணங்களைப் புரிஞ்சுகொள்ள மறுத்ததாலையோ அறுபது நாள்ள அந்த வாழ்க்கை முடிஞ்சு போச்சு, ஐஞ்சு வருசமா பெற்றவங்களையும் விட்டுத் தனியாகவே வாழுறான். உன்னுடைய வயசுக்கு உனக்கு ஒரு துணை வேணும். அப்பா அம்மா கூடப்பிறந்தவர்கள், புருசன் எல்லோரையுமே தொலைச்சிட்டுத் தூக்கமுடியாத சுமையைச் சுமந்து நிக்கிற உனக்குத் தாங்கிக் கொள்ள ஒரு துணை வேணும். செளமியா, உனக்குச் சரியெண்டாச் சொல்லு, கிருபாட்ட நான் கதைக்கிறேன்”

“இல்ல திலீபன் இது என்ற கணவருக்கு துரோகம் செய்யிறதாப் போயிடும்”,

“செளமி, உன்னுடைய புருசன் இருக்கிறாரா இல்லையா எண்டு தெரியாத வரைக்கும் நீ காத்த விரதம் சரி. இப்ப இல்லை எண்ட தெரிஞ்ச பிறகு இது துரோகம் இல்ல, புரிஞ்சுகொள்”, மௌனமே மொழியானது அவளிடம்.

காலச்சக்கரம் இரண்டு ஆண்டுகளை விழுங்கிக்கொண்டது. செளமியாவின் மகள் மீரா, இப்போது பாடசாலை செல்லத் தொடங்கியிருந்தாள்.

“மீராவைக் “கிருபா” எனப் பெயர் சொல்லியே அழைக்கப் பழக்கியிருந்தான் கிருபாகர்.

மீரா இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி “கிருபாவிடம் போவோமே”, “கிருபாவிடம் போவோமே” எனக் கேட்கத் தொடங்கியிருந்தாள். செளமியாவின் எண்ணங்கள் தாறுமாறாய்ச் சுழன்றது. அவளை நேசித்ததற்காய் தனிமையை நாடிவிட்ட கிருபாவை எண்ணியபோது இதயம் வலித்தது அவளுக்கு.

காலம் தன் மனதைக் கரைத்துவிட்டது அவளுக்குப் புரிந்தது. கிருபாவின் மொபைலில் குறுஞ்செய்தி வந்ததற்கான சமிக்ஞை ஒலி, எடுத்துப் பார்த்தான்,

“வாழ்க்கை அழகானது
ரசித்துப்பார்”

எனும் வாசகத்தோடு அடியிலே கோடிடப்பட்டு செளமியா கிருபாகர் எனப் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

(பட்டறையின் பின் உதித்த கதை)

கறுத்தக் கொடும்பான்

- சுந்தரராஜ் -

“மன்னிக்கோணும் என்ன சொன்னிங்க?” என்று மறுபடியும் கேட்டபோது “பெருசு ஐம்பது ரூபாய், சின்னன் நாப்பத்தைந்து ரூபாய். தெரியும் தானே தம்பி இப்ப மாம்பழம் சரியான தட்டுப்பாடு. அதுதான் இந்த விலை. இதைவிடக் குறைவா வேற எங்கேயும் வாங்கமாட்டீங்க” என்று நான் வேறிடம் போவதையும் தடை செய்தான் ஒரு சந்தைப்படுத்தல் பிரதிநிதிபோல அந்த மாம்பழக் கடைக்காரி.

மளிகைப் பொருட்கள் வாங்கியபின் மீதிப் பணத்திற்கு ஐந்து மாம்பழம் வாங்கிவரச் சொல்லியிருந்தார் அம்மா. மீதமிருப்பதோ ஐம்பது ரூபாய்தான். பழத்தின் விலையைக் கேட்டதும் தலைக்குள் ஏதோ கூராய் செருகியது போல இருந்தது.

முந்தியொரு காலம் இன்னும் நினைவில் இருக்கிறது. எனது தாத்தா பழம் தின்று விதை போட்டு முளைத்து முற்றத்தில் சடைத்து நின்று ஒரு பெரிய மாமரம். வருடத்தில் இரண்டு முறை காய்த்துக் கனிதரும் மரம். அது பருவப் பெயர்ச்சி மழையை மட்டுமே நம்பியிருந்ததாய் நான் எண்ணியிருந்தேன்.

மாமரத்திற்கு நீர் ஊற்றுவதை இன்றுவரை நான் பார்த்ததே இல்லை. ஆனால் கடும் கோடைக் காலத்தில் ஆழ வேர் நீட்டி நிலத்தடி நீரை உறிஞ்சிக் குடிக்கும் என்பதை இப்போது போல அப்போது சிந்திக்க விசாலமான அறிவில்லை எனக்கு. அப்போது ஏழு வயது தான் ஆகியிருந்தது எனக்கு.

பருவகாலம் வந்தால் மரம் நிறையப் பூத்துக் குலுங்கிக் கொத்துக் கொத்தாய்க் காய் காய்த்துக் காட்சிதரும். பிஞ்சில் உதிர்ந்து போகும் கொஞ்சம். மிகுதி முற்றிப் பச்சைத் தோலின் மேலாக மெல்லிய வெண்ணிறப் பூச்சோடு கனியாகும். எப்படியும் மூவாயிரம் கனிகளாவது பெறக்கூடியதாக இருக்கும்.

நன்றாகக் கனியும் முன்னே பள்ளிச் சிறார்கள் பறித்து மதிலில் குற்றி உடைத்து என் அம்மாவிடம் உப்பும் வாங்கி மாங்காயில் சிறுகடியும் அதற்கேற்ற உப்பும் சேர்த்து வீதிமுழுக்கக் கொறித்தபடி செல்வார்கள். நினைக்கையில் இப்போதும் எச்சில் ஊறுகிறது. மரமேறிக் காய் பிஞ்சுகளோடு கொப்புகளை முறித் ததற்காகச் சிலவேளை அம்மாவிடம் திட்டும் வாங்கியிருக்கிறார்கள்.

காயாகச் சிறுவர்கள் உண்டது போக, கனிந்ததும் வெளவால்களும், அணில்களும், கிளிகளும், சில மாம்பழப் பறவைகளும் கொறித்துத் தின்றதும் போக, எஞ்சியவற்றில் எங்கள் குடும்பம், பெரியம்மா குடும்பம், முன்வீட்டு வேலு மாமா குடும்பம், அயல்வீட்டுக்காரர், அதற்கென்றே வரும் தூரத்து விருந்தினர்கள் எல்லோரும் உண்டு களித்துச் சந்தோசித்ததும் போக, மீதமாய் கிளைகளுக்குள் மறைந்திருக்கும் மாங்காய்களை உறவினர் அல்லாத மாமா ஒருவர் அம்மாவின் ஒப்புதலோடு பறித்துச் சென்று வைக்கோலும், வேப்பிலையும் போட்டுப் பழுக்க வைத்து எங்கள் அயல்தெரு ஐயனார் கோவில்த் திருவிழாவில் ஒரு பழம் ஐந்து ரூபாய் என்று கூவிக் கூவி விற்றதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். எங்கள் ஊரில் பலரது மாம்பழத் தாகத்தை ஒற்றையாய் நின்று தணித்தது தாத்தாவின் அந்த மாமர்தான்.

அந்த மரம் இப்போது இல்லை. யாரோ ஏவிய எறிகணை பட்டு நடுச்சாம வேளையில் நெஞ்சு கிழிந்து செத்துப் போயிருந்ததை ஒருநாள் காலையில் எல்லோரும் பார்த்தோம் - எல்லைக் காவல் ஐயனார் உட்பட. அதனால்தான் இப்போது ஐம்பது ரூபாய்க்கு மாம்பழக்காரியிடம் பேரம்பேச வேண்டியதாயிற்று. அதுவும் இரசாயனம் கலந்த பழத்திற்கு இவ்வளவு விலையா...?

கறுத்தக் கொழும்பான் தாகத்திற்கு ஒரு நிரத்தரத் தீர்வு காணவேண்டும். அவசரமாய் ஒரு மாமரம் நடும் எண்ணம் வந்தது எனக்கும் அம்மாவுக்கும். அவசரமாய் மரக்கன்றுகள் விற்கும் மாரிமுத்து ஐயாவிடம் சென்று கறுத்தக்கொழும்பான் கன்று ஒன்று

வாங்க முயன்றபோது ஆச்சரியம்....! ஆறு மாதத்தில் காய்க்கும் அழகிய கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரம் ஒன்றைக் காட்டினார்.

ஆறு மாதத்தில் காய்க்கும் என்ற உத்தரவாதத்தை உறுதிப்படுத்துவது போல ஒரு மரத்தை அங்கேயே நட்டு வைத்திருந்தார் மாரிமுத்து ஐயா. அது ஆறுமாத மரமா என்பதை உறுதிசெய்ய முடியவில்லை. ஆனால் நான்கு காய்கள் காய்த் திருந்தன. பூச்சாடியில் வைத்த ரோசாச் செடிபோல் குட்டையான மரம். பார்ப்பதற்கு “போன்சாய்” போல அழகாகவும் இருந்தது.

முகர்ந்து பார்த்தேன். சந்தேகமில்லை. கறுத்தக்கொழும்பான் தான். குறுகிய காலத்தில் அதிக வினைத்திறனுக்காக புளி மாமரத்தில் ஒட்டுவைத்து ஆய்வுசூடத்தில் வளர்க்கப்பட்டதாம். “பழ மரங்களையும் பசுமாடுகளையும் பரிசோதனைக் கூடத்தில் சேர்க்காமல் அதனதன் இயல்பிலேயே விட்டால் தேனீக்களும், காளைகளும் சந்தோசித்திருக்குமே! ஏன் இந்தக் கூர்ப்பைக் குனிய வைக்கும் செயற்பாடு?” என்று நான் மனதிற்குள் எண்ணிக் கொண்டேன்.

“தம்பி..... புளி மாமரத்தில் ஒட்டியிருக்கு. நல்லா வெப்பத்தைத் தாங்கி நோய் எதிர்ப்புச் சக்தியோடு கொஞ்சக் காலத்தில் நிறையக் காய்க்கும். சிறப்பு வளர்ப்பு ஊடகத்தில் வளர்க்கப்பட்டதால் ஒவ்வொருநாளும் தண்ணி ஊத்தோணும். இலை, தழை, சாணத்த உரமாப் போடுங்கோ” என்று உதிரித் தகவல்களைத் தந்த மாரிமுத்து ஐயா எனக்கு ஒரு இயற்கை விஞ்ஞானியாகவே தெரிந்தார்.

ஆனால், ஏதேதோ இல்லாத பொய்களைச் சொல்லி சிம் அட்டைகளை விற்பவர்களைப் போல மாங்கன்றுகள் விற்பனை செய்ய வேண்டிய தேவை என்ன? புரியவில்லை எனக்கு.

சரியென்று ஒருமனதாய் ஒரு கன்று வாங்கி வந்து வாளிக் கிணற்றுக்கு அருகில் இருந்த வாழைமரங்களுக்கு இடையில் நட்டு

வைத்தேன். குறைப்பிரசவத்தில் பிறந்த குழந்தையைப் போல தீவிர கண்காணிப்பில் பார்த்துக் கொண்டார் அம்மா.

தினமும் மாங்கன்றுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவதையும் அதனுடன் சினேகத்தோடு ஏதோ பேசிக்கொள்வதையும் வழக்க மாக்கியிருந்தார் அம்மா. ஏனெனில் ஒன்று அதன் வசீகரம், இரண்டாவது தந்தை நட்டு வளர்த்த மாமரத்தை இழந்த தவிப்பு. அடுத்தது மாரிமுத்து ஐயா எச்சரிக்கையாய்ச் சொன்ன நிபந்தனைகள்.

ஐயா சொன்னது போலவே ஆறுமாதத்தில் பூத்துப் பிஞ்சுவிட ஆரம்பித்தது மாமரம். அதே போலவே நான்கு பிஞ்சுகள். அணில்களோ, கிளிகளோ கொறித்துவிடாமலும், பேரப்பிள்ளைகள் யாராவது பறித்து விடாமலும் பொலித்தீன் பையால் சுற்றிக் கட்டிவிட்டார் அம்மா.

ஒரு கிழமை கழிந்ததும் கருச்சிதைவு போல் பைக்குள்ளேயே ஒரு பிஞ்சு உதிர்ந்து போனது. ஒரு கோழிக்குஞ்சு இறந்தால் எடுத்துக்கொள்ளும் சிரத்தை போலச் செயற்பட்டார் அம்மா. அந்தப் பையை மெதுவாக அவிழ்த்து உதிர்ந்த பிஞ்சை வெளியேற்றி மீண்டும் கட்டிவிட்டார்.

மீதி மூன்று காய்களும் ஓரளவு முற்றிக் கனிவதற்குச் சில வாரங்கள் இருக்கையில் காய்களின் பாரம் தாங்காமல் கிளையோடு முறிந்து வீழ்ந்தது. மூன்று காய்களும் மண்ணில் புரண்டன... மனம் நொந்து போனார் அம்மா.

அதை எனக்குக் காட்டிக் கொள்ளாதவராய் “அது வந்து தம்பி இது சின்னக் கண்டு தானே. ஒரு வருசம் ஆச்செண்டா தண்டு தடிச்சு மரமும் பெருத்து நிறையக் காய்ச்சாலும் தாங்கிறாள் வலிமையா வந்திடும். தாத்தாட மாமரம் ஞாபகம் இருக்குத் தானே உனக்கு? அதே மாதிரி” என்றார் அமைதியாக.

எனக்குச் சொன்னதாய் அம்மா தனக்கே சொல்லிக் கொண்ட சமாதானம், சிறுபிள்ளைத்தனம், என்னைச் சிரிக்கத்தான் வைத்தது.

ஆறு மாதம் கழிந்தது. அடுத்த பருவகாலம். இம்முறை பருவமழை பொய்த்துப் போனதால் வறட்சி அதிகமாக இருந்தது. ஆனாலும் அம்மா கோயில் குழாய்க்கிணற்றில் இருந்து நீர் தருவித்துத் தினமும் மாமரத்திற்கு நீர் ஊற்றுவார். இருந்தும் அந்த ஆய்வுகூடத்துக் குட்டை மரத்தால் வைகாசி வெக்கையைத் தாங்கவே முடியவில்லை. ஒரு நாள் செத்தே போய்விட்டது. பட்டே போய்விட்டார் அம்மா.

நிலத்தடிவரை சென்று நீர் எடுத்துவர வேர் கொள்ளாமலும், சூரிய ஒளியை உணவாய்த் தொகுக்குமளவு இலை கொள்ளாமலும் குறைபாட்டுடன் இருந்த குட்டை மாமரத்தை தன் தந்தையின் பெருவிருட்சக் கனவில் இருந்த என் அம்மாவுக்கு எப்படிப் புரிய வைக்க? “போங்கய்யா நீங்களும் உங்கட விஞ்ஞானமும்” என்று எனக்குள் சலித்துக் கொண்டேன்.

(களத்தின் சிறுகதைப் பட்டறையின் வரவுகளின் ஒன்று)

